

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 77

Dimecres, 29 d'abril de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 53

Sessió plenària 54, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 53

Dictamen

sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats i diputades

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1997

Sessió núm. 54.1

Preguntes

Projecte de llei

de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro (presa en consideració)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'assumpció de les competències actualment exercides per les capitanies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant

Interpellació

al Consell Executiu sobre la cooperació entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de cooperació i de desenvolupament

Interpellació

al Consell Executiu sobre el sector de l'oli

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència als camps de golf

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'immigració

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Pla Delta

Interpellació

al Consell Executiu sobre la distribució dels fons europeus entre les comunitats autònomes

S U M A R I

Sessió núm. 53

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Atès que té caràcter de secreta, no se'n fa la transcripció.

1. **Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats i diputades** (Tram. 234-00016/05 i 234-00017/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:05)

El Ple estableix la situació de compatibilitat de la diputada Sra. M. Assumpta Baig i Torras i del diputat Sr. Joan Baptista Giménez i March.

5283

2. **Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1997** (Tram. 232-00007/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:07)

El Ple aprova la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici de 1997.

5283

La sessió s'aixeca a les deu del matí i catorze minuts.

Sessió núm. 54.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts.

1. **Preguntes** (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:17)

Pregunta al president de la Generalitat sobre si ratifica les declaracions de la consellera de Justícia relatives a la necessitat de garantir el coneixement del català pels jutges que treballin a Catalunya (Tram. 317-00481/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M).

5289

Resposta: president de la Generalitat.

5289

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M).

5289

Segona resposta: president de la Generalitat.

5290

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals els clubs de golf no han pagat el cànon d'infraestructures hidràuliques des de l'any 1991 (Tram. 317-00482/05)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

5290

Resposta: president de la Generalitat.

5290

Repregunta: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

5290

Segona resposta: president de la Generalitat.

5291

Pregunta al president de la Generalitat sobre quin criteri segueix pel que fa a l'ús de la llengua en els actes públics (Tram. 317-00486/05)

Formulació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

5291

Resposta: president de la Generalitat.

5291

Repregunta: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

5292

Segona resposta: president de la Generalitat.

5292

Pregunta al president de la Generalitat sobre la conveniència d'intervenir contra els pactes establerts per a reduir la jornada laboral (Tram. 317-00489/05)

Formulació: Sr. Rané i Blasco (S).

5293

Resposta: president de la Generalitat.

5293

Repregunta: Sr. Rané i Blasco (S).

5293

Segona resposta: president de la Generalitat.

5293

Pregunta al president de la Generalitat sobre els plantejaments generals de la resposta a donar al Defensor del Poble respecte als suggeriments fets relatius a la Llei de política lingüística (Tram. 317-00491/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P).

5294

Resposta: president de la Generalitat.

5294

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P).

5294

	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	5294
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre les característiques dels acords subscrits amb l'Administració de l'Estat respecte a la zona regable Segarra - Garrigues (Tram. 317-00494/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Pallé i Torres (CiU).	5295
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5295
	<i>Rèplica:</i> Sra. Pallé i Torres (CiU).	5296
—	Pregunta al Consell Executiu sobre si la Secretaria General de l'Esport ha exigit la imposició de sancions a l'àrbitre de la final del campionat d'Espanya de tennis de taula femení, pel fet de vulnerar els drets lingüístics col·lectius i personals (Tram. 310-00414/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	5296
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	5297
	<i>El Sr. Castellnou i Alberch (CiU) intervé per agraïments.</i>	5297
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'inici de les obres de la residència assistida Laia González, del barri de Bellvitge, a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès) (Tram. 310-00418/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Francàs i Porti (P).	5297
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	5298
	<i>Repregunta:</i> Sr. Francàs i Porti (P).	5298
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Benestar Social.	5298
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures disciplinàries previstes davant l'actitud sexista i vexatòria del sotsdirector de Règim Interior del centre penitenciari Quatre Camins envers una funcionària (Tram. 310-00423/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Sirera i Bellés (P).	5299
	<i>Resposta:</i> consellera de Justícia.	5299
	<i>Repregunta:</i> Sr. Sirera i Bellés (P).	5299
	<i>Segona resposta:</i> consellera de Justícia.	5299
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la situació actual dels tràmits d'adscripció definitiva al registre de la propietat de Vic dels municipis d'Alpens, Lluçà, Prats de Lluçanès i Sant Martí d'Albars (Osona) (Tram. 310-00425/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Castellnou i Alberch (CiU).	5300
	<i>Resposta:</i> consellera de Justícia.	5300
	<i>El Sr. Castellnou i Alberch (CiU) intervé per agraïments.</i>	5300
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la situació en què es troba el vehicle blindat antidisturbis dels Mossos d'Esquadra adquirit l'any 1993 (Tram. 310-00358/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	5300
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	5301
	<i>Repregunta:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	5301
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Governació.	5301
—	2. Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives (Tram. 200-00036/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:20)	
	<i>Presentació del Projecte:</i> conseller d'Economia i Finances.	5301
	— Esmenes núm. 4, 11, 14, 17, 19, 20 i 23 (S)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Vilalta i Oliva, que anuncia alhora la retirada de les esmenes núm. 1, 2, 18 i 22.	5302
	— Esmenes núm. 3, 9, 13 i 15 (ERC)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	5304
	— Esmenes núm. 5, 6, 8, 12, 16, 24 i 25 (IC-EV)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	5305
	— Esmena núm. 21 (P)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Bonet i Palau, que anuncia alhora la retirada de les esmenes núm. 7 i 10.	5306
	<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Sesmló i Rius (CiU).	5306
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	5308
	<i>Votació de les esmenes núm. 3 a 6, 8, 9, 11 a 17, 19, 20 i 23 a 25 (12:08):</i> rebutjades per 45 vots a favor, 55 en contra i 13 abstencions.	5308

Votació de l'esmena núm. 21 (12:09): aprovada per unanimitat. 5309

El president anuncia la presentació d'una esmena tècnica a l'article 7. El secretari primer la llegeix. 5309

Votació del text del Dictamen (articles 5 a 7 i 16) (12:11): aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions. 5309

Votació del text del Dictamen (article 14) (12:12:20): aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions. 5309

Votació del text del Dictamen (resta del Dictamen, amb l'esmena tècnica incorporada) (12:12:52): aprovat per 116 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. 5309

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa una modificació de l'ordre del dia consistent a posposar els punts tercer i quart de l'ordre del dia per a una propera sessió plenària. És aprovada per assentiment. 5309

3. Presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro (Tram. 270-00024/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (12:13)

Torn a favor: Sr. Ferrer i Gironès (ERC). 5309

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia. 5311

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot. 5311

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich. 5312

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta. 5313

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Rull i Andreu. 5314

El president es reincorpora al seu lloc.

Votació (12:51): aprovada per 91 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions. 5315

4. Interpellació al Consell Executiu sobre l'assumpció de les competències actualment exercides per les capitanies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant (Tram. 301-00074/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (12:51)

Formulació: Sr. Roig i Grau (CiU). 5315

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 5316

Rèplica: Sr. Roig i Grau (CiU). 5317

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 5317

Alteració i modificació de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts vuitè a quinzè de l'ordre del dia, i una modificació de l'ordre del dia consistent a posposar la interpellació corresponent al setzè punt de l'ordre del dia. Són aprovades per assentiment. 5318

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat (Tram. 301-00072/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (13:16)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 5318

Resposta: conseller de la Presidència. 5319

Rèplica: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 5321

Contrarèplica: conseller de la Presidència. 5321

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació i de desenvolupament (Tram. 300-00302/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (13:43)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 5322

Resposta: conseller de la Presidència. 5323

Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 5325

Contrarèplica: conseller de la Presidència. 5326

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts.

En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.

- **7. Interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'oli** (Tram. 300-00320/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (16:32)
- Formulació:* Sr. Tugues i Boliart (M). 5327
- Resposta:* conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 5328
- El president s'incorpora al seu lloc.*
- Rèplica:* Sr. Tugues i Boliart (M). 5330
- Contrarèplica:* conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 5331
- **8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència als camps de golf** (Tram. 301-00073/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (17:04)
- Formulació:* Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 5332
- Resposta:* conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5334
- Rèplica:* Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 5335
- Contrarèplica:* conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5336
- **9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració** (Tram. 300-00352/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (17:35)
- Formulació:* Sr. Cadevall i Soler (S). 5337
- El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*
- Resposta:* conseller d'Ensenyament. 5339
- Rèplica:* Sr. Cadevall i Soler (S). 5340
- Contrarèplica:* conseller d'Ensenyament. 5341
- El president es reincorpora al seu lloc.*
- **10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració de treballadors estrangers** (Tram. 300-00226/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (18:06)
- Formulació:* Sra. Geli i Fàbrega (S). 5341
- Resposta:* conseller de Benestar Social. 5343
- Rèplica:* Sra. Geli i Fàbrega (S). 5345
- Contrarèplica:* conseller de Benestar Social. 5345
- La Sra. Geli i Fàbrega (S) intervé per contradiccions.* 5346
- El conseller de Benestar Social li respon.* 5346
- **11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic a Catalunya** (Tram. 300-00347/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (18:37)
- Formulació:* Sra. Montserrat i Culleré (P). 5347
- Resposta:* conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5349
- Rèplica:* Sra. Montserrat i Culleré (P). 5350
- Contrarèplica:* conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5351
- **12. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla Delta** (Tram. 300-00279/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (19:06)
- Formulació:* Sr. Manuel Nadal i Farreras (S). 5351
- El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*
- Resposta:* conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5353
- El president es reincorpora al seu lloc.*
- Rèplica:* Sr. Manuel Nadal i Farreras (S). 5354
- Contrarèplica:* conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 5355
- **13. Interpellació al Consell Executiu sobre la distribució dels fons europeus entre les comunitats autònomes** (Tram. 300-00273/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (19:39)
- Formulació:* Sr. Huguet i Biosca (ERC). 5356
- Resposta:* conseller d'Economia i Finances. 5357
- Rèplica:* Sr. Huguet i Biosca (ERC). 5359
- Contrarèplica:* conseller d'Economia i Finances. 5359

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 53

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per l'oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de de la Presidència, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats i diputades. Tram. 234-00016/05. Sra. Assumpta Baig i Torras, del Ple del Parlament. Tram. 234-00017/05. Sr. Joan Baptista Giménez i March. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

2. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1997. Tram. 232-00007/05. Sr. Síndic de Greuges, de la Institució del Síndic de Greuges. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

(Atès el caràcter de secreta d'aquesta sessió, no se'n fa la transcripció.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats i diputades

El Ple del Parlament estudia els dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 de Reglament, adopta la següent Resolució:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels nous diputats d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de la diputada Sra. M. Assumpta Baig i Torras i del diputat Sr. Joan Baptista Giménez i March.»

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1997

El Ple del Parlament pren coneixement de la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici de 1997, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, aprova la dita liquidació.

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DE 1997

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I							
121 10001 Assignacions diputats	759.000.000	-107.150.000	651.850.000	26.070.169	625.779.831	625.779.831	0
122 10001 Assignacions diputats	0	90.494.469	90.494.469	0	90.494.469	90.494.469	0
10 Alts càrrecs	759.000.000	-16.655.531	742.344.469	26.070.169	716.274.300	716.274.300	0
121 11001 Retribucions bàsiques	30.300.000		30.300.000	111.149	30.188.851	30.188.851	0
121 11002 Altres remuneracions	5.500.000		5.500.000	442.305	5.057.695	5.057.695	0
110 Personal eventual	35.800.000	0	35.800.000	553.454	35.246.546	35.246.546	0
121 12001 Retribucions bàsiques	416.000.000		416.000.000	14.721.642	401.278.358	401.278.358	0
121 12101 Retribucions complementàries	91.500.000		91.500.000	16.512.246	74.987.754	74.987.754	0
121 12102 Altres remuneracions	2.300.000		2.300.000	2.300.000	0	0	0
12 Personal funcionari	509.800.000	0	509.800.000	33.533.888	476.266.112	476.266.112	0
121 13101 Retribucions bàsiques	7.000.000	10.900.000	17.900.000	462.160	17.437.840	17.437.840	0
121 13102 Retribucions complementàries	2.000.000	2.200.000	4.200.000	726.414	3.473.586	3.473.586	0
13 Personal laboral	9.000.000	13.100.000	22.100.000	1.188.574	20.911.426	20.911.426	0
121 15001 Productivitat	10.200.000	400.000	10.600.000	470.122	10.129.878	10.129.878	0
121 15101 Gratificacions serveis extraord.	7.500.000		7.500.000	1.588.629	5.911.371	5.911.371	0
15 Incentius al rendiment i activextr.	17.700.000	400.000	18.100.000	2.058.751	16.041.249	16.041.249	0
121 16001 Seguretat Social	111.500.000		111.500.000	8.632.804	102.867.196	102.663.526	203.670
121 16002 MUFACE	2.000.000		2.000.000	546.734	1.453.266	1.013.875	439.391
121 16004 Altres règims de previsió social	2.500.000		2.500.000	666.910	1.833.090	1.605.689	227.401
121 16005 Quotes seguretat social diputats	127.500.000		127.500.000	2.754.703	124.745.297	114.316.978	10.428.319
121 16006 Classes passives diputats	3.500.000		3.500.000	180.486	3.319.514	2.315.869	1.003.645
121 16007 Assegurances personal i diputats	26.100.000	6.200.000	32.300.000	3.376.232	28.923.768	14.687.864	14.235.904
121 16101 Prestació complementària jubilació	3.000.000		3.000.000	596.991	2.403.009	0	2.403.009
16 Assegurances i prestacions socials	276.100.000	6.200.000	282.300.000	16.754.860	265.545.140	236.603.801	28.941.339
TOTAL CAPÍTOL I	1.607.400.000	3.044.469	1.610.444.469	80.159.696	1.530.284.773	1.501.343.434	28.941.339

5284

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL II							
121 20001 Lloguer béns mobles	2.000.000	13.000.000	15.000.000	12.332.458	2.667.542	2.667.542	0
121 20002 Lloguer fotocopiadores	12.000.000		12.000.000	4.510.586	7.489.414	5.815.920	1.673.494
121 20101 Lloguer béns immobles	3.250.000		3.250.000	61.972	3.188.028	2.914.662	273.366
20 Lloguers	17.250.000	13.000.000	30.250.000	16.905.016	13.344.984	11.398.124	1.946.860
121 21001 Manteniment immobilitzat material	15.000.000	20.000.000	35.000.000	42.560	34.957.440	33.133.744	1.823.696
121 21002 Manteniment sistema informàtic	17.500.000		17.500.000	2.189.441	15.310.559	10.986.063	4.324.496
121 21003 Conservació aire condicionat	4.700.000	500.000	5.200.000	387.031	4.812.969	4.458.009	354.960
121 21004 Conservació parc mòbil	2.600.000		2.600.000	266.632	2.333.368	2.158.350	175.018
121 21005 Conservació sist.alimentac.elèctrica	1.350.000		1.350.000	425.515	924.485	924.485	0
121 21006 Conservació centraleta electrònica	1.650.000		1.650.000	106.293	1.543.707	1.543.707	0
121 21007 Conservació altra maquinària i equip	10.000.000		10.000.000	4.274.656	5.725.344	5.049.730	675.614
21 Conservació i reparació	52.800.000	20.500.000	73.300.000	7.692.128	65.607.872	58.254.088	7.353.784
121 22001 Material ordinari no inventariable	15.000.000		15.000.000	970.370	14.029.630	10.781.904	3.247.726
121 22002 Premsa, revistes, llibres i altres publ.	20.000.000		20.000.000	3.120.264	16.879.736	15.840.072	1.039.664
121 22003 Material informàtic no inventariable	4.000.000		4.000.000	786.489	3.213.511	2.537.310	676.201
121 22101 Aigua, gas, electricitat, calefacció, etc.	27.500.000		27.500.000	0	27.500.000	20.894.044	6.605.956
121 22102 Carburants	3.000.000		3.000.000	885.249	2.114.751	1.989.350	125.401
121 22103 Vestuari	3.200.000		3.200.000	338.812	2.861.188	2.184.042	677.146
121 22106 Altres subministraments	4.500.000		4.500.000	2.243.558	2.256.442	2.038.611	217.831
121 22107 Enregistrament i so	2.000.000		2.000.000	1.000.494	999.506	858.775	140.731
121 22201 Comunicacions	37.400.000	15.000.000	52.400.000	0	52.400.000	31.708.989	20.691.011
121 22301 Transports	3.300.000		3.300.000	110.288	3.189.712	2.417.831	771.881
121 22402 Primes assegurances parc mòbil	2.200.000		2.200.000	874.080	1.325.920	1.325.920	0
121 22403 Primes assegurances edifici, mobl.	4.000.000	1.000.000	5.000.000	4.600.250	399.750	399.750	0
121 22501 Tributs	300.000		300.000	156.780	143.220	143.220	0
121 22601 Cànon: servei bar-restaurant	12.500.000	9.500.000	22.000.000	719.488	21.280.512	15.131.549	6.148.963
121 22602 Atencions protocolàries i represent.	15.000.000		15.000.000	423.053	14.576.947	13.014.947	1.562.000
121 22606 Hospital Clínic	1.250.000		1.250.000	79.260	1.170.740	878.055	292.685
121 22607 Formació i promoció	9.600.000	500.000	10.100.000	27.221	10.072.779	8.343.339	1.729.440
121 22608 Altres despeses diverses	10.000.000		10.000.000	5.616.496	4.383.504	3.157.343	1.226.161
121 22609 Relacions institucionals exteriors	5.000.000		5.000.000	2.277.477	2.722.523	2.722.523	0
121 22610 Publicacions obligatòries	53.300.000		53.300.000	7.535.382	45.764.618	39.224.277	6.540.341
121 22611 Publicacions voluntàries	8.000.000		8.000.000	1.112.644	6.887.356	2.954.428	3.932.928
121 22612 Despeses d'informàtica	65.500.000		65.500.000	1.482.000	64.018.000	64.018.000	0
121 22701 Neteja i sanejament	47.000.000	300.000	47.300.000	97.002	47.202.998	47.202.998	0
121 22707 Estudis i treballs tècnics	3.000.000		3.000.000	0	3.000.000	0	3.000.000
121 22708 Prestació altres serveis informàtics	3.000.000		3.000.000	834.880	2.165.120	1.756.304	408.816
121 22709 Serveis agències de notícies	3.600.000		3.600.000	40.716	3.559.284	3.092.882	466.402
22 Material, subministraments i altres	363.150.000	26.300.000	389.450.000	35.332.253	354.117.747	294.616.463	59.501.284
121 23001 Dietes, locomoció i trasllats	16.000.000	9.700.000	25.700.000	78.657	25.621.343	25.548.189	73.154
121 23002 Conveni amb RENFE	1.500.000		1.500.000	600	1.499.400	1.240.570	258.830
121 23101 Altres indemnitzacions	500.000		500.000	500.000	0	0	0
121 23102 Indemnització als diputats	329.000.000	-70.000.000	259.000.000	9.735.711	249.264.289	249.264.289	0
122 23102 Indemnització als diputats	0	74.939.602	74.939.602	0	74.939.602	74.939.602	0
122 23 Indemnitzacions per raó del servei	347.000.000	14.639.602	361.639.602	10.314.968	351.324.634	350.992.650	331.984
TOTAL CAPÍTOL II	780.200.000	74.439.602	854.639.602	70.244.365	784.395.237	715.261.325	69.133.912
CAPÍTOL IV							
121 48101 Assignacions grups parlamentaris	697.300.000	12.600.000	709.900.000	23.480	709.876.520	709.876.520	0
122 48101 Assignacions grups parlamentaris	0	195.268	195.268	0	195.268	195.268	0
121 48201 Fons d'acció social	1.500.000	750.000	2.250.000	0	2.250.000	500.521	1.749.479
121 48301 Ajut estudis i formació fills funcionaris	4.500.000	500.000	5.000.000	0	5.000.000	4.819.646	180.354
48 A famílies i institucions sense fi lucre	703.300.000	14.045.268	717.345.268	23.480	717.321.788	715.391.955	1.929.833
TOTAL CAPÍTOL IV	703.300.000	14.045.268	717.345.268	23.480	717.321.788	715.391.955	1.929.833
CAPÍTOL VI							
121 61101 Obres de condicionament de l'edifici	39.000.000	50.000.000	89.000.000	75.897.625	13.102.375	6.977.672	6.124.703
122 61101 Obres de condicionament de l'edifici	0	57.227.208	57.227.208	56.092.936	1.134.272	1.134.272	0
61 Inversions en edificis i altres constr.	39.000.000	107.227.208	146.227.208	131.990.561	14.236.647	8.111.944	6.124.703
121 62101 Programa microfilmació d'arxius	1.000.000		1.000.000	1.000.000	0	0	0
121 62201 Sistema de seguretat	300.000	14.500.000	14.800.000	14.800.000	0	0	0
121 62301 Altra maquinària	3.800.000	3.600.000	7.400.000	1.808.434	5.591.566	2.482.603	3.108.963
62 Inversions en maquinària, instal·lació	5.100.000	18.100.000	23.200.000	17.608.434	5.591.566	2.482.603	3.108.963
121 63101 Adquisició vehicle	500.000		500.000	500.000	0	0	0
63 Inversions funcionament serveis	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0
121 64101 Adquisició de mobiliari	10.000.000	5.000.000	15.000.000	12.660.528	2.339.472	814.488	1.524.984
64 Inversions en mobiliari i estris	10.000.000	5.000.000	15.000.000	12.660.528	2.339.472	814.488	1.524.984
121 65101 Pla informàtic	25.000.000		25.000.000	23.963.628	1.036.372	396.372	640.000
122 65101 Pla informàtic	0	62.600.000	62.600.000	18.300.513	44.299.487	13.318.279	30.981.208
65 Inversions en equip de procés dades	25.000.000	62.600.000	87.600.000	42.264.141	45.335.859	13.714.651	31.621.208

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121 67101 Adquisició de llibres	5.500.000	1.000.000	6.500.000	882.918	5.617.082	5.009.045	608.037
67	5.500.000	1.000.000	6.500.000	882.918	5.617.082	5.009.045	608.037
TOTAL CAPÍTOL VI	85.100.000	193.927.208	279.027.208	205.906.582	73.120.626	30.132.731	42.987.895
CAPÍTOL VIII							
121 83101 Bestretes	2.000.000		2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
122 83101 Bestretes	0	21.542.903	21.542.903	0	21.542.903	20.792.903	750.000
83 Bestretes	2.000.000	21.542.903	23.542.903	0	23.542.903	22.792.903	750.000
TOTAL CAPÍTOL VIII	2.000.000	21.542.903	23.542.903	0	23.542.903	22.792.903	750.000
TOTAL PRESSUPOST	3.178.000.000	306.999.450	3.484.999.450	356.334.123	3.128.665.327	2.984.922.348	143.742.979

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS DEL 1996

Capítol	Pendent 31/12/96	Crèdits anul·lats	Pendent	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	15.061.361	1.413.338	13.648.023	13.648.023	0
Capítol II	78.622.601	4.558.640	74.063.961	74.063.961	0
Capítol IV	1.510.303	0	1.510.303	1.510.303	0
Capítol VI	14.472.349	306.484	14.165.865	14.165.865	0
	109.666.614	6.278.462	103.388.152	103.388.152	0

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DE 1997

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL I							
121 10001 Retribucions bàsiques	15.595.000		15.595.000	1.364.188	14.230.812	14.230.812	0
121 10002 Retribucions complementàries	21.290.000		21.290.000	2.043.504	19.246.496	19.246.496	0
10 Alts càrrecs	36.885.000	0	36.885.000	3.407.692	33.477.308	33.477.308	0
121 11001 Retribucions bàsiques	107.800.000	-8.200.000	99.600.000	13.423.236	86.176.764	86.176.764	0
122 11001 Retribucions bàsiques	0	9.320.251	9.320.251	0	9.320.251	9.320.251	0
121 11002 Altres remuneracions	17.990.000		17.990.000	2.250.844	15.739.156	15.739.156	0
11 Personal eventual	125.790.000	1.120.251	126.910.251	15.674.080	111.236.171	111.236.171	0
121 15001 Productivitat	2.590.000		2.590.000	144.344	2.445.656	2.445.656	0
121 15101 Gratificacions serveis extraordinaris	2.795.000		2.795.000	0	2.795.000	2.795.000	0
15 Incentius al rendiment i actv.extraord.	5.385.000	0	5.385.000	144.344	5.240.656	5.240.656	0
121 16001 Seguretat Social	33.700.000		33.700.000	3.812.617	29.887.383	29.704.376	183.007
121 16004 Altres règims de previosió social	300.000		300.000	65.098	234.902	216.690	18.212
121 16007 Assegurances de personal	1.000.000		1.000.000	0	1.000.000	96.504	903.496
16 Assegurances i prestacions socials	35.000.000	0	35.000.000	3.877.715	31.122.285	30.017.570	1.104.715
CAPÍTOL I	203.060.000	1.120.251	204.180.251	23.103.831	181.076.420	179.971.705	1.104.715

5286

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL II							
121 20001 Lloguer béns mobles	900.000	500.000	1.400.000	113.973	1.286.027	1.179.680	106.347
122 20001 Lloguer béns mobles	0	800.000	800.000	0	800.000	800.000	0
121 20101 Lloguer béns immobles	5.470.000		5.470.000	14.294	5.455.706	5.455.706	0
122 20101 Lloguer béns immobles	0	200.000	200.000	0	200.000	200.000	0
20 Lloguers	6.370.000	1.500.000	7.870.000	128.267	7.741.733	7.635.386	106.347
121 21001 Manteniment immobilitzat material	6.610.000		6.610.000	4.077.362	2.532.638	2.078.256	454.382
122 21001 Manteniment immobilitzat material	0	400.000	400.000	0	400.000	400.000	0
21 Conservació i reparació	6.610.000	400.000	7.010.000	4.077.362	2.932.638	2.478.256	454.382
121 22001 Material ordinari no inventariable	1.700.000		1.700.000	1.475	1.698.525	1.443.576	254.949
121 22002 Premsa, revistes, llibres i altes publ.	1.070.000		1.070.000	322.505	747.495	741.121	6.374
121 22003 Material informàtic no inventariable	300.000	200.000	500.000	260.677	239.323	239.323	0
121 22101 Aigua, gas, electricitat, calefacció...	3.460.000		3.460.000	762.851	2.697.149	2.437.178	259.971
121 22102 Carburants	295.000	200.000	495.000	15.000	480.000	420.000	60.000
121 22103 Vestuari	190.000		190.000	8.243	181.757	130.761	50.996
121 22106 Altres subministraments	210.000	100.000	310.000	56.404	253.596	217.964	35.632
121 22201 Comunicacions	3.000.000		3.000.000	282.970	2.717.030	2.229.833	487.197
122 22201 Comunicacions	0	1.200.000	1.200.000	0	1.200.000	1.200.000	0
121 22401 Primes d'assegurances	440.000	50.000	490.000	18.351	471.649	471.649	0
121 22501 Tributs	347.000		347.000	169.416	177.584	177.584	0
121 22602 Atencions protocolàries i representat.	770.000	500.000	1.270.000	105.693	1.164.307	851.332	312.975
122 22602 Atencions protocolàries i representat.	0	700.000	700.000	0	700.000	700.000	0
121 22603 Publicitat i propaganda	550.000		550.000	512.602	37.398	37.398	0
121 22605 Reunions i conferències	800.000	3.000.000	3.800.000	321.937	3.478.063	3.478.063	0
121 22607 Formació i promoció	600.000		600.000	405.000	195.000	70.000	125.000
122 22607 Formació i promoció	0	1.000.000	1.000.000	491.500	508.500	493.500	15.000
121 22608 Altres despeses diverses	540.000		540.000	0	540.000	502.750	37.250
121 22609 Publicacions	3.000.000		3.000.000	338.881	2.661.119	2.661.119	0
122 22609 Publicacions	0	1.000.000	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0
121 22701 Neteja i sanejament	7.455.000		7.455.000	249.653	7.205.347	6.004.460	1.200.887
121 22707 Estudis i treballs tècnics	7.260.000	2.300.000	9.560.000	626.602	8.933.398	6.716.567	2.216.831
122 22707 Estudis i treballs tècnics	0	5.988.845	5.988.845	0	5.988.845	5.640.210	348.635
22 Estudis i treballs tècnics	31.987.000	16.238.845	48.225.845	4.949.760	43.276.085	37.864.388	5.411.697
Material, subministraments i altres							
121 23001 Dietes, locomoció i trasllats	1.200.000		1.200.000	85	1.199.915	930.135	269.780
122 23001 Dietes, locomoció i trasllats	0	1.000.000	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0
121 23101 Dietes, locomoció i trasllats	1.000		1.000	1.000	0	0	0
23 Altres indemnitzacions	1.201.000	1.000.000	2.201.000	1.085	2.199.915	1.930.135	269.780
Indemnitzacions per raó del servei							
TOTAL CAPÍTOL II	46.168.000	19.138.845	65.306.845	9.156.474	56.150.371	49.908.165	6.242.206
CAPÍTOL IV							
121 48001	860.000	0	860.000	46.053	813.947	813.947	0
48101 Transferències a famílies	440.000		440.000	11.403	428.597	0	428.597
48 Fons d'acció social	1.300.000	0	1.300.000	57.456	1.242.544	813.947	428.597
Transferències a famílies							
TOTAL CAPÍTOL IV	1.300.000	0	1.300.000	57.456	1.242.544	813.947	428.597
CAPÍTOL VI							
121 61001 Obres condicionament edifici	1.100.000		1.100.000	309.264	790.736	790.736	0
122 61001 Obres condicionament edifici	0	2.000.000	2.000.000	990.986	1.009.014	1.009.014	0
61 Inversions en edificis i altres const.	1.100.000	2.000.000	3.100.000	1.300.250	1.799.750	1.799.750	0
121 62001 Altra maquinària	300.000		300.000	300.000	0	0	0
122 62001 Altra maquinària	0	500.000	500.000	227.215	272.785	252.740	20.045
62 Inversions en maquinària, instal·lacions	300.000	500.000	800.000	527.215	272.785	252.740	20.045
121 64001 Mobiliari	559.000		559.000	53.008	505.992	505.992	0
122 64001 Mobiliari	0	2.500.000	2.500.000	1.765.720	734.280	351.712	382.568
64 Inversions en mobiliari i estris	559.000	2.500.000	3.059.000	1.818.728	1.240.272	857.704	382.568
121 65001 Equip informàtic	3.000.000		3.000.000	1.700.470	1.299.530	713.400	586.130
122 65001 Equip informàtic	0	1.047.570	1.047.570	0	1.047.570	563.020	484.550
65 Inversions en equip de procés dades	3.000.000	1.047.570	4.047.570	1.700.470	2.347.100	1.276.420	1.070.680
121 67001 Llibres	500.000	350.000	850.000	104.073	745.927	685.041	60.886
Inversions en immobilitzat material	500.000	350.000	850.000	104.073	745.927	685.041	60.886
TOTAL CAPÍTOL VI	5.459.000	6.397.570	11.856.570	5.450.736	6.405.834	4.871.655	1.534.179

	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL VIII							
121 83101	500.000	1.000.000	1.500.000	750.000	750.000	750.000	0
83 Bestretes	500.000	1.000.000	1.500.000	750.000	750.000	750.000	0
Concessió préstes i bestretes							
TOTAL CAPÍTOL VIII	500.000	1.000.000	1.500.000	750.000	750.000	750.000	0
TOTAL PRESSUPOST	256.487.000	27.656.666	284.143.666	38.518.497	245.625.169	236.315.472	9.309.697

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS DEL 1996

Capítol	Pendent 31/12/96	Crèdits anul·lats	Pendent	Pagaments efectius	Pendent de pagament
Capítol I	552.496	0	552.496	552.496	0
Capítol II	10.086.799	83.724	10.003.075	10.003.075	0
Capítol IV	3.115	0	3.115	3.115	0
Capítol VI	4.512.096	0	4.512.096	4.512.096	0
	15.154.506	83.724	15.070.782	15.070.782	0

La sessió s'aixeca a les deu del matí i catorze minuts.

5288

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 54.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Projecte de llei de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives. Tram. 200-00036/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

3. Proposició de llei reguladora de la publicitat dinàmica. Tram. 202-00104/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de llei per la qual es regula la publicitat dinàmica a Catalunya. Tram. 202-00107/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro. Tram. 270-00024/05. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'assumpció de les competències actualment exercides per les capitànies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant. Tram. 301-00074/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la cooperació entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat. Tram. 301-00072/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència als camps de golf. Tram. 301-00073/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport públic a Catalunya. Tram. 300-00347/05. Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració de treballadors estrangers. Tram. 300-00226/05. Sr. Joan Oliart i Pons, juntament amb dos altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla Delta. Tram. 300-00279/05. Sr. Manuel Nadal i Farreras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'oli. Tram. 300-00320/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració. Tram. 300-00352/05. Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la distribució dels fons europeus entre les comunitats autònomes. Tram. 300-00273/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació i de desenvolupament. Tram. 300-00302/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial, especialment per a les empreses en crisi. Tram. 300-00331/05. Sr. Jordi Guillot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament. Tram. 302-00162/05. Sr. Josep Maria Francàs i Porti, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa. Tram. 302-00159/05. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les comarques d'obligada reactivació de Catalunya. Tram. 302-00161/05. Sr. Josep Abelló i Padró, juntament amb tres altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament socioeconòmic de les comarques més meridionals de Catalunya. Tram. 302-00165/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les comarques més meridionals del Principat de Catalunya. Tram. 302-00158/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el consum. Tram. 302-00164/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya. Tram. 302-00160/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya.

Tram. 302-00157/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la salut laboral i la prevenció d'accidents en els llocs de treball. Tram. 302-00163/05. Sr. Portaveu, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores diputades i dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura.

Preguntes

El primer punt de l'ordre del dia és: preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si ratifica les declaracions de la consellera de Justícia relatives a la necessitat de garantir el coneixement del català pels jutges que treballin a Catalunya

La primera de les preguntes a respondre oralment en el Ple, sobre si ratifica les declaracions de la consellera de Justícia relatives a la necessitat de garantir el coneixement del català pels jutges que treballin a Catalunya, formulada pel Grup Mixt. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Segons la mateixa consellera de Justícia ha manifestat reiterades vegades, el fet que els jutges que vinguin a exercir a Catalunya sàpiguin el català és un factor essencial per a la normalització del català a l'Administració de justícia. Perquè això sigui possible, cal reformar els articles 341 i 471 de la Llei orgànica del poder judicial. Està d'acord amb les manifestacions de la consellera i, per tant, a reformar aquests articles, senyor president?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Hi estic d'acord, efectivament, perquè nosaltres entenem que en un estat plurilingüe com és l'Estat espanyol, doncs, els ciutadans han de poder ser atesos per l'Administració pública en la seva llengua pròpia oficial.

I en aquesta línia el que li he de dir és que el Govern de la Generalitat s'adaptarà al que es va acordar precisament aquí en aquest Parlament, amb motiu de la discussió de la Llei sobre usos lingüístics..., perdó, de política lingüística, i, per tant, doncs, el que pretenem fer és, complint l'acordat, doncs, que abans del 30 de juny s'hagin presentat unes propostes que es puguin presentar a les Corts, al Parlament espanyol, per tal que es facin les modificacions legals que, en això i en altres terrenys, s'han de fer per poder aplicar una sèrie d'aspectes necessaris per a la normalització lingüística.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, la presència del català a l'Administració de justícia és avui encara testimonial, i, encara que la Llei de política lingüística va fer un pas endavant, és evident que hi ha diversa legislació espanyola que impedeix el seu ús normalitzat, entre ella la Llei orgànica del poder judicial, que la Proposició no de llei que es va aprovar el mateix dia que la Llei —com vostè ara mateix deia— citava com una d'aquelles normatives que obstaculitzen el normal funcionament del català i que, per tant, calia modificar, a proposta del Govern, previ contacte amb els grups parlamentaris, en el termini de sis mesos, cosa que de moment encara no ha passat.

El que sí que ha passat és que el Congrés espanyol, a proposta del BNG, va discutir la setmana passada una proposició de llei per tal de modificar aquells dos articles de la Llei orgànica del poder judicial que jo li esmentava, en el sentit que reiteradament ve reclamant la consellera. El Grup Socialista hi va votar en contra, i el de CiU s'hi va abstenir donant la sensació que el tema no tocava. És cert que la iniciativa no venia d'aquest Parlament, però les iniciatives són bones o no per elles mateixes, independentment de qui les presenta, i difícilment tindrem a Madrid unes circumstàncies millors per tirar endavant aquesta proposta, amb un Grup Socialista amb un flamant candidat català no anticatalà, i amb un PP amb possibilitats de ser víctima de l'adreçador. Finalment, però, el flamant candidat no s'ha mullat pel català, i l'adreçador ha funcionat però en sentit contrari, que, d'altra banda, és el d'ús habitual; és a dir, el català, els catalans, per l'adreçador, una vegada més, i donant alhora una excusa perfecta als diputats espanyols i als gallecs per oposar-se a una eventual iniciativa en aquest Parlament en el mateix sentit. Per què hauran de recolzar ells aleshores el que ara vostès han rebutjat?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

L'elaboració de la Llei de política lingüística va ser objecte d'un gran esforç per part de molts, i sobretot per part del Govern, doncs, en aquesta cambra. I, per tant, nosaltres no volem trencar les línies d'actuació que conjuntament, o almenys per una gran majoria d'aquest Parlament, es van decidir. I si ara surt algú que no va participar d'aquesta elaboració, de l'elaboració d'aquest consens, que de fet, pel que sigui, té ganes de forçar la màquina, doncs, bé, nosaltres no tenim per què seguir aquest ritme. Nosaltres hem de seguir el ritme que ens vam fixar *aquí* i que ens vam fixar entre tots nosaltres. I és això el que farem, senzillament. I, com vostè sap molt bé, els sis mesos no han passat.

Mentrestant, òbviament, la consellera –i fa molt ben fet– està recordant aquest dret que hi ha; dret que entenem bé que s'hagi d'aplicar, doncs, amb una certa gradualitat, donades les circumstàncies, però que s'ha d'aplicar. I en aquest sentit, doncs, celebrem, per exemple, l'actitud que últimament ha tingut el Consell General del Poder Judicial, però, perquè vegi, senyor Tugues, que les coses són prou difícils, sàpiga que contra això hi han anunciat tota una sèrie de recursos.

Nosaltres, de tota manera, avui per avui, doncs, requereim que els jutges i magistrats de Catalunya..., entenem que per a ells s'ha de preveure que el català es vegi com un mèrit, i com un mèrit important, un mèrit substancial per a l'accés a la carrera judicial a Catalunya; que sigui un requisit de capacitat per a l'obtenció d'una plaça en els concursos de trasllat, i pel que fa, no als jutges, no als magistrats, sinó al personal del servei de l'Administració, el que demanem és un bon coneixement del català, que sigui vist també com a requisit de capacitat, també, per a l'accés a una plaça de funcionari o per a qualsevol concurs de trasllat.

En fi, aquesta és la nostra línia d'actuació, que mirarem de plasmar –ho repeteixo– en aquesta actuació legislativa que tenim previst de tenir llesta, a punt per presentar a Madrid, a finals de juny. I d'aquesta línia d'actuació, acordada en aquest Parlament, però que ens sembla que és prou important –per això la vam acordar– i pot ser prou eficaç, no ens volem apartar.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals els clubs de golf no han pagat el cànon d'infraestructures hidràuliques des de l'any 1991

La següent pregunta és sobre els motius pels quals els clubs de golf no han pagat el cànon d'infraestructures hidràuliques des de l'any 1991. Formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la Llei d'infraestructures hidràuliques de Cata-

lunya dedica el títol primer a les obres hidràuliques d'infraestructura general i d'abastament, i estableix, com a instrument específic per afrontar-ne el cost d'execució, un cànon d'infraestructura hidràulica. El cànon es conforma com un tribut de la Generalitat de Catalunya que participa de la naturalesa jurídica dels impostos.

Per què els camps de golf, a diferència de les altres activitats gravades amb el cànon d'infraestructures hidràuliques, no han pagat mai els impostos que els corresponen des de l'any 91, senyor president?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

La llei en qüestió, la Llei d'infraestructures hidràuliques, ha tingut oposició a ser, diguem-ne, complerta per part d'alguns sectors, d'usuaris diversos, i no únicament, com vostè sap bé, per part dels camps de golf, no?

De tota manera, malgrat això, he de dir que la Llei –deixi-m'ho dir– ha tingut uns efectes molt positius, perquè sense els ingressos que ha representat l'obra, molt important, que s'ha fet d'infraestructura hidràulica –que ara no és el moment ni hi ha temps, doncs, per explicar-ho– no s'hauria pogut fer.

Ara, el que hi ha –sí que és cert– és que, donat que la Llei diu que en queda exclòs, concretament, tot allò que fa referència al reg, això ha estat utilitzat pels camps de golf per entendre que ells també estaven dintre d'aquesta exempció. I en això tenim una sèrie, diguem-ne, de contenciosos, que es van resoldre de mica en mica i dels quals, si ho vol, després li'n donaré una informació més detallada.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. El fet és que els camps de golf no paguen el cànon que els correspon perquè el fet imposable del cànon es fa coincidir amb el consum d'aigua, i vostès, mitjançant la Junta d'Aigües, han arribat a un acord amb la Federació Catalana de Golf perquè facin una autodeclaració de consum d'aigua que res té a veure amb la realitat del seu consum i que es xifra, aproximadament, en una sisena part del consum real.

El camps de golf no volen pagar el cànon, ni el paguen, com demostra una carta adreçada pel president de la Federació de Camps de Golf de Barcelona..., de Catalunya –perdó–, el senyor Carlos Rosal, adreçada a la Junta d'Aigües, al senyor Antoni Casadevall, en la qual, amb data 17 de desembre de 1996, es diu: «Amb la voluntat de trobar una manera de resoldre per la via de l'acord amistós el contingent de l'aigua, adjuntem

en l'annex per liquidar el període de l'any 1991 fins a 1996, inclusivament, d'una manera simbòlica i global, però amb caràcter definitiu.» Continuen en la carta fent tot un seguit de consideracions, entre les quals diu que «l'import en pessetes proposat per al període que puguem..., correspon a cada club, és un pagament definitiu i de quitament per aquest període per a tots els conceptes que contempla la Llei i que no respon a cap volum concret d'aigua utilitzada, ni a cap taxa del cànon en particular, doncs considera d'aquesta manera saldat definitivament l'eventual deute tributari pel cànon d'infraestructura hidràulica per al període considerat», i fa una proposta econòmica segons el nombre de forats que tenen els camps de golf.

Després, posteriorment, el 5 de juny, el president de la Federació de Camps de Golf adreça una carta al president del Club de Golf Sant Cugat, i diu: «Després de la nostra entrevista el passat dia 3 de juny amb el conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, s'ha confirmat el conveni de liquidació del cànon d'infraestructura hidràulica i acords per al futur, del qual us adjuntem una còpia...», que representa pagar aproximadament una sexta part del que la Junta d'Aigües pretenia. I recorda, al final d'aquesta carta...

El president

Senyor Portabella, ho lamento molt, però se li ha acabat el temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Uns segons només...

El president

Ja sap que sóc rígid en el temps de les preguntes i respostes.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Totes aquestes afirmacions que vostè explica del president dels clubs de golf, que és cert que el president del Club de Golf s'ha expressat així, no han estat acceptades per la Generalitat. Això, que quedi clar.

Bé, és cert que els camps de golfs –i altres que no són camps de golf– no volen pagar el cànon. Això és cert. La qual cosa, probablement, vistes les dificultats amb què ens trobem, de tota mena –també legals, també legals, perquè tenim una sèrie de recursos plantejats–, obligarà segurament a fer una certa reforma de la Llei, que, per altra banda, ho repeteixo, ha estat molt, molt útil.

Que el president, aquest president dels camps de golf, digui això, no vol dir que nosaltres ho acceptem. I, com

ja li he dit, doncs, tenim tota una sèrie de contenciosos amb ells.

Mentrestant li diré, de tota manera, que de tota manera hi han una sèrie de camps de golf, concretament tretze, que estan pagant, i estan pagant d'una manera, diguem-ne, correcta. Hi han també, a l'hora de mirar les llistes, una sèrie de camps de golf que per una sèrie de raons, previstes en la Llei, n'estan exempts. I aleshores tenim una vintena de camps de golf que segueixen mantenint-se en una actitud, diguem-ne, no positiva, i sobre la qual mirarem de fer tota la pressió que calgui.

En tot cas, aquest tema, que, com li deia, ve perquè la Llei, doncs, sense especificar-ho, parla que en serà exempt tot el que fa referència a reg i, en canvi, el reglament especifica que el reg vol dir reg agrícola..., bé, el problema ve d'aquí. Però això, segons com, sí que ens obligarà, el dia que s'hagi de fer una reforma de la Llei –que s'haurà de fer per aquest i altres motius–, a, evidentment, especificar això per tal que els camps de golf, doncs, compleixin amb les seves obligacions sense poder defugir-les.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quin criteri segueix pel que fa a l'ús de la llengua en els actes públics

La següent pregunta és sobre quin és el criteri que se segueix pel que fa a l'ús de la llengua en els actes públics. Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. El dia 20 d'abril es van fer, organitzades pel Círculo de Economía, unes jornades sobre l'euro, la pesseta i exigències per a l'economia. Les jornades van tenir una introducció del senyor Pedro Fontana, que es va expressar en castellà, excepte..., la introducció del següent orador, que era el conferenciant senyor Jordi Pujol i Solel, president de la Generalitat, que va fer tota la seva conferència en castellà.

Avui debatrem molt sobre la llengua, hi continuarem debatent –hi ha una altra pregunta sobre el tema–; no li vull recordar els mandats que hi ha a la Llei de l'ús de les llengües a Catalunya, però li vull demanar el seu criteri del perquè vostè va utilitzar el castellà davant d'aquell fòrum sobre l'euro?

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, jo, dels discursos que faig al cap de l'any a Catalunya, que deuen ser pel cap baix un miler, bé, doncs... –(veus de fons) més o menys, més o menys–, en dec fer només en català el 94 o 95%; en dec fer de mixtos entre un 3 i un 3,5 –català, castellà–; en dec fer en castellà només un 1 o un 1,5 –més o menys, eh?–, i

5292

un 1% el dec fer en altres llengües que no són ni el català ni el castellà.

Quin és el motiu que fa que de vegades utilitzi el castellà? Doncs bé, concretament quan es donen dues condicions: quan hi ha molta gent, una part molt important de l'auditori no és catalana, és gent de fora, i segona, quan per la raó que sigui –que n'hi hauria d'haver normalment–, per la raó que sigui, no hi ha traducció simultània. I aquest va ser concretament el cas que es va produir el dia 20 d'abril.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, hi havia més de cinc-cents inscrits; menys del 7%, per l'empresa o per l'origen, eren de fora de Catalunya; hi havia, evidentment, tot el poder de Catalunya, el poder real: caixes, entitats financeres, entitats empresarials. A ells no se'ls aplica el mandat de normalització lingüística d'utilitzar preferentment el català a les activitats empresarials i professionals? No és una monumental hipocresia parlar de la immersió lingüística a barris de majoria castellanoparlant i, en canvi, quan ens trobem davant del poder real de Catalunya utilitzar el castellà? No és un contrasentit que el senyor Pujals protesti perquè en unes jornades internacionals no es pot utilitzar el català a Barcelona i vostè utilitzi, directament i en tota la seva intervenció, el castellà davant d'aquell auditori? No és un enorme contrasentit que parlem que hi ha el 95% de la gent que ja comprèn el català...? O és que aquells formen part del 5% que no el comprenen, els que estaven allà? –i m'estalvio llegir la llista i els noms, tant o més coneguts per vostè que per mi mateix. No li sembla a vostè que quan ens trobem davant del poder català –i podria lligar-ho demagògicament amb els camps de golf i també amb l'ús lingüístic– és una cosa realment de contrasentit i d'hipocresia que als poderosos a Catalunya –que vostè sap perfectament que no usen el català en aquest tipus d'activitats– el president de la Generalitat de Catalunya renunciï a la tasca de pedagogia, a la tasca de projecció política i a la tasca, no ja de compliment de la Llei –que, en definitiva, nosaltres estem pel lliure ús de les llengües a Catalunya–, sinó a la tasca que vostè mateix, amb un sentit absolutament manipulador i monopolitzador de Catalunya, està utilitzant per distribuir patents de catalanitat per aquests mons? No es tracta, precisament, que hem trobat el moll de l'os d'interessos socials que poden més amb la seva coalició que no pas la defensa de les llibertats de Catalunya?

Gràcies, senyor president.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula l'honorable president.

El president de la Generalitat

Escolti, de patent de catalanitat, jo no en dono cap. Recordo que la definició «català és tot home que viu i

treballa a Catalunya, i en vol ser» –per tant la patent se la dona ell mateix– és meva.

Ara bé, dit això –dit això–, els vull dir que si alguna vegada utilitzo el castellà, amb qui més utilitzo el castellà no és amb els poderosos, que diu vostè, «els poderosos». Al poder real econòmic de Catalunya, al poder real econòmic de Catalunya jo sempre li parlo en català. De vegades, però, és clar, amb poderosos i no poderosos, doncs, parlo en castellà.

Li posaré un exemple que em sembla més important que el que estem discutint ara, no?, i que demostra com evoluciona el tema lingüístic a Catalunya; no sé si és això el que vostè em vol preguntar, però jo vull explicar-li que aquí sí que vaig parlar en castellà. Ara fa poc temps vaig fer en un mateix dematí dues sessions, diguem-ne, de lliurament de claus en barris populars de Catalunya –parlem d'això, també; on?, a l'Hospitalet; parelles joves: tot, absolutament, absolutament tot en català. Al cap de dues hores un barri –no em faci dir quin–, un barri que ve de lluny, en el qual la gent era gran i la gent, doncs, allà, evidentment, jo vaig notar que no l'acabava d'entendre, i evidentment no hi havia traducció simultània, i allà vaig fer alguna cosa en català, però vaig fer-la bàsicament en castellà; no als poderosos, sinó a una gent que precisament n'era una gent molt poc, de poderosa, no solament per la raó econòmica, sinó per la seva situació social.

Per tant, poderosos o no poderosos, i en una proporció que entre una cosa i l'altra pot arribar –ho repeteixo– a l'1 o a l'1,5%, jo de vegades parlo en castellà i ho seguiré fent sempre que cregui que ho he de fer, amb poderosos i no poderosos, o, amb una proporció una mica més alta, doncs, utilitzaré les dues llengües alhora.

I aquesta és la nostra posició. Em sembla que ningú pot posar en dubte que per part del Govern de la Generalitat i del seu president hi ha una voluntat molt clara d'utilitzar el català al màxim possible, sempre i en tot lloc, però tenint en compte, en tots els terrenys, amb poderosos i amb no poderosos, determinats condicionaments, de vegades, que estan en la línia d'allò que diem també, de vegades, d'aquella necessària convivència que hem de tenir a Catalunya, o d'aquella necessària voluntat de diàleg, també ja més enllà de la convivència, que hem de tenir dintre i fora de Catalunya.

El president

Senyor president, moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la conveniència d'intervenir contra els pactes establerts per a reduir la jornada laboral

La següent pregunta és sobre la conveniència d'intervenir contra els pactes establerts per reduir la jornada laboral. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, aquesta setmana hem pogut comprovar a què ens porten l'ambigüitat i la dualitat del seu discurs. El resultat del seu doble discurs és que vostè ja no és ni un bon ambaixador fora de Catalunya. Si no condemna amb claredat i fermesa els pactes polítics amb l'extrema dreta i no trenquen les relacions amb els que s'han servit d'ells, no li estranyi que el senyor Jospin no trobi temps a la seva agenda per rebre'l.

Però el seu doble discurs on pren més claredat és en l'àmbit social: alhora que dóna suport a les polítiques fiscals regressives, al cop de medicament, qüestiona la universalitat de les prestacions, recolza pujades de telèfons o lleis de correus, al mateix temps afirma, tot copiant Tony Blair, que vol reformar l'estat del benestar. No li estranyi que tothom entengui que vol desmantellar-lo.

Mentre declara a París que val la pena estudiar la reducció de la jornada a trenta-cinc hores, la seva administració amenaça d'anular el conveni col·lectiu de l'Ajuntament de Tarragona, que presideix un membre del seu partit. «A les trenta-cinc hores setmanals s'ha d'arribar per acord entre les parts i no per llei», diu vostè. Aleshores, per què no pacta amb els seus treballadors? Per què no impulsa l'acord entre les parts i per què amenaça el qui arriba a acords de trenta-cinc hores?

Creu que per aquest camí anem cap a les trenta-cinc hores setmanals bé?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

De tota manera, li he de dir que és lògic que el senyor Jospin no em rebés, perquè no li he demanat entrevista, jo (*riales*); perdoni, no n'hi havia demanat. I, segona, no he entès la seva pregunta. He sentit tot un discurs, però em podria formular exactament la pregunta? (*Remor de veus*.)

El Sr. Rañé i Blasco

Miri, senyor president, ja sabem que vostè fugiria d'estudi en aquest tema, perquè el que demanem són paraules i no fets, volem compromisos en aquest tema. I vostè pot fer cinc coses claríssimes amb relació a les trenta-cinc hores: primer, pot desistir de qualsevol intent d'anular convenis col·lectius que s'han signat; segon, pot modificar o instar la modificació per anular la legislació que impedeix acord sobre les trenta-cinc hores; tercer, iniciar la negociació amb els seus treballadors, amb l'empresa més gran o una de les empreses més grans que hi ha a Catalunya, la Generalitat; promoure la negociació d'un acord i l'entesa entre les parts socials per arribar a la jornada de trenta-cinc hores setmanals, i incentivar aquelles empreses que creïn ocupació a partir d'acords de reducció de jornada.

Els fets són tossuts i el desmenteixen; les seves paraules realment valen, en aquest sentit, poca cosa. Ni tren-

ca amb qui ha pactat amb l'extrema dreta, ni vol reformar l'estat del benestar, ni vol la reducció de la jornada. Les seves paraules buides sobre l'estat del benestar o les trenta-cinc hores no taponaran, senyor Pujol, la via d'aigua que li ha obert el pacte amb el PP i que l'assimila a posicions de dretes. Només amb els fets ho arreglarà, però no vol ni pot arreglar aquest tema. Si vostè...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El president de la Generalitat

Bé, ha començat dient que no volia fets, sinó paraules; suposo que s'ha equivocat, oi?

Bé, jo, escolti, amb tota claredat, li puc contestar. Miri, nosaltres a la imposició per llei de les trenta-cinc hores, per llei i general, hi som contraris. I això ho hem dit amb absoluta rotunditat sempre. Som partidaris que les parts, si és possible a nivell d'empresa, i com més avall millor –si és possible a nivell d'empresa–, negociïn acords que garanteixin una bona relació cost/qualitat, perquè sense això no hi ha competitivitat, no hi ha creixement econòmic, no hi ha creació de llocs de treball, i que al mateix temps es faci de tal manera que pugui ser compatible amb una reordenació, que, lògicament, ha de voler dir un millor repartiment dels llocs de treball. Això concretament és el que nosaltres plantejgem, sense pressió.

Una altra cosa és que certes iniciatives puguin ser incentivades, les que ho puguin ser des del Govern de la Generalitat i les que puguin ser o hagin de ser incentivades des de Madrid, tenint en compte que això moltes vegades toca l'Estatut del treballador.

Nosaltres ens inclinem més per solucions com les que hi ha hagut a Holanda o Dinamarca, més en la línia del treball parcial, i també, sobretot, que es pugui discutir d'una manera ben clara tota una altra sèrie d'aspectes, com són l'anualització, el cap de setmana, els horaris, etcètera, que és el que aquests països discuteixen.

Però, en aquesta línia, el que li he de dir és que el Govern de la Generalitat ha promogut ja en el passat, potser amb no gaire ressò mediàtic –encara que jo suposo que vostè, que és un especialista d'aquests temes, ho deu haver seguit amb una gran atenció–, ha promocionat en el passat i promocionarà en el futur –i ja els n'informarem– tota una sèrie d'iniciatives perquè aquests temes puguin ser discutits, i no d'aquesta manera, per dir-ho així, que temo molt que fàcilment pot conduir a una certa demagògia i a una certa..., això que en aquests dies està tan de moda, que és la gesticulació davant les pròpies tropes per donar-se ànim un mateix (*remor de veus*), sinó que em sembla que valdrà la pena que fem una discussió seriosa, serena, profunda d'aquesta qüestió, veient que la cosa és complicada, perquè els sindicats italians estan en contra de les trenta-cinc hores per llei, per exemple, i, evidentment, els governs holandesos i danesos –que són socialdemòcrates, per cert– també. Per tant, això segur que requereix una discussió a fons, no en dos minuts i mig, sinó amb tot el temps que calgui, i, evidentment, potser traient-la

5294

d'allò que en podríem dir el clima de la passió, de l'interès polític i d'un cert, de vegades, sectarisme.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els plantejaments generals de la resposta a donar al Defensor del Poble respecte als suggeriments fets relatius a la Llei de política lingüística

La següent pregunta és sobre els plantejaments generals de la resposta a donar al Defensor del Poble respecte als suggeriments fets relatius a la Llei de política lingüística. Formulada pel Grup Popular, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, a partir de la seua intenció de respondre al Defensor del Pueblo en relació amb l'Informe sobre la Llei de política lingüística, interessa al Grup Popular conèixer quins seran los plantejaments generals de la seua resposta.

En tot cas, senyor president, ja li anticipo que és criteri meu, criteri nostre, que l'ambigüitat política és una cosa i l'ambigüitat en una llei d'esta naturalesa és una altra cosa ben diferent.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

D'ambigüitat política, la Llei no en té cap, sobretot no té cap ambigüitat constitucional. Diu el Defensor del Poble: «No concurren fundamentos jurídicos suficientes para poder sostener indubitadamente la inconstitucionalidad de la referida norma legal»; després ho segueix explicant. Això és rotund, absolutament rotund. Si alguna cosa crea una certa perplexitat, si de cas, és el que ve després, però no pas aquesta afirmació tan rotunda, que diu que, rotundament –ho repeteixo–, la Llei és constitucional.

Aleshores, dit això, nosaltres hem estudiat i contestarem al Defensor del Poble, i ho farem amb tot el respecte que ens mereix la persona i que ens mereix la institució, però sempre sortint d'una base, i és la constitucionalitat de la Llei, per una banda, i, per l'altra, la nostra voluntat –que no cal que ens recordi el Defensor del Poble– d'aplicar una llei que –i nosaltres hi som els més interessats– no ha de crear conflicte intern a Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, segurament després m'ampliarà quins són estos plantejaments, si és que els podem conèixer, els plantejaments de la seua resposta. Però vostè recordarà, senyor president, que en un moment del nostre posicionament, en lo debat sobre la Llei de política lingüística, este diputat, és a dir jo mateix, declarava que com a motivació positiva basada en lo respecte a la llibertat nosaltres, lo Grup Popular, preferíem donar consistència a les mesures d'impuls i de foment per oposició frontal a totes aquelles tècniques relacionades amb les quotes, amb les sancions i amb les imposicions.

Ja s'ha vist, senyor president de la Generalitat, que la Llei de política lingüística ha tingut lectures ben diferents. Los ciutadans i els partits polítics, si es pot dir, per una part, i el Consell Consultiu i el Defensor del Pueblo, per una altra, han formulat opinions que no necessàriament coincideixen amb l'opinió del president de la Generalitat, a vegades l'opinió del president de la Generalitat interessada, i, per consegüent, allunyada d'allò que és i representa l'efecte conformador de la realitat social de Catalunya.

Lo Grup Popular, senyor president –i vostè ho sap–, i amb l'educació parlamentària que requereix este tipus de situacions, vam requerir, vam sol·licitar a tots los grups parlamentaris la possibilitat d'una reunió conjunta per tal de valorar, d'estudiar i de discutir lo contingut de l'Informe del Defensor del Pueblo i unes recomanacions de naturalesa jurídica.

Vostè, senyor president, a l'igual dels altres grups o la resta de grups parlamentaris, vostè, senyor president, també ha impedit esta reunió i ha neutralitzat lo pronunciament parlamentari que genera qualsevol discussió política quant al que ha de ser la potestat majoritària i, en canvi, senyor president, vostè ha preferit encastellar-se en una sola lectura de la Llei; és a dir, la seua i l'única lectura, i a partir dels últims esdeveniments, senyor president, sembla que un sol carnet i una sola patent.

Tinc la impressió, senyor president de la Generalitat, que vostè, tard o prompte, s'haurà de pronunciar respecte del que és lo contingut, lo desplegament i l'aplicació d'esta Llei.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, les dues preocupacions principals que expressa el Defensor del Poble és que no s'estableixi l'obligació genèrica de conèixer el català i que no s'exclougui el castellà de la vida pública a Catalunya. Per cert, ni de quotes ni de sancions, no en parla; no fa cap crítica en aquest sentit. Bé, això, hi ha voluntat clara –clara–, explícita, d'aplicar-ho d'aquesta manera, no?

Home, ens sap una mica de greu aquesta malfiança que expressa el Defensor del Poble, quan en realitat..., en fi, precisament Catalunya, a nivell d'UNESCO, a nivell de Consell d'Europa, és presentada com un exemple bo de

convivència lingüística. I també ens sap greu que no se li hagi escapat ni mitja paraula per dir que el català també hauria de ser..., la defensa del català i dels catalanoparlants potser també mereixeria alguna atenció per part del Defensor del Poble; també hauríem de ser defensors dels catalans pel Defensor del Poble..., els catalanoparlants, vull dir.

Quedi clar, d'alguna manera, que la Generalitat farà una aplicació dialogada, concertada i gradual d'aquest tema.

I, finalment, voldria dir una cosa: no solament lamento que no hi hagi cap referència que la llengua que ha estat minoria també mereixi una atenció especial del Defensor del Poble –i ho dic amb tot el respecte institucional i *personal*, sobretot, que em mereix el senyor Álvarez de Miranda–, sinó que també voldria recordar –i aquest Parlament suposo que ho entendreà– que el Defensor del Poble hauria de comptar també una mica amb el Síndic de Greuges per això; entre altres coses, perquè el Síndic de Greuges té l'obligació, el deure de *vetllar* perquè es compleixin els drets de tots els ciutadans de Catalunya també. I ho diu l'Estatut, i ho diu la Llei del Síndic de Greuges, i ho diuen els acords de cooperació que, per dues vegades, s'han firmat entre el Síndic de Greuges i el Defensor del Poble.

En tot cas, vull dir, sàpiga que nosaltres som molt sensibles a totes les preocupacions que pugui tenir el Defensor del Poble; que nosaltres el contestarem, que parlarem amb ell, que mirarem d'explicar-li, doncs, tot això que li hem d'explicar per deixar-lo tranquil, i que aplicarem la Llei pensant, no solament a quedar bé amb el Defensor del Poble, que ens interessa molt, no solament, també, atents al que pugui dir el Síndic de Greuges, que respectem molt...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...sinó a més, sobretot, pensant en la necessitat que hi ha de mantenir, doncs, la bona convivència a Catalunya.

El president

Se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Bé.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les característiques dels acords subscrits amb l'Administració de l'Estat respecte a la zona regable Segarra - Garrigues

La darrera de les preguntes al molt honorable senyor president és sobre les característiques dels acords sub-

crits amb l'Administració de l'Estat respecte a la zona regable de Segarra - Garrigues. Formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé.

La Sra. Pallé i Torres

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, en parlar de regadius, la veritat és que no fan falta massa estudis ni anàlisis socioeconòmics; senzillament la simple observació entre les àrees de zones de reg i les àrees de secà penso que és un argument suficient i sòlid per valorar i per considerar el regadiu com a l'element més important, com un mecanisme important de progrés en les zones agrícoles. Sens dubte –i em sembla que aquesta afirmació és prou fefaent–, a les zones agrícoles, el que canvia el país a nivell històric són sens dubte els regadius.

El seu Govern, i vostè mateix, penso que des de l'inici han tingut una política ferma en tot el tema dels regs, i, per tant, el nostre Grup Parlamentari voldria dir-li, especialment en relació amb l'actuació de la zona regable del Segarra - Garrigues i altres zones regables derivades, com són les Altes Garrigues, les Garrigues Baixes i el reg de recolzament, i davant també de la importància que representa per al desenvolupament de les terres de Ponent, la pregunta que voldríem adreçar-li, president, és: quins són els trets més significatius dels acords als quals s'ha arribat recentment amb l'Administració central?

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, l'acord a què s'ha arribat darrerament –que, per cert, ha durat..., ha estat un acord que hem hagut de negociar durant tres o quatre anys– és molt bo.

Però, abans de parlar d'això, els voldria donar, també de passada, fer notar que el Govern de la Generalitat –em sembla que val la pena de dir-ho– té una gran confiança en l'agricultura. I, si no fos així, no es gastaria tants diners com es gasta en obres de regadiu; seria molt absurd que ho fes. A l'Algerri - Balaguer, en el reg de suport de les Garrigues, al Segrià - sud, a Alcarràs, a Torres de Segre, a una sèrie de pobles de la Ribera de l'Ebre, a Sant Martí de Tous, a Margalef, etcètera. Simplement ho volia dir perquè –ho repeteixo– no tindria sentit que ho féssim si no tinguéssim confiança en el futur de la nostra agricultura.

Ara bé, dit això, i anant a l'acord aquest que vostè em demana, senyora diputada, li he de dir que, concretament, l'acord preveu que es puguin assignar recursos complementaris..., en fi, diversos objectius. Primer, assignar els recursos complementaris per a les comunitats de regants de l'Urgell; vostè sap que el canal d'Urgell fa temps que demana una aportació més consistent, més gran, d'aigua. Segona, que es puguin regar algunes zones incloses en la comunitat del canal d'Urgell però que en aquest moment no són regades. I finalment, que es pugui regar, es pugui fer, concreta-

5296

ment, el Segarra - Garrigues, que representarà al seu moment, quan estigui acabat –i he d'advertir que això és una cosa que durarà molts anys, de fer-ho; això s'ha de dir amb tota claredat–, pot representar 71.000 hectàrees més. Dintre d'això hi ha una part que es començarà a fer de seguida, perquè aquí ja tenim la concessió d'aigua abans, que era, concretament, el Segrià - sud.

Si vol uns detalls, diguem-ne, en un cert sentit, més tècnics, li diré que tota aquesta aigua que es necessita, com a conseqüència d'aquest acord –que m'atreveixo a dir, ho repeteixo, que és molt bo; millor del que, i fins i tot en algun moment, en temps passats, es podia preveure–, ha de venir del següent: 225 hectòmetres cúbics per any, de Rialb; 48 que poden venir..., però aquests ja són condicionats que, realment, segons els anys, es puguin fer –però 225 segurs–; 44 que han de venir del Segre, i 10 que han de venir de l'Ebre per complementar els 12 que hi ha concedits per al reg del Segrià - sud, al qual abans, concretament, feia referència.

Per tant, ho repeteixo: és un acord molt bo. Ara, la seva aplicació depèn encara d'alguns tràmits administratius, i depèn que hi hagi l'acord de finançament amb el Govern central, i també que finalment les condicions en què aquest reg es pot fer puguin ser acceptades pels seus futurs beneficiaris, tant des del punt de vista del que representa que s'hagin de fer concentracions parcel·laries, etcètera, com també determinats acords de finançament, que l'experiència ens diu...

El president

Senyor president, ha acabat el seu temps. Senyora diputada, si vostè repregunta, el president ha consumit el seu temps per contestar-li.

La Sra. Pallé i Torres

No, més que una repregunta, el que voldríem fer, en nom del nostre Grup Parlamentari, també, és felicitar-lo per aquest acord. I voldríem fer-ho per tres aspectes, si em permeten.

El primer, per l'acord en si, que ell ha explicat tècnicament, però que, a més, tots els diputats i diputades, i especialment els que tenim interessos pels temes agraris, doncs..., penso que es va explicitar en els diferents mitjans de comunicació, i que és realment, em sembla que per a tots nosaltres, un motiu de satisfacció, perquè posa, en definitiva, nombroses superfícies de reg a les terres de Ponent que significaran riquesa i progrés. I voldria felicitar-lo perquè, en el debat d'agricultura del dia 11 de març, nosaltres, com a grup parlamentari, vàrem demanar al conseller Marimon que insistís per aconseguir aquests cabals. I sé que algunes altres forces polítiques deien que, si el president de la comunitat de regants acceptava reduir cinquanta hectòmetres, que s'hi conformaven, i ell va dir que no. Jo penso que això és una mostra de la capacitat de negociació, de la perseverança, i de defensar uns interessos que signifiquen, en definitiva, defensar els interessos de molta altra gent.

El segon aspecte és la política de regs. El president ho ha dit, però vull reiterar-ho: és..., quan se deia de fets i

no paraules, aquest és un fet que remarca unes paraules i una trajectòria política de lluitar per una agricultura competitiva, per una agricultura que, com vèiem, en el futur necessita, lògicament, mecanismes de modernització i tecnificació.

I el tercer, president Pujol, si em permet, és també un fet i no una paraula: és el reequilibri territorial i el repoblament. Ho sabem molt bé la gent de terra endins: els elements que creen il·lusió i esperança i possibilitats són aquests; i estic convençuda que tots els diputats i diputades d'aquesta cambra el felicitaran, no només el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè em sembla que és el camí endegat per a una sèrie d'obres que molts de vostès i molts de nosaltres hem reivindicat, i que n'és el començament. I fets i no paraules és la Catalunya per tots i per a tots.

Moltes gràcies.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau!

Acabades les preguntes al molt honorable senyor president, iniciem les preguntes al Consell Executiu.

Pregunta al Consell Executiu sobre si la Secretaria General de l'Esport ha exigit la imposició de sancions a l'àrbitre de la final del campionat d'Espanya de tennis de taula femení, pel fet de vulnerar els drets lingüístics col·lectius i personals

La primera de les preguntes és sobre si la Secretaria General de l'Esport ha exigit la imposició de sancions a l'àrbitre de la final del campionat d'Espanya de tennis de taula femení, pel fet de vulnerar els drets lingüístics col·lectius i personals. Presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Enric Castellnou.

(*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, aquesta, de fet, no és...

El president

Esperi un moment, esperi un moment, i que les senyores diputades i els senyors diputats guardin silenci.

El Sr. Castellnou i Alberch

Molt bé. (*Pausa.*)

Sí, gràcies, senyor president...

El president

Pot començar.

El Sr. Castellnou i Alberch

Senyor conseller, aquesta pregunta, encara que ho sembli, no fa referència a la llengua –ja se n'ha parlat avui–; tampoc fa referència a l'esport, sinó que fa referència molt clarament a la vulneració dels drets humans.

El dia 14 de març, a Valladolid –per tant, diguem en territori del Defensor del Pueblo, que aquell dia no hi devia ser–, un àrbitre d'una competició d'esports va sancionar, va expulsar l'entrenador del Vic, va perjudicar la jugadora del Vic, perquè utilitzava la llengua catalana. Segurament que si ho hagués fet, si haguessin parlat en castellà, no els haurien sancionat, perquè, textualment, el que va dir l'àrbitre va ser: «Como no te entiendo, te expulso.» Per tant, si l'hagués entès, parlant en castellà, no l'hauria expulsat. Potser la jugadora del Vic hauria jugat amb tranquil·litat, l'entrenador no hauria set expulsat i el campionat hauria set guanyat pels vigatans i tindríem a Vic una nova copa. Això no va ser. No és important, com dic, l'aspecte esportiu, sinó, sobretot, conseller, l'aspecte que implica aquesta decisió, o sigui, vulnerar uns drets personals –són drets lingüístics–, individuals, però també col·lectius, perquè, de fet, tots els catalans ens vàrem sentir agredits per haver sancionat i perjudicat un club per parlar en llengua catalana.

Per tant, senyor conseller, la pregunta que jo li formulo és si la Secretaria General de l'Esport va actuar, si va demanar explicacions i, en el seu cas, sancions per aquesta vulneració de drets lingüístics, personals i col·lectius.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, vull manifestar que el Govern de la Generalitat lamenta les declaracions efectuades per l'àrbitre de la final del campionat d'Espanya de tennis taula femení que va tenir lloc a Valladolid el mes passat, i del qual, tan aviat com en vam tenir notícia, vam iniciar les accions pertinents per aclarir els fets que s'havien produït.

Amb aquesta mateixa finalitat, la Federació Catalana de Tennis de Taula va sol·licitar a la Federació espanyola l'inici de totes les accions necessàries, així com també disposar d'informació sobre els motius de les expulsions dels entrenadors de l'equip de Vic.

Segons el comunicat de la Federació espanyola, basat en l'informe del jutge àrbitre del campionat, la primera de les dues expulsions dels entrenadors del Vic Tennis de Taula acordades durant aquest partit va ser decidida per donar instruccions a la jugadora, i la segona, per fer gestos tècnics. Aquest jutge àrbitre va manifestar també que l'entrenador expulsat en segon lloc li va indicar que pretenia parar el joc perquè la seva jugadora anava perdent en el marcador.

El Govern de la Generalitat considera que cal respectar escrupolosament el reglament tècnic regulador de l'esport, que prohibeix expressament donar instruccions als jugadors durant els partits, entre punt i punt, i també les decisions preses per la Federació espanyola en aplicació d'aquesta normativa. En aquest sentit, i veient el contingut de l'informe de la Federació, que confirma els motius tècnics de les expulsions acordades, no s'escau efectuar cap reclamació de caràcter esportiu, i tampoc volem entrar a considerar el fet que en molts campionats els àrbitres toleren determinats comentaris dels entrenadors per animar els seus jugadors.

Ara bé, altrament cal qualificar les conegudes manifestacions realitzades per l'àrbitre del partit –aquest que ara vostè recordava–, «*como no te entiendo, te echo*», no només d'inecessàries, sinó radicalment contràries als drets lingüístics dels nostres esportistes, i com una mostra inacceptable d'intolerància envers la nostra llengua. Per aquest motiu, el Govern de la Generalitat, a través de la Secretaria General de l'Esport, s'ha adreçat a la Federació espanyola de tennis de taula perquè, tot fent ús de les facultats que corresponen a aquesta Federació, siguin adoptades totes les mesures que calgui per evitar que es tornin a produir fets com aquest que ara vostè denunciava.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Si vol repreguntar el senyor diputat, ho pot fer, té temps per fer-ho, però el conseller no té temps per contestar-li la repregunta.

El Sr. Castellnou i Alberch

Bé, doncs, com que no té temps de resposta el conseller, no cal que jo intervingui. Simplement, agrair-li les gestions. Però dir-li, sí, que estarem amatents, des de Vic, per saber quines són les mesures que es prenen per evitar que aquests fets de vulneració de drets humans no es tornin a repetir, ni en el món de l'esport ni en cap altre.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'inici de les obres de la residència assistida Laia González, del barri de Bellvitge, a l'Hospitalet de Llobregat

La següent pregunta és sobre l'inici de les obres de la residència assistida Laia González, del barri de Bellvitge, de l'Hospitalet de Llobregat. Formulada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula, per exposar la pregunta, el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la meua pregunta, en el fons, és saber per a quan l'inici de les

5298

obres en la residència Laia González, a l'Hospitalet de Llobregat.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Comas, conseller de Benestar Social.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a fi de millorar la rendibilitat social de certes residències, el Departament ha analitzat, ha programat el redimensionament d'alguna d'aquestes residències, entre les quals està la que vostè s'ha referit. Ho vàrem comunicar, això, a l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, que ho va acceptar immediatament, i en la sessió plenària del 12 de desembre del 97 l'Ajuntament va aprovar el Pla especial de creació del tipus d'equipament de la residència d'avis de la Feixa Llarga. I el secretari del Departament de Benestar Social va escriure al senyor alcalde el 3 de febrer d'aquest any per assenyalar-li, confirmar-li l'interès en l'ampliació de 40 places d'aquesta residència i sol·licitar-li que s'iniciessin els tràmits necessaris per procedir a la cessió del terreny corresponent a l'emplaçament. Això, per una banda.

Per una altra banda, jo ja he contestat el seu Grup Parlamentari dient que aquest any no és previst començar les obres d'ampliació d'aquesta residència, sinó que això es preveu fer l'any proper, encara que una creació definitiva no es podrà fer fins que nosaltres coneguem el pressupost que el Departament tindrà l'any proper.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. No, simplement, senyor conseller, per recordar-li una sèrie de dades que a mi, al Grup Popular i, fonamentalment, a la gent de l'Hospitalet li fan pensar, la manca o la baixada de la manca d'interès del seu Departament, avui i ara, per la gent gran a l'Hospitalet. I que sàpiga vostè que això crea preocupació.

Per a l'Hospitalet és evident la necessitat d'ampliar l'oferta pública per a acolliment residencial. Tenim, ara mateix –si en té dades–, nosaltres tenim un estudi fet, des de l'Ajuntament, i entre 1997 i el 2001, la llista d'espera –tan sols la llista d'espera– és de 232 places. La Conselleria de Benestar Social es va comprometre a ampliar la residència en 34 noves places, com vostè ha dit, però a partir d'aquí hi ha una carta del 3 de febrer on més aviat es diu una cosa diferent de la que vostè ha dit: es reconeix que per part de la Generalitat no s'ha fet cap petició formal de terrenys –la carta aquesta que vostè deia, del 3 de febrer, no? Fins i tot el pla vigent d'atenció social de la Generalitat és insufi-

cient, perquè parlava de 12 places l'any 97, que no es van complir.

Insisteixo que aquestes dades per a nosaltres, simplement, i per a la gent de l'Hospitalet, són, fonamentalment, preocupants. I en una reunió mantinguda el passat mes de febrer del 98, entre el senyor Víctor Bayarre –em saltaré gent– i el senyor José Vicente Muñoz, per part de l'Ajuntament, es va dir el que acaba vostè de dir: que la Conselleria té incapacitat per assumir l'ampliació de 34 places residencials. Evidentment, li torno a recordar les dades, que em sembla que per a nosaltres són vitals: l'Hospitalet necessita, abans del 2001, 552 places; l'oferta pública, avui i ara, és de 159 places; la llista d'espera, avui i ara, ja és de 232 places, i amb tot això encara en mancaran moltes. Entenem, nosaltres entenem, i ho entén l'Ajuntament de l'Hospitalet, i ho entén la ciutadania de l'Hospitalet, que no podem esperar més, i que el fet que vostès no esmercin diners en aquest tema, simplement, és negatiu.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a mi em sembla que caldria tenir una informació, amb tot el respecte i la consideració, amb un respecte més acurat, del que es fa a l'Hospitalet en aquest terreny que vostè ha assenyalat. Ha de pensar que s'està començant una residència privada sense ànim de lucre, ajudada pel Departament, de 75 places, si la memòria no em falla, en aquests moments, i que, per tant, aquesta és una realitat. I que això també es farà, però jo tinc aquí una carta oficial, registrada per l'Ajuntament i per la Generalitat, que diu el que jo he assenyalat, i, per tant, fins aquest moment, la carta és aquesta; fins aquest moment, la realitat en relació amb aquesta residència és la que jo li he assenyalat. El Departament, això, ho farà, entre altres coses perquè amb aquesta inversió la despesa de manteniment d'aquesta residència haurà de pujar molt poc; per tant, és molt important que amb la mateixa despesa o poc més puguem realment donar servei al doble de ciutadans.

I respecte a la llista d'espera, les llistes d'espera sempre s'han de depurar, perquè una cosa és la gent que ho demana i l'altra cosa és la gent que hi té dret en funció de la pròpia normativa. No existeix aquesta llista d'espera; si vostè ho desitja, amb molt de gust li aclarirem quina hi ha a la ciutat de l'Hospitalet.

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures disciplinàries previstes davant l'actitud sexista i vexatòria del subdirector de Règim Interior del centre penitenciari de Quatre Camins envers una funcionària

El president

La següent pregunta, sobre les mesures disciplinàries previstes davant l'actitud sexista i vexatòria del subdirector de Règim Interior del centre penitenciari de Quatre Camins envers una funcionària, formulada també pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, segons va denunciar la secció sindical d'USO-Presons, el proppassat mes de gener, el subdirector de la presó de Quatre Camins va contestar de manera sexista i vexatòria a una funcionària de presons que havia denunciat que un reclus l'assetjava sexualment. El dia 11 de febrer aquest diputat va preguntar al Consell Executiu quines eren les accions que el seu Departament havia pres o tenia previst prendre davant l'actitud poc o gens respectuosa del subdirector de Quatre Camins envers aquesta funcionària. La resposta per escrit que va donar l'honorable consellera no pot ser més clara: «El Departament de Justícia considera que el subdirector esmentat va emprar un to poc acurat i un vocabulari poc adient per adreçar-s'hi i que, per tant, reprova la seva actitud.»

Per tant, honorable consellera, el que el nostre Grup vol saber són les raons per les quals el Consell Executiu no ha pres cap mesura disciplinària davant la reprovable actitud del subdirector de Règim Interior del centre penitenciari de Quatre Camins.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, quan vam contestar per escrit la seva pregunta s'estava, des de la Direcció General, investigant o treballant sobre les raons i la intencionalitat de per què havien passat els fets que vostè ha esmentat.

Jo voldria, abans de res, dir que en línies generals el Departament de Justícia i la Direcció General reproveix qualsevol actitud en aquest sentit. Però també voldria dir-li que no és el mateix el que pot passar en aquests aspectes dins d'un centre penitenciari, per raó de les persones que romanen en el centre penitenciari, del que pot passar, en iguals circumstàncies, en qualsevol altre empresa o administració pública.

Amb això no vull, en absolut, treure importància al fet, al contrari. El que passa és que hem de mirar el context

en què es va fer, la intencionalitat que es pretenia, i encara que equivocadament, el subdirector de règim interior de Quatre Camins, el que va pretendre, amb una conversa privada i dins del despatx, era treure importància a aquest fet; treure-hi importància en el sentit que la funcionària no se sentís més vexada del que era. Potser ho va fer erròniament. El que també li vull dir és que, estudiant tots aquests fets, aquest funcionari, que porta més de deu anys treballant a Catalunya en diferents centres penitenciaris, ha tingut sempre una actitud i una trajectòria impecables; que, llavors, en un tema com aquest –vist des del punt de vista que s'ha vist un cop iniciades aquestes investigacions– es va considerar des de la Direcció General que no s'havia de prendre cap mesura disciplinària.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, aquest diputat entén o pot arribar a entendre –encara que no comparteix– que vostè, com a màxima responsable política del Departament de Justícia i davant d'un fet absolutament lamentable, hagi hagut d'afirmar que el subdirector de la presó de Quatre Camins –i m'estalviaré reproduir les paraules del subdirector per raons de bon gust– només pretenia treure importància al fet esmentat, i que en cap cas no volia ni ferir ni vexar la funcionària.

Ara bé, senyora consellera, no fer res o mirar cap a un altre costat davant d'aquest incident és, com a mínim, justificar una actitud i una manera de fer que vostè, com a membre del Govern i com a dona, no pot ni tolerar ni permetre. Per tant, honorable consellera, li prego, en nom del meu Grup i de la més elemental lògica política, que, si vostè reprova l'actuació del subdirector de Quatre Camins en aquest fet puntual –com ha dit que la reprova–, el que li preguem és que al més aviat possible adopti aquelles mesures que cregui adients –disciplinàries o no disciplinàries– per tal que actituds com aquestes, encara que sigui a l'interior de les presons, no es tornin a reproduir a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies. De fet, el que jo he dit no vol dir que mirem cap a una altra banda, sinó al contrari. Jo crec que en tots els fets, siguin més o menys importants, ens hem de preocupar directament de les raons i de les motivacions i del context on s'han produït, i això és el que mesura la major o menor gravetat dels fets. I això és el que s'ha fet des de la Direcció General. Ja li he dit que inicialment vam reprovar aquesta actitud, i que

5300

després –no sense deixar de reprovar-la– hem considerat que no s'havia d'establir cap mesura disciplinària en el sentit de sanció. Sí que és cert que, lògicament, aquesta actitud no s'ha acceptat, no la considerem justificada i que, per tant, el subdirector de Règim de Quatre Camins ha rebut, en aquest sentit, per part de la Direcció General, les explicacions i les raons que considerem oportunes.

El president

Moltes gràcies, honorable senyora consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació actual dels tràmits d'adscripció definitiva al registre de la propietat de Vic dels municipis d'Alpens, Lluçà, Prats de Lluçanès i Sant Martí d'Albars (Osona)

La següent pregunta és sobre la situació actual dels tràmits d'adscripció definitiva al registre de la propietat de Vic dels municipis d'Alpens, Lluçà, Prats de Lluçanès i Sant Martí d'Albars, d'Osona. Formulada la pregunta pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Enric Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, recordaria que l'any 96 vaig formular una pregunta semblant, és a dir, referida a aquesta qüestió. Els ajuntaments, a conseqüència de les seves paraules, varen realitzar aquells actes administratius que corresponien. La pregunta avui és, senyora consellera, conèixer com estan aquests tràmits, i si enguany és possible que aquests quatre municipis que acaba de citar el senyor president del Parlament en la seva intervenció passin ja del registre de la propietat de Berga al registre de la propietat de Vic, com desitgen els alcaldes i desitja la població.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar la pregunta, l'honorable senyora consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, com vostè sap, i així li vaig contestar l'any 96, hem iniciat els tràmits per poder arribar a bon port la sol·licitud raonada de Vic. En aquest sentit, li puc dir que aquest any, l'any 98, es compleix l'annualitat en la qual es poden fer aquestes revisions en la demarcació registral.

Fins aquest moment, les gestions que hem fet és, a part de tenir l'expedient complet, tal com vostè ha dit, de les peticions raonades per aconseguir aquest fet, he tingut una reunió amb el president de l'Assemblea de Registradors de Catalunya perquè ens pugui informar favorablement d'aquesta proposta. En principi, tenim l'informe favorable de l'Assemblea de Registradors; tam-

bé he visitat el director general de *los Registros y del Notariado*, per explicar-li quina és la nostra proposta, i esperant que dins d'aquest any se'ns demani l'informe preceptiu. Ara fa més d'un mes que vaig estar amb el director general, i em va dir que abans de l'estiu ens plantejarien l'informe preceptiu, tal com estableix l'Estatut d'autonomia, i que no veien cap inconvenient a acceptar aquesta proposta.

Per tant, jo penso que abans de l'estiu podrem rebre aquesta petició, podrem tramitar-la, i abans de final d'any tindrem aquest tema solucionat.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per repreguntar, té la paraula, si ho desitja fer, el diputat senyor Castellnou.

El Sr. Castellnou i Alberch

Sí, gràcies, senyor president. Agrair les gestions. Realment, crec que fa un favor a la gent d'aquests pobles petits, que, com que ja pertanyen al partit judicial de Vic, desitgen ser-hi també registralsment. I si em permet, un petit suggeriment: tenint en compte que hi ha dos registres de la propietat a Vic, i són quatre municipis, aquests del Lluçanès, es podrien repartir, probablement, a parts iguals.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació en què es troba el vehicle blindat antidisturbis dels Mossos d'Esquadra adquirit l'any 1993

La darrera i última pregunta en aquest Ple al Consell Executiu és la següent: sobre la situació en què es troba el vehicle blindat antidisturbis dels Mossos d'Esquadra adquirit l'any 1993. Formulada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar la pregunta, el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa alguns mesos vàrem tenir coneixement que el vehicle antidisturbis que vostès anomenen o els Mossos d'Esquadra anomenen R-541, i que va ser adquirit pel Govern a un preu realment costós, estava dipositat en els magatzems dels Mossos d'Esquadra, en les casernes del Mossos d'Esquadra, en el carrer Àvila, en una situació d'aparcament lamentable.

A nosaltres ens agradaria saber, realment, en aquests moments, d'aquest vehicle, que està rodejat de runes, plantes, caixes de fruita velles, enderrocs de tot tipus i tal, quin ha estat el seu grau d'utilització, quant de temps fa que no funciona i quin és el seu temps, quin ha estat el seu funcionament de tipus general i quin és el seu cost de manteniment.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Governació, senyor Pomés, Xavier Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Sí, gràcies, senyor president. El vehicle sí que està dipositat a la comissaria central, d'Àvila-Bolívia, està dipositat en una zona que, evidentment, donat el seu baix nivell..., no, el seu fins ara nul nivell de funcionament, no està en la primera línia de sortida del pàrquing, però li puc garantir que el vehicle està en perfecte ús per cas que hagués de ser necessària la seva utilització.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, jo no sé com podria sortir aquest vehicle d'un espai com el que reflecteix aquesta foto que va aparèixer als diaris (*l'orador mostra la fotografia*): veu vostè el vehicle arraconat a la paret, rodejat absolutament de runes per totes bandes... En cas d'haver de sortir en emergència, aquest vehicle no podria sortir. Això, d'entrada.

Jo no sé si aquesta situació, amb els mesos que fa que s'ha fet aquesta pregunta, l'han pogut solucionar. Jo em penso que la fotografia, en aquest cas, és prou eloqüent.

Miri, aquest és un vehicle sofisticat, capaç de tirar tres mil litres d'aigua en cinc minuts, i capaç de fer-ho amb tres tintes de colors diferents –verd, vermell i groc–, amb una videocàmera, amb vídeos i amb baixos que poden treure gasos lacrimògens. És a dir, és un vehicle sofisticat, arraconat en un lloc –amb una foto que li acabo d'ensenyar a vostè–, que no sé si han pogut solucionar-ho ja.

Però el més greu d'aquesta situació és que aquest vehicle va costar molts diners: va costar 40 milions de pessetes a una empresa que es deia Vanuatu, Societat Limitada, a la qual vostès van pagar 30 milions de pessetes pel vehicle, però 10 milions de pessetes per l'informe; l'informe val una quarta part del vehicle. I veiem que el seu rendiment en aquests moments és el que és, el que vostè m'està explicant; no m'ha pogut dir cap actuació del vehicle, i a mi em sembla que amb la foto li he ensenyat en quina situació es troba.

A nosaltres ens agradaria dir-li que vostè sap que aquesta empresa que acabo d'esmentar era una empresa immobiliària anteriorment; que després és una empresa, aquesta que fa l'informe i li ven el vehicle, que no estava inscrita en el registre d'empreses de seguretat –és a dir que des d'aquest punt de vista ens sembla que era il·legal–, i que aquesta empresa ja va tenir tot un seguit d'afers i de dubtes per part..., que van ser consultats fins i tot en aquest Parlament de Catalunya...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el temps per formular la pregunta; moltes gràcies. Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Governació

Senyor diputat, jo crec que vostè fa una mala relació. És a dir, que el vehicle fins ara no hagi estat utilitzat cap vegada, doncs, ens n'hem de felicitar tots –ens n'hem de felicitar tots, vostè també–, entre altres coses, perquè vol dir que no ha estat necessària la seva utilització.

És evident que aquest vehicle es va adquirir, i es va adquirir en un moment en què la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra s'havia fet càrrec d'una responsabilitat que en aquells moments, doncs, era molt important i que podia donar peu a pensar que hi pogués haver situacions conflictives, com era el tema de la seguretat de les presons a Catalunya. És obvi que, davant d'una possibilitat de revolta, d'un motí, en una presó, doncs, es necessita tindre uns mitjans; uns mitjans amb el nivell de sofisticació que es cregui oportú, i que, per tant, es fan els informes oportuns i correctes.

Segona, aquest vehicle, li puc garantir que cada setmana se'l posa en funcionament, que està en perfecte estat i que, evidentment –evidentment–, el que no fem nosaltres és passejar-lo pel carrer, perquè, entre altres coses, si féssim això, vostè també possiblement seria el primer de dir que per què estem passejant un vehicle d'aquestes característiques fent-ne ostentació en el carrer. S'ha de tindre aquest equipament, però tant de bo que no l'hàgim d'utilitzar mai. Això sí: si s'ha d'utilitzar, no tingui dubte que estarà en perfectes condicions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Acabat el temps de preguntes al Consell Executiu, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives

El segon punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives. D'acord amb l'article 100 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, el conseller d'Economia i Finances, honorable senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el Projecte de llei que avui es presenta té com a finalitat adaptar el marc normatiu que va establir la Llei 1/1985, de 14 de gener, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives a les necessitats reals del cooperativisme i dels mateixos

5302

socis, mitjançant la supressió o modificació d'aquells aspectes de la regulació actual que l'experiència adquirida en els tretze anys d'aplicació de la Llei ha posat de manifest que dificulten el lliure desenvolupament de la gestió de les seccions de crèdit, o bé que no s'adiuen amb el context actual de la regulació de l'activitat financera, que des d'aleshores ha estat objecte d'un important desenvolupament com a conseqüència, bàsicament, de la necessària adequació d'aquestes normes a l'ordenament jurídic de la Unió Europea.

Aquestes circumstàncies han fet que l'actual Llei s'hagi vist progressivament desfasada, i obliguen, en primer lloc, a delimitar l'àmbit de l'activitat cooperativista efectuada a través de les seccions de crèdit d'aquell altre àmbit de l'activitat pròpia de les entitats de crèdit, i, per tant, a revisar aquells punts de la Llei que puguin induir a qualsevol mena de confusió en aquest aspecte, perquè això està expressament prohibit per la legislació europea i bàsica de l'Estat, que estableixen una reserva de captació de dipòsits dineraris del públic a favor de les entitats de caràcter bancari.

En aquest sentit, resulta necessària la derogació del capítol III de la Llei 1/1985, relatiu al Fons cooperatiu de garantia, el qual es va demostrar inviable, tant des d'un punt de vista jurídic com des d'un punt de vista econòmic.

D'altra banda, l'existència en l'actual normativa sobre les seccions de crèdit de regles que –com s'ha dit– restringeixen excessivament la capacitat per a gestionar els seus recursos fa també necessari modificar-ne la regulació, en el sentit de flexibilitzar el marc d'actuació i evitar l'excés d'intervencionisme administratiu en l'activitat de les seccions. Tot això, sens perjudici que, al mateix temps, sigui aconsellable mantenir unes normes mínimes de rigor per assegurar el correcte funcionament d'aquells departaments financers de les cooperatives que vulguin mantenir o iniciar l'operativa com a seccions de crèdit, però amb la flexibilitat i capacitat d'autoregulació que requereix i permet el fet que el col·lectiu afectat és, en qualsevol cas, el dels mateixos socis i adherits de la cooperativa.

Aquest Projecte, per tant, tot i que incorpora algunes previsions contingudes en la Llei fins ara vigent –com per exemple les limitacions a la concentració excessiva de les seves inversions, el requisit d'inscripció al Registre de Cooperatives del Departament de Treball o l'obligació d'informació financera al Departament d'Economia i Finances, en els termes que el Reglament estableixi–, pot ser considerat realment, per l'amplitud i naturalesa de les innovacions que conté, una nova regulació del funcionament de les seccions de crèdit. En definitiva, els plantejaments més nous del Projecte de llei en què es reflecteixen els criteris exposats es poden concretar, breument, en els aspectes següents.

Redefinir quines són les funcions de les seccions de crèdit acollides a la Llei; és a dir, l'atorgament de finançament a la mateixa cooperativa i els seus socis i adherits, i gestionar els dipòsits d'aquests per fer inversions de tresoreria. En segon lloc, reservar la utilització de la denominació de «secció de crèdit» per a les cooperatives amb secció de crèdit que subjectin el seu funciona-

ment a les previsions de la mateixa Llei, tal com estipula l'article 2. En tercer lloc, exigir uns majors requisits de capacitat, preparació tècnica i experiència per desenvolupar les funcions de director o gerent de la secció. En quart lloc, establir per a la cooperativa una relació mínima de recursos propis respecte a l'immobilitzat, i un «palanquejament» màxim a determinar per via reglamentària. En cinquè lloc, delimitar la dimensió màxima de la secció de crèdit en relació amb la cooperativa a què pertany, mitjançant els paràmetres a establir, també, per via reglamentària. En sisè lloc, flexibilitzar els límits establerts pel que fa a la disposició dels recursos de la secció per al finançament d'inversions de la cooperativa, que es fixa en el 50%, i suprimir el règim d'autorització administrativa traslladant a l'assemblea la facultat de determinar el percentatge d'aquests recursos que s'ha de destinar a l'esmentat finançament respecte al límit establert. En setè lloc, no permetre la inversió de recursos de la secció per a la creació o finançament de societats o empreses que no siguin cooperativistes; en el tràmit de comissió s'ha aprovat eximir d'aquest impediment les societats agràries de transformació i altres empreses d'economia social. En vuitè lloc, establir un règim sancionador propi per incompliments de la normativa específica de seccions de crèdit.

Finalment, cal dir que en el tràmit de comissió, del conjunt d'esmenes presentades per altres grups, s'han introduït al Projecte aquelles que crec que aporten millores, bàsicament, de caràcter tècnic, plenament coherents amb la finalitat i l'esperit del Projecte.

Confio que amb l'aprovació d'aquesta Llei pel Parlament es dotarà el conjunt de les cooperatives que tinguin secció de crèdit d'un marc legal molt més apropiat que l'anterior per al seu funcionament i adequat desenvolupament, cosa que, al capdavant, reportarà un enfortiment del món cooperatiu, i especialment del cooperativisme del camp, ja que és en aquesta branca on les seccions tenen històricament un gran arrelament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Comença el debat amb la discussió de les esmenes reservades per defensar davant del Ple. Té, en primer lloc, la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller... En primer lloc anunciar-li, senyor president, que retirarem les esmenes 1, 2, 18 i 22, i mantindriem la 4, l'11, la 14, la 17, la 19, la 20 i la 23.

Poques coses hauria d'afegir a la intervenció del senyor conseller. Compartim els raonaments que ell ha exposat; vam tenir ocasió d'exposar-los ja en una interpellació que vaig realitzar jo mateix al Govern i que va contestar-me el conseller Macià Alavedra quan era conseller d'Economia, el mes de març del 93. En aquella ocasió, la meua interpellació venia fonamentada, precisament, per a desenvolupar la Llei a través de la cre-

ació d'un fons de garantia, que el conseller ens deia que s'ha manifestat, doncs, inviable i que, per tant, s'ha optat per desenvolupar la Llei de tal manera que de fet significa un canvi de llei respecte a la 1/85, que regulava fins ara les seccions de crèdit de les cooperatives agràries de Catalunya.

Ens sembla bé la fórmula que finalment hem adoptat tots plegats; ens sembla bé que la via sigui, de fet, el canvi de la Llei. En definitiva, es tracta de regular millor que el que feia la Llei del 85 –amb l'experiència que ens donen, efectivament, aquests tretze anys– les seccions de crèdit de les cooperatives agràries, que no són cooperatives de crèdit, que són seccions de crèdit de les cooperatives agràries i que, per tant, s'inscriuen dintre de l'activitat o dintre d'una de les activitats del que és l'entramat cooperatiu agrari de Catalunya. En definitiva, es tracta, per tant, d'establir mecanismes que regulin millor el funcionament d'unes entitats financeres que tenen acotat el seu camp d'activitats exclusivament respecte a la mateixa cooperativa i respecte als socis de la cooperativa. I ens sembla bé; el que cal és establir les garanties necessàries perquè això es faci com cal.

Aquest any passat vam tenir ocasió de portar al Parlament la discussió d'una de les cooperatives agràries de Catalunya amb secció de crèdit, la pràctica de la qual havia estat profundament irregular. L'alcalde d'aquell municipi, alcalde per Unió Democràtica, i gestor de la secció de crèdit de la seva cooperativa, havia comès veritables barbaritats en la gestió d'aquella secció de crèdit. I se'ns van demostrar clarament insuficients els controls que el Departament de Treball devia exercir sobre les activitats d'aquesta cooperativa, com de totes les cooperatives i com, en definitiva, de les seccions de crèdit d'aquestes cooperatives. No és qüestió de tornar-hi; ja ho vam exposar, ja vam dir el que a parer nostre havia fallat, i havia fallat, en definitiva, una mala pràctica per part dels gestors de la secció, però també, i especialment, una molt poca cura del Govern de la Generalitat en aquell Departament que tenia confiada l'obligació de vetllar per la bona pràctica dels recursos que configuren aquestes seccions de crèdit.

Nosaltres hem mantingut aquestes esmenes que els he dit, que van encaminades, en definitiva, a establir més cauteles; més cauteles situades especialment en el marc del Departament d'Economia i Finances, que, vista l'experiència, ens sembla que pot realitzar molt millor del que ha realitzat el Departament de Treball aquesta funció de control.

Hi ha diverses de les esmenes que estableixen la necessitat que el Departament d'Economia i Finances sigui informat, o que es pugui comptar amb l'autorització del Departament d'Economia i Finances per a realitzar determinades activitats.

En l'article sisè, apartat tercer, precisar una discrepància respecte a la informació que ha donat el senyor conseller. En el marc de la Comissió –diu el senyor conseller– es va acordar establir una excepció en el sentit que les operacions que necessàriament s'han de produir com a norma general en la mateixa cooperativa poguessin produir-se també en societats agràries de transfor-

mació i qualsevol altra empresa d'economia social, i diu que això és el resultat d'una transacció amb els altres grups.

Voldria assenyalar-li, senyor conseller, que en el *Butlletí Oficial del Parlament*, respecte a aquest apartat tercer, el *Butlletí* assenyala que els grups d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa i, per suposat, el Grup Socialista, mantenen en peu les seves esmenes. Per tant, jo no sé si en el si de la Comissió el tema es va lligar prou bé o no, però el cert és que el *Butlletí* manté en peu les nostres esmenes i, almenys, senyor conseller, el Grup Socialista sí que la manté viva. Jo sé que la transacció es pot establir exclusivament amb un dels grups esmenants, i el Grup Popular també era un grup esmenant; per tant, és perfectament possible, formalment, que la transacció es produeixi entre el Grup de la majoria i el Grup Popular, i, per tant, la transacció ja té peu, però almenys el Grup Socialista manté la seva oposició al redactat inicial, en el sentit que els membres de les societats agràries de transformació no són necessàriament membres cooperativistes, i, per tant, estem acceptant aquí que la cooperativa pugui establir negocis amb tercers –és a dir, amb empreses terceres– si adopten, ja no les altres formes d'economia social, sinó, concretament, la forma d'una societat agrària de transformació, que és més similar al que seria una societat anònima que el que seria una societat cooperativa. I, per tant, a nosaltres ens sembla que no hauríem d'acceptar que el camp d'actuació de les seccions de crèdit de les cooperatives agràries anés més enllà, i, efectivament, de les mateixes cooperatives o de les empreses d'economia social, certament, o dels socis de les cooperatives, però que no hauríem d'obrir la porta –precisament en benefici d'evitar riscos– a empreses terceres, i les SAT són empreses terceres.

Per tant, una precisió per al conseller, i a efectes d'acta: el Grup Socialista no ha retirat la seva esmena, la manté, i, a més, justifica per què la manté. I, d'acord amb el *Butlletí*, veu, doncs, com Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya també les mantenen.

En el capítol d'infraccions ens hauria agradat que es contemplés com una infracció molt greu, senyor ponent de la majoria, i senyor conseller, precisament, la mala pràctica que es va produir a l'esmentada cooperativa de Massalcoreig, i això no es recull; una pràctica com aquella que es va produir en aquella cooperativa, en què el director de la secció de crèdit, i, a més, sense que hi tingui res a veure, alcalde del municipi, per tant, persona important en el municipi, va concedir-se a si mateix crèdits a través de la secció de crèdit de la cooperativa, en una pràctica abusiva, des del nostre punt de vista hauria de constituir una infracció molt greu. Quan es va destapar aquest supòsit i es va analitzar el cas –fins i tot aquí, en el mateix Parlament–, se'ns va contestar, per part de la majoria, que no hi havia tipificació suficient en la Llei de cooperatives per a produir cap resposta de l'Administració, com correspondria. Doncs, bé, amb aquesta nova regulació legal, tampoc acaba de produir-se. Per tant, a nosaltres ens hauria agradat que a l'article 14, apartat 2, s'afegís un nou supòsit, que considerés infracció molt greu realitzar actes o operacions sense l'acord dels òrgans corresponents, en benefici propi

5304

o dels parents, o entitats vinculades a aquests. La manca d'aquest supòsit deixaria impunes pràctiques com aquella, que jo crec que són francament censurables i que van en demèrit i en desprestigi, precisament, del món cooperatiu i de les seccions de crèdit, que és del que ara es tracta.

Per tant, senyor president, en conseqüència, nosaltres mantindríem les esmenes que li he dit abans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Ens trobem davant d'aquest Projecte de llei destinat a regular i posar al dia la legislació sobre el sector de cooperatives agràries en la secció de crèdit. És un sector important, són cent vint-i-tres cooperatives que tenen seccions de crèdit, s'han organitzat en una associació de cooperatives que n'agrupa noranta-vuit, i el perquè d'aquesta Llei ve del fet que a mitjans dels anys vuitanta hi va haver una situació negativa per al sector: hi havia un baix nivell de compliment de la legislació; hi havia una sèrie d'irregularitats de gestió que perjudicaven la imatge d'aquest sector; hi va haver tot el moviment de caixes rurals, que es va produir, el fet que la Caixa Rural de Reus, que donava suport a les seccions de crèdit, fos absorbida; el tema de la Caixa Rural de Lleida, que pretengués també entrar en aquest àmbit, i la desaparició de la Caixa Rural dels Pirineus..., tot això va fer uns canvis de situació que feien necessari un ajornament, una posada al dia de la legislació entorn d'aquesta qüestió.

A partir d'aquí va començar a sortir la idea de renovar aquesta legislació, de cara, precisament, que es deixés molt clara la diferència entre una entitat cooperativa i una entitat financera, per diferenciar clarament les funcions d'una i de l'altra. En aquest sentit, doncs, era una necessitat que es va començar a abordar. Aquestes cooperatives amb servei de crèdit són un senyal d'identitat del conjunt del moviment cooperatiu a Catalunya; en alguns llocs, pràcticament, fan d'entitat financera substituïda, en uns quaranta-quatre nuclis urbans tenen aquesta funció. I el que també queda molt clar per part dels protagonistes del sector és que les seccions de crèdit es dirigeixen sempre a activitats productives i mai a inversions de caràcter especulatiu.

Amb aquests precedents, nosaltres vam fer un llistat d'esmenes, de les quals en queden vives quatre, i el vam fer a instàncies del sector, després d'haver-nos reunit amb representants del sector. I les esmenes nostres van en la línia, una mica, de flexibilitzar alguns elements de rigidesa que encara entenem que queden en el Projecte.

A l'article 5, concretament l'apartat 1, considerem que és rígid d'obligar que els recursos propis no siguin inferiors al 50% de l'immobilitzat material i immaterial.

Nosaltres proposàvem, a instàncies del sector, flexibilitzar l'aplicació d'aquest percentatge quan el motiu del seu compliment fos la realització de noves inversions a la cooperativa, inversions que poden ser importants en relació amb el valor de l'immobilitzat, i, per tant, doncs, una flexibilitat en el límit facilitaria el desemborsament de les capitalitzacions en diversos anys. Entenem que tampoc s'ha de ser rígid en aquesta qüestió, i deixar una mica de marge per quan hi hagi aquests casos d'inversions extraordinàries.

Una segona esmena queda viva: és a l'apartat 2, contra la restrictivitat que limita les activitats de les seccions de crèdit, que no poden tenir una dimensió que constitueixi l'activitat principal en la cooperativa. Entenem que caldrien més restriccions, de manera que el volum de la secció de crèdit no fos superior al total de vendes de la resta de seccions de cooperatives, seria una fórmula, hi ha altres esmenes que van en altres direccions, però, en fi, en tot cas, era la nostra proposta. I per què? Doncs perquè a Catalunya cada cop hi ha més pagesos a temps parcial, cada cop més, hi ha alguns pobles en què fins i tot són majoritaris els pagesos que estan a temps parcial, i, per tant, és bo que aquest pagès pugui utilitzar aquestes seccions cooperatives per a operacions econòmiques derivades de les seves altres activitats, no directament pageses, la qual cosa reforça, diguem-ne, la potència del conjunt i, indirectament, per tant, l'activitat agrària. I, sobretot, també pel que deia abans, que en molts pobles aquestes seccions de crèdit són l'única entitat financera. Per tant, entenem que és restrictiu l'apartat 2, i caldria, doncs, flexibilitzar-lo.

Hi ha una altra, tercera esmena que queda viva, que és la supressió que proposem del punt 3 de l'article 6, d'operacions fetes en la cooperativa: «Els recursos de la secció» —diu— «no es poden aplicar a la creació o finançament de societats o d'empreses la forma jurídica de les quals no sigui la cooperativa.» Entenem que no ha de ser restrictiu perquè a l'agricultura, cada vegada més, s'estan donant més figures societàries per gestionar els béns de producció, ja sigui maquinària en comú, o organització empresarial, que permet a diversos membres de la família ésser cotitulars de les explotacions. Per tant, hi ha molts casos en què els socis de les cooperatives agràries han creat entitats amb personalitat jurídica diferent de la cooperativa, però que els productes obtinguts són aportats a la cooperativa. Entenem que també és rígid, doncs, marcar aquesta limitació, que penso que no està al dia de la realitat que indica el que acabo d'explicar, aquesta variabilitat de situacions de familiars, o fins i tot dels mateixos membres de la cooperativa, amb diversos negocis en paral·lel, però tots vinculats al món agrari.

Per tant, també és una limitació a l'objecte de les cooperatives agràries, que diu que «amb persones físiques o jurídiques que són titulars en actiu d'explotacions agràries ramaderes»..., i també aniria en contra, aquest punt 3 que nosaltres demanem que se suprimeixi, del principi cooperatiu de respectar la igualtat de drets dels socis, recollit a l'apartat b de l'article 1.3 de la Llei de cooperatives. Per tant, també entenem que seria bo que s'eliminés aquest apartat restrictiu de l'article 6.

I, finalment, una esmena menor, la 4, en la qual també demanem la supressió del punt 3 de l'article 7, que fa referència a les operacions amb socis i adherits, un apartat que diu que les cooperatives amb secció de crèdit no poden instrumentar, per mitjà de la secció, riscos de firma amb socis ni adherits.

Per tant, Esquerra, en principi, manté les quatre esmenes que quedaven vives, anuncia que votarà a favor del bloc de les esmenes de la resta de grups de l'oposició, i globalment a favor del conjunt de la Llei, perquè, en qualsevol cas, entenem que amb aquestes petites matisacions, amb les quals conservem discrepàncies, a instàncies del mateix sector, que ens ho ha facilitat així, d'aquesta manera, entenem que és un pas endavant per clarificar i per ajudar un sector que té la seva funció especialment al camp, i en molts d'aquests municipis on, com deia abans, són l'única entitat de tipus finan-

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com han dit el mateix conseller i els diputats que m'han precedit, hi ha un alt grau de consens respecte a la conveniència i la fórmula que s'ha emprat per a actualitzar, precisar, concretar alguns aspectes de les seccions de crèdit de les cooperatives, i, per tant, no insistiré en aquest apartat.

Jo diria que també en l'escàs volum d'esmenes, moltes d'elles a proposta de les organitzacions del sector, ja sigui la mateixa Federació de Cooperatives, que va tenir reunions amb tots, o de les mateixes organitzacions professionals agràries, bàsicament de la Unió de Pagesos, que també va voler tenir una entrevista sobre aquest tema..., ha fet que moltes de les esmenes coincidissin, i algunes de les quals han estat ja acceptades en el tràmit de Ponència i Comissió.

De tota manera hi ha una..., o tres esmenes, que m'han causat una certa sorpresa: les 12, 13 i 14, concretament, a l'article 6, apartat 3, perquè hi havia una transacció, hi ha un text diferent en un lloc d'un altre, no el vam retirar, per tant, no sé quina viabilitat té aquesta transacció..., sembla que és una transacció virtual. El diputat d'Esquerra Republicana diu que no ha eliminat l'esmena, no ha retirat l'esmena, el diputat socialista tampoc, jo la pensava retirar en benefici de la transacció, però com que estem en aquesta situació, en aquest *impasse*, ens quedem una mica a l'expectativa de què els que ens dirà el ponent de Convergència i Unió.

Pensem que la solució que consta al *Butlletí*, al 276, és millor que la inicialment proposada, que fins i tot a la mateixa transacció, a la transcripció corregida lingüísticament, no està inclosa –potser d'aquí vénen algunes confusions de les que han aparegut... Teníem la idea que no podia ser tan limitatiu com el que deia ini-

cialment l'esborrany del Projecte de Llei: «Els recursos de la secció no es poden aplicar a la creació de finançament de societats o d'empreses la forma jurídica de les quals no sigui la de cooperativa.»

En el text aparegut –ja ho dic, sense un excessiu consens– ja parla que no tindran aquest impediment les societats agràries de transformació o qualsevol altra forma d'economia social que, jo crec que des del punt de vista nostre, salva algunes de les reticències que hi teníem; no ens fa mal l'esmena del Grup Socialista que manté viva, perquè entenem que, és clar, si cap soci de la secció de crèdit de la cooperativa forma part d'una d'aquestes societats, tampoc no semblaria molt lògic que anéssim a donar préstecs a tercers, encara que fos economia social.

Bàsicament, pensem que això ha de ser dins de pobles petits, on no hi ha altres entitats financeres, i que això difícilment es produirà, però per això, com que crec que no és contradictori amb aquesta solució final, potser si abastéssim aquesta última esmena del Grup Socialista podríem quedar tots contents i podríem retirar la 12, la 13 i la 14; és una proposta que faig al Grup de Convergència i Unió.

A part d'això, algunes de les esmenes que queden vives ja també han estat defensades, serien a l'article 5.1, que coincideixen amb esmenes del Grup Socialista i Esquerra, que ja les han defensat, i del Grup Popular; és aquesta quantitat massa limitativa del percentatge de recursos propis que hi ha d'haver entre l'immobilitzat material i immaterial net. Aquí tots hem coincidit que estem d'acord que el límit mínim sigui el 50%, però les mateixes cooperatives ens plantejaven que hi ha moltes d'aquestes cent vint-i-tres cooperatives, algunes, la majoria agrupades dins d'una secció de la Federació de Cooperatives, que, en casos de constitució de noves cooperatives o en els casos que hagin de fer noves inversions en immobilitzat material, això pot significar una hipoteca molt difícil de superar, si, a part, han de dedicar part dels recursos a aquesta activitat.

Per tant, en l'informe favorable o..., no exactament, el que plantejàvem és en l'autorització expressa del Departament d'Economia i Finances, és a dir, no de manera ordinària però sí amb un informe raonat, podrien ser algunes excepcions a considerar. Crec que tampoc no faria mal això a la Llei, i, en definitiva, com poden veure, tots coincidim, tots –i el mateix sector–, que aquesta flexibilització no sols seria possible, sinó que seria desitjable i que facilitaria el funcionament d'aquestes seccions de crèdit.

No m'estendré en l'esmena 8, que equival també a una d'anterior, presentada recentment pel diputat senyor Huguet, d'Esquerra Republicana: «l'activitat de les seccions de crèdit que no pot ser l'activitat principal de les cooperatives», queda d'una manera molt ambigua i potser tampoc no caldria plantejar això dins d'un futur reglament, sinó que, això, la mateixa dinàmica és la que ha de fer possible definir si és una secció de crèdit o realment és una cooperativa de crèdit.

L'esmena 16 que queda viva també és una supressió d'aquesta funció que les cooperatives amb seccions de crèdit no poden instrumentar per mitjà de la secció de

5306

crèdit riscos de firma amb socis ni adherits. És una rigidesa que pensem que també és innecessària, creiem que és excessivament limitativa.

I les últimes esmenes que tenim són dos referides a les sancions personals, és a dir, a les multes que es poden aplicar en cas d'infraccions greus o menys greus. Creiem que, a les cooperatives, molta gent que forma part del consell rector són simples pagesos que no tenen la formació —ni la necessitat de tindre-la— econòmica per poder analitzar i conèixer amb profunditat les conseqüències que poden tindre determinades actuacions. En canvi, resulta que a l'hora d'imposar multes es parla que al gerent, que és el que és el professional i el responsable del funcionament, i per tant dels informes i de les decisions que poden prendre, en la major part de vegades, els interventors de comptes i el consell rector, se li fa una sanció del 30% del que és la sanció a la cooperativa com a entitat, i a un simple membre del consell rector, un 20%. Jo crec que estan desproporcionats la dedicació, la responsabilitat, la formació, l'interès i el coneixement d'una decisió per part del gerent o per part d'un membre del consell rector, o un interventor de comptes, i el que plantejem simplement és modular: creiem que al gerent se li podria carregar una mica més —en lloc del 30 proposem un 40%— i els interventors de comptes o els membres, a qui, per la seva conducta dolosa o negligent, es posa un 20%, creiem que amb un 10% quedarien igualment responsables, serien igualment curosos, però seria una proporció més adequada al que és la funció de cada un d'ells.

A part d'això, creiem que aquest Projecte de Llei serà positiu i ben vist pel sector, i en la resta de punts votariem favorablement a aquesta proposta que hem debatut durant aquests mesos passats.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, debatrem ara el Projecte de Llei de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives. Si m'ho permet, senyor president, li anuncio que retiro les esmenes 7 i 10, i posaré a votació, mantinc viva l'esmena número 21. En aquest mateix torn, també faré el posicionament del nostre Grup i l'explicació de vot.

Hem d'entendre les cooperatives com una unitat econòmica o empresa en la qual l'element fonamental és la col·laboració entre els socis cooperadors envers la consecució de l'objectiu social que s'han proposat. D'aquesta definició es pot deduir que el principal capital de la cooperativa és el soci, perquè és el que participa en l'activitat econòmica i social d'aquesta.

El crèdit agrari, des del seu naixement a l'últim terç del segle XIX, ha estat relacionat amb l'associacionisme agrari sorgit en aquesta època. La Llei de sindicats agrícoles, del 28 de gener de 1906, atribuïa a aquests sin-

dicats la creació i el foment d'instituts dedicats a tal modalitat de crèdit. D'aquesta manera es van crear un gran nombre de caixes rurals, pertanyents, en la majoria dels casos, als sindicats catòlics agraris.

Amb el Decret llei 15/1967 es va invertir aquesta evolució, ja que va afavorir la creació de nombroses caixes rurals com a entitats jurídiques independents a partir de seccions de crèdit preexistents. Les cooperatives amb secció de crèdit són organitzacions amb especial rellevància en els nuclis en què es troben, i en sobresurten característiques importants: la d'una clara vocació d'arrelar en el marc geogràfic on són constituïdes i, en qualsevol cas, el finançament de la secció de crèdit es dirigeix sempre a activitats productives i mai a inversi- ons de caràcter especulatiu.

Pensem que avui —com mencionava l'honorable conseller— és un bon moment per donar un bon impuls a les cooperatives amb secció de crèdit. La Ponència ha tingut molt de coratge, i les proves en són les poques esmenes vives que han quedat per al Ple. El nostre Grup va presentar un total de dinou esmenes, de les quals en queda viva per al Ple només una; la resta van ser incorporades al text de la Llei en el tràmit de ponència, o bé retirades o transaccionades en benefici d'altres de la resta de grups, que anaven en la mateixa direcció.

No voldria acabar sense donar les gràcies als ponents de la resta de grups, tots ells amb una gran capacitat de diàleg i de renúncia per al bon fi d'aquesta Llei. També donar les gràcies, el nostre agraïment, al lletrat i a tots els serveis administratius de la cambra, i, a tots vostès, demanar-los el vot favorable per a aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició i per expressar les seves posicions en contra, té la paraula l'honorable diputat i vicepresident primer del Parlament, senyor Sesmió.

El Sr. Sesmió i Rius

Moltes gràcies, senyor president. Els que em coneixen saben que tinc el costum de preparar-me les intervencions per no portar-les escrites; sempre m'ha semblat que això facilitava dialogar, parlamentar, en definitiva, no?, almenys és el concepte que he tingut jo sobre aquesta terminologia. Però aquesta vegada me'n felicito, de no haver-ho fet, perquè em permetrà dir el que volia dir però en menys temps i fer referència a un incident que, sincerament, lamento.

Què és el que volia dir i dic? Crec que aquesta és una bona llei, necessària, molt, molt consensuada amb el sector, en la qual els grups parlamentaris —tots— hem fet una bona tasca, perquè no únicament hem atès aquestes necessitats del sector, no solament l'hem consensuat amb el sector, sinó que crec sincerament que hem sabut també preservar l'interès general. A vegades pot succeir que, intentant molt consensuar amb un sector concret, pogués veure's, no diré perjudicat, però sí, diguem-ne, no prou protegit l'interès general.

I jo crec que en aquest sentit hi ha hagut un grau molt alt de sentit de la responsabilitat i, per tant, crec que el sector en pot estar satisfet, però, a més a més, el que entenem que és l'interès general. En aquest sentit, vull agrair a tots els ponents, doncs, la tasca que s'ha fet i també la comprensió i col·laboració de la Direcció General de Política Financera i del seu titular, el senyor Xavier Ruiz del Portal, que en els temes aquells en els quals ha calgut consensuar i avançar ha tingut una posició molt positiva.

Dir que nosaltres votarem en contra de les esmenes que queden vives, excepte de la que manté el Partit Popular, perquè, malgrat que ja vam dir que la creïem innecessària, tampoc, diguem, ens fa recança acceptar-la, amb l'esperit aquest de major consens, de major voluntat d'aproximació entre els grups.

Per tant, l'esmena número 21, del Grup Popular, el nostre Grup la votarà a favor, i les altres, en contra, perquè, és clar, no tothom fa la mateixa interpretació sobre això del 50%, no? M'ha semblat sentir que algun ponent deia que, home, potser es necessitaven més controls, i, en canvi, altres han interpretat que això facilitava més, diguem-ne, una llibertat, en les seccions de crèdit, sempre que es comptés amb l'aprovació del Departament d'Economia i Finances.

Com que, sincerament –almenys aquesta és la meua opinió sincera, i valgui la redundància–, crec que són de matís, no són substancials, nosaltres ens atindrem al text que figura en el dictamen de la Comissió, i llavors –hi insisteixo– votarem en contra de les esmenes que quedin vives, excepte de la número 21, del Grup Popular.

Llavors, ara faré una intervenció que no tenia prevista, no fins i tot per justificar la meua actuació com a ponent del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sinó per defensar que és ajustada a la situació real, o ajustada a la intervenció del senyor conseller; és a dir, si no fos perquè jo crec que no s'ha tractat amb l'equitat necessària la intervenció del senyor conseller no la faria, aquesta intervenció, però la vull fer.

És quan el senyor conseller s'ha referit a un consens o a un acord en una transacció sobre, concretament, l'article 6. El senyor conseller, òbviament, suposo que deu haver fet la intervenció a partir de la informació que li ha donat el nostre Grup, perquè crec que no deu ser un secret per a ningú que som el grup que donem suport al Govern i, per tant, hi ha una bona relació, i ell basa la seva intervenció en la nostra informació.

Aquí hi havien esmenes de tots els grups. Les actuals 12, 13 i 14 eren la 19, la 21 i la 22; per tant, vostès saben que falta la número 20. Per tant, havent transaccionat amb un n'hi havia prou; això, diguem-ne, de cara a alguns problemes de veure si s'han de retirar o no les altres. Primer punt.

Segon. Jo apello a la memòria i a la cortesia parlamentària que estic segur que tots tenim: com que en ponència, en arribar a aquest tema, no ens posàvem d'acord, vam pensar que es podria presentar un text per transaccionar, i els altres ponents van tenir la gentilesa, que jo agraeixo, de dir: «Escolti'm, Sesnilo, prepara un text

i en arribar en comissió veurem» –perquè, òbviament, clar, si no hi ha text, no se sap– «si es pot transaccionar.»

Molt bé, vaig preparar un text per encàrrec i confiança –i ho agraeixo– dels altres companys ponents, i es va portar a discussió en comissió. Què va passar en comissió? Home, en comissió aquell dia no hi eren tots els ponents de la Llei, no hi eren; cadascú sabrà el perquè, suposo que per altres obligacions, però no hi eren. En el moment que aquesta qüestió es planteja, no solament cap grup s'hi oposa, sinó que, com que n'hi havia alguns –ho repeteixo– que els suplien altres companys, ho accepten, s'arriba a la votació, i es pot constatar en l'acta de la Comissió que s'aprova la transacció per unanimitat. El text hi és, i és per unanimitat. I què passa? Que al final es fa aquella petició retòrica, si es vol, o habitual, que en comptes que els grups passin després per escrit quines esmenes van al Ple o no, és clar, sobretot en els grups on no hi era el ponent, es diu: «Escolti, nosaltres reservem per al Ple totes les esmenes del nostre Grup que no han estat acceptades.» I aquí hi deuria haver, potser, la confusió.

Però jo els demano que em facin confiança; no crec que ningú d'aquesta cambra pugui dir que jo mai he fet alguna actuació no lleial –perquè la discrepància sempre és lleial– sobre aquesta qüestió, i que, pel nostre Grup, pel nostre Grup vam transaccionar amb tots, i d'aquí la raó per la qual el conseller ha fet aquesta intervenció. Per tant, no m'interessa, de debò, obrir aquí un debat sobre si es va fer o no es va fer –ho crec legítim–; a més, si algú després s'ho repensa... –és legítim i en un butlletí consta el que consta, això és cert–, la meua intervenció, els prego que la prenguin com a defensa de la intervenció ajustada a la interpretació –mirin el que dic– dels fets que van passar al nostre Grup. Per tant, la intervenció del conseller és estrictament correcta.

Dit això, felicitar-me que tots els grups han anunciat el vot positiu al que és el conjunt de la Llei; agrair als serveis de la cambra i als ponents també, doncs, l'esforç que hem fet tots per arribar a aquests acords; votar en el sentit que ja he anunciat, i esperar que l'aprovació d'aquesta Llei millori i corregeixi, doncs, algunes mancances que, com molt bé assenyalen el senyor Vilalta i algun altre ponent, realment l'actual legislació deixava com a buit, perquè, diguem-ne, no era prou adequat a les circumstàncies actuals el funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives.

Gràcies, senyor president...

El president

Em pot repetir la votació separada que ha demanat?

El Sr. Sesnilo i Rius

Només de l'esmena número 21, del Grup Popular. Això per part nostra; òbviament, els altres grups...

El president

D'acord, d'acord.

5308

El Sr. Sesmilo i Rius

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició dels grups que no han presentat esmenes, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. El preàmbul del Projecte de Llei, que ben aviat serà de llei, de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives, analitza les funcions de la Generalitat respecte al món cooperatiu català i de les seccions de crèdit de les cooperatives en particular: vetllar pel bon funcionament del sector cooperatiu, vetllar per la protecció del cooperativista, vetllar per la bona administració de recursos i obtenir economies d'escala en l'administració de l'estalvi del soci.

(*Remor de veus.*)

Amb aquests principis generals i amb la constatació que l'aplicació de la Llei del 85 sobre la mateixa matèria havia comportat alguns problemes i disfuncions, ara es planteja, senyor president, un nou text que vol, en resum, acabar amb les confusions de les seccions de crèdit i la mateixa cooperativa de què forma part, adoptar mesures cautelars per a la major informació i control dels socis sobre les seccions, garantir unes pautes mínimes de rigor en la gestió dels fons, guanyar flexibilitat en d'altres aspectes, reserva d'aquest nom a aquelles unitats internes de les cooperatives que facin les funcions de l'article 1...

El president

Prego, senyores diputades, senyors diputats, que guardin silenci.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president.

...i, per últim, marcar un coeficient de solvència mínima, entre d'altres aspectes. En definitiva, el que es planteja tretze anys després de la primera llei és un nou marc normatiu on es redefineixin el règim i funcions d'aquestes seccions de crèdit.

El nostre Grup valora positivament el text definitiu del Projecte, i avança, per tant, que hi votarà favorablement, perquè permet, entre d'altres coses i a part del que ja s'ha dit, acabar amb les possibles irregularitats que malauradament –i més d'un diputat ja n'ha fet menció– han ocorregut en aquestes tretze anys d'experiència de l'antiga legislació, i perquè, a més a més, entenem, senyor president, que, a més a més, s'ha facilitat en el que ha estat el debat d'aquesta nova norma un protagonisme important al mateix sector que ha fet que es produís un fet absolutament insòlit, com és que es plantegessin diversos redactats del Projecte.

Amb aquesta Llei, en definitiva, esperem que es millori la situació econòmica de les seccions de crèdit de les

cooperatives i que facin exclusivament el que tenen encomanat en el seu article primer, és a dir, finançar operacions de la cooperativa, finançar les activitats relacionades amb la cooperativa dels socis i gestionar de forma conjunta les disponibilitats. Esperem, per tant, que aquesta nova Llei ajudi a millorar la realitat econòmica del nostre món cooperatiu, fet, aquest, que hauria d'anar acompanyat de les transferències compromeses per part de la Generalitat a les cooperatives agràries per tal d'ajudar-les en la seva modernització.

És per tot això, senyor president, que anunciem el nostre vot favorable al conjunt de la Llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el Dictamen, passarem, en primer lloc, a la votació de les esmenes de cada grup per separat, llevat que hi hagi alguna petició de votació separada.

Senyor Ramon Vilalta, em demana la paraula?

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, nosaltres no tindríem cap inconvenient que es votessin totes les esmenes agrupades, potser excepte la del Partit Popular, a què el Grup de Convergència i Unió ha anunciat un recolzament específic; però per a la resta d'esmenes no tindríem cap tipus d'inconvenient a votar conjuntament les d'Iniciativa i les d'Esquerra.

El president

Demano als portaveus que es pronunciïn sobre el suggeriment que acaba de fer el portaveu del Grup Socialista. Senyor Víctor Gimeno? A totes les esmenes...

El Sr. Gimeno i Sanz

Per manifestar-nos en el mateix sentit: hi haurà una votació de l'esmena del Grup Popular, i la resta estem disposats a votar-les juntes.

El president

Senyor Portabella?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, senyor president, a nosaltres també ens va bé.

El president

Senyor Sesmilo? (*Pausa.*) D'acord. El Grup Popular? (*Pausa.*) D'acord. El Grup Mixt? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, llavors, passarem a la votació de totes les esmenes presentades, llevat de l'esmena 21, de la qual ja havia estat demanada votació separada. Senyores i senyors diputats, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 45 vots a favor, 55 en contra i 13 abstencions.

Passarem seguidament a votar l'esmena número 21, del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut votada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Abans de votar el text del Dictamen, pel secretari de la Mesa es donarà lectura a una esmena tècnica que fa referència a l'article 7 del text de la Llei.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Els serveis de correcció lingüística de la cambra fan observar que en l'article 7, apartat 4, hi figura el pronom «hi» sense antecedent, al qual es refereix dintre del mateix apartat, i, per tant, proposen un text sintàcticament correcte que digui així: «Si la persona beneficiària de l'operació és membre del consell rector o de la direcció, o és interventor, o essent soci o adherit de la cooperativa, n'és auditor» —i aquí és on ve el canvi—, «o bé té parentiu amb una persona que té alguna d'aquestes dites condicions dins dels límits...», i després continua el text com estava.

El president

D'acord. Per tant, si no hi ha cap objecció, a continuació votarem el text del Dictamen que no hagi estat modificat per la incorporació d'una esmena, que és l'esmena aprovada en l'anterior votació, i l'esmena tècnica lingüística que acaba de ser llegida.

Algun diputat em demana votació separada d'algun article? *(Pausa.)* Endavant, senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Per demanar votació separada, per part del nostre Grup, dels articles 5, 6, 7 i 16...

El president

5, 6, 7 i 16. D'acord. Alguna petició més? *(Pausa.)* Sí, 5, 6, 7 i 16. Alguna petició més de votació separada? Senyor Vilalta?

El Sr. Vilalta i Oliva

Sí, senyor president, els mateixos i el 14.

El president

Per tant, haurem de votar el 14 separatament.

Alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)*

Iniciem primer la votació precisament d'aquests articles dels quals s'ha demanat votació separada. Per tant, votarem en primer lloc els articles 5, 6, 7 i 16.

Iniciem la votació.

Aquests quatre articles han sigut aprovats per 72 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

Votarem seguidament l'article 14.

Iniciem la votació. L'article 14.

Aquest article ha sigut aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

I votarem a continuació la resta del text del Dictamen amb l'esmena tècnica lingüística ja comentada.

Iniciem la votació.

La resta del Projecte de llei de regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives s'ha aprovat per 116 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és a dir, per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Modificació de l'ordre del dia

Passem a continuació als nous punts de l'ordre del dia. Vinc a significar a la cambra que aquesta Mesa ha rebut un escrit dels grups parlamentaris sotasignants que, d'acord amb allò que preveu l'article 62.4 del Reglament, solliciten una alteració de l'ordre del dia del Ple del dia 29 d'abril: desitgen que els punts 3 i 4 de l'ordre del dia siguin posposats. És la unanimitat dels grups parlamentaris; per tant, sotmeto a l'assentiment del Ple aquesta proposta que, si no hi ha cap objecció, queden els dos posposats per a una propera sessió plenària. *(Pausa.)*

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant de la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro (presa en consideració)

Iniciem, per tant, el punt cinquè de l'ordre del dia, propostes de resolució. El cinquè punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la presa en consideració de la proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant de la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Francesc Ferrer, per un temps màxim de quinze minuts. *(Remor de veus.)*

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Prego a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci. Senyor diputat, no comenci fins que el silenci sigui fet en l'hemicicle. *(Pausa.)* Endavant.

El Sr. Ferrer i Gironès

La nostra Proposició de llei per presentar davant el Congrés dels Diputats té una petita història que és la que comença l'any 1992 amb el Tractat de Maastricht, del 7 de febrer, en el qual s'adopta un acord de crear la Unió Econòmica i Monetària. Aquesta Unió Econòmi-

ca i Monetària proposa la introducció de la moneda única a Europa. D'aquesta moneda única, s'iniciaria la seva tramitació, el seu procés, el primer de gener de l'any 1999, de l'any vinent, i duraria fins a l'1 de gener de l'any 2002, que seria el moment que ja entraria en circulació l'euro. De l'euro, senyor president, com que l'Institut d'Estudis Catalans no ho ha dit, jo crec que se'n pot dir «euró», també podríem dir «l'euró» i «els eurons» o «l'euro» i «els euros» (*l'orador pronuncia euru i eurus*). Però, bé, com que tenim llibertat de dicció en una cosa nova, a mi també m'agradaria que es digués «euró». Aleshores entraria aquesta nova moneda i la retirada de les pessetes. Efectivament, les monedes i els bitllets que es farien tindran curs legal a tots els estats de la Unió. En el tema de les monedes, la Unió Econòmica i Monetària ha fet un disseny d'una cara que seria comuna per a tots els estats i, en canvi, l'anvers seria dissenyat a nivell de cada estat, o sigui que es podria particularitzar una cara de la moneda a cada estat segons el seu gust. En definitiva, per tant, tindrem una sola moneda però amb una identificació estatal particular o personal de cada estat.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Ens trobem, doncs, que per al 2002 queden tres anys i mig, en els quals hi haurà la retirada de les pessetes i l'entrada de l'euro. Per tant, estem en un moment important, en un moment dolç, políticament dolç, ja que podem exigir que la llengua catalana també entri en la vida monetària. La tenim en la vida judicial, en la vida administrativa, en la vida econòmica, en la vida dels consumidors..., també pot estar en la vida monetària.

I jo, per sol·licitar a vostres senyories aquesta demanda, què invoco? Invoco, doncs, primer de tot, l'enorme mare de l'Estat espanyol, que és la Constitució. La Constitució, vostès saben que no prohibeix que hi hagi la llengua catalana a les monedes. I, per un principi jurídic general, tot allò que no prohibeix una llei, ningú ho pot prohibir. Per tant, entenem que, tal com està feta la Constitució, és un estat plurilingüe i plurinacional, i això va lligat, la llengua, amb les nacions diverses que componen l'Estat.

Per altra banda, l'Estat espanyol també ja ha donat mostres d'aquesta pluralitat lingüística en moltes lleis orgàniques. Per exemple, hi pot haver la del poder judicial, que a l'article 231 admet que l'ús de la llengua catalana sigui normal a l'Administració de justícia; també ho és la Llei processal militar, que també admet que es pot utilitzar la llengua catalana, o la Llei de procediment administratiu, que també és un dels drets dels ciutadans. Per exemple, una cosa similar a aquesta, que són els títols universitaris, també diu que es poden fer en les dues llengües oficials. És a dir que, per tant, l'Estat ja té moltes normes jurídiques amb les quals, en l'ús simbòlic de les llengües i en l'ús pràctic, és ambivalent.

Per altra banda, també tenim antecedents que hi han estats diversos, tant d'Europa com de fora —com podrien ser Suïssa, el Canadà, Israel, Noruega—, que també en les seves monedes utilitzen les diverses llengües de l'Estat.

Tanmateix, tenim un antecedent que en el Congrés dels Diputats, i precisament del diputat Saura, d'Iniciativa per Catalunya, i un valencià, Alcaraz, varen presentar una moció, que va ser aprovada per unanimitat de tot el Congrés, que és del 16 de desembre de 1997, per la qual, invocant aquesta pluralitat lingüística i pluralitat nacional de l'Estat, ho fes a través de moltes accions, entre les quals n'hi havia una que era que la realitat plurilingüe de l'Estat espanyol es reflectís en les noves emissions de paper moneda. Per tant, ja anem sobre un camí segur, perquè el Congrés de Diputats, aquesta Moció, la va aprovar per unanimitat.

Tanmateix, el Partit que governa actualment en el Palau de la Generalitat, també féu un document, conegut per *Un nou horitzó per a Catalunya*, que porta data del 4 de juny de 1997, que també, en anar a la recerca de la simbologia de l'Estat a través de la llengua, diu que s'haurien d'usar les quatre llengües de l'Estat i, a més a més, amb un idèntic tractament formal en el paper moneda. També el seu soci de coalició, la Unió Democràtica, també ho diu en un document conegut per *La sobirania de Catalunya i l'Estat plurinacional*, en el qual recomana que l'Estat ha de ser un reflex, simbòlicament, en la moneda metàl·lica i en el paper moneda. Per la qual cosa també hem d'esperar i de suposar que aquestes agrupacions polítiques també estaran a favor de la nostra proposta.

Per tant, ara, anant en concret al que demana aquesta Proposició de llei, és, en primer lloc, que en el termini que manca encara per arribar a l'any 2002 es pugui fer tota la moneda que s'emeti per la Fàbrica Nacional del Timbre en català, en castellà, en gallec i en basc. Nosaltres demanem això possiblement també amb un esperit, diguem-ne, residual, ja que em podeu dir: «Home, si queden només tres anys perquè la pesseta tingui vida...» Bé, doncs, nosaltres sabem que en aquests tres anys hi hauran emissions de moneda, encara. I, per altra banda, si la moneda va néixer en català, bé valdria que també, si la pesseta ha de morir, que almenys mori en llengua catalana, ja que aquest any —com ses senyories saben— se celebra el 130 aniversari de l'entrada en vigor de la pesseta. Quan el ministre català Laureà Figuerola, fill de Calaf, i avui enterrat a la ciutat de Girona, aquest home, quan va ser ministre d'Hisenda, l'any 1868, va introduir la moneda catalana, que era més coneguda a Catalunya, a tot l'Estat espanyol.

Per tant, diríem que els dos punts primers de la nostra Moció serien, doncs, que a la pesseta que encara s'haurà d'editar o que s'haurà d'emetre en temps a venir, tant en moneda com en paper, hi hagi la llegenda de l'Estat en català, en basc i en gallec, amb igual format espacial i de grandària.

I, al tercer article, nosaltres el que demanàvem era que, igualment, l'emissió de moneda metàl·lica de l'euró que realitza la Fàbrica Nacional de Moneda i Timbre també sigui encunyada amb la llegenda de l'Estat, en el seu anvers, en totes les llengües oficials, i que hi posés «España», que hi posés «Espanya», «Espania» o «Espanha», o sigui, que ho posés en les quatre llengües, de manera que, simbòlicament, l'Estat fes aquells famosos «respecte i protecció» que diu la Constitució que ha de fer l'Estat. I què res millor que fer-ho en les mo-

nedes?, en les monedes que aniran per Europa, en les quals es veurà que l'Estat, tot i tenir una mateixa estructura juridicopolítica, en canvi, culturalment té diverses llengües. Si l'Estat és plural, els símbols han de ser plurals.

I ara ho hem de reivindicar, en aquests moments, perquè és el moment que ho hem de fer; i que no ens passi com ens va passar amb la llengua, que ens la varen treure l'any 1715, i els catalans varen tardar dos segles, l'any 1915, a reclamar-la per primera vegada al Parlament espanyol a través de la Lliga Regionalista. Doncs, nosaltres ho hem de reclamar aviat, fer-ho present en aquests moments, perquè entenem que l'Estat, ja que la Constitució li mana que sigui respectuós i que protegeixi, si ha de protegir totes les llengües..., precisament és en les monedes, que és el tema més simbòlic, en la cosa més quotidiana, més usual i més feta servir pels ciutadans i pels forasters, que hi hagi aquesta presència d'una plurinacionalitat i d'una situació plurilingüística.

Res més, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Hi ha possibilitat d'un torn en contra. *(Pausa.)* Si no és així, passarem a la fixació de la posició dels grups. Pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, una vegada més, el diputat Ferrer ens proposa una votació per tal de potenciar la llengua catalana, en aquest cas en les monedes i bitllets de l'Estat espanyol, tant per a les pessetes presents com per als euros futurs. No entrarem en altres consideracions, que seria molt fàcil i molt legítim, entenc, entrar-hi en aquests moments, però sí que entrarem directament a parlar de la proposta.

El senyor Ferrer ens proposa aprovar una resolució per tal que sigui presentada al Congrés dels Diputats com a proposició de llei. Per altra banda, la proposta dona per fet i accepta que els euros seran d'àmbit estatal i que cada membre de la Unió Europea podrà posar-hi el revers que cregui més oportú. L'Estat espanyol ja ha anunciat que ens gratificarà amb coses tan respectuoses amb la pluralitat cultural de l'Estat com la cara de Cervantes, la del rei Borbó –el rei Borbó actual– o la catedral de Santiago de Compostela.

El lògic i raonable seria que l'euro, la moneda única, fos físicament també única; la decisió de fer un euro per estat, un euro per a cada un dels estats, a part de poc pràctica, ens sembla que és petita, mesquina i xovinista. En lloc de qüestionar, però, aquest fet, la proposta pretén, o en certa manera, ratificar-lo i obligar l'Estat a l'ús de les quatre llengües en les seves monedes i en els seus bitllets. Fins i tot la proposta ja ens diu com hi han de constar: «España», «Espanya», «Espanha» i «Españia». Gràcies, senyor Ferrer, per recordar-nos per quadruplicat quin és l'Estat que ens oprimeix, i també gràcies, senyor Ferrer, en nom de tot el poble gallec, per

haver-los resolt així, d'una manera tan simple, el vell dilema de quina grafia han d'utilitzar en la seva llengua.

Dit això, he de manifestar que, davant la proposta, els independentistes presents en aquesta cambra tenim un greu dilema: o estem d'acord a veure com tots els ciutadans de l'Estat espanyol, en les seves butxaques, porten la paraula «Espanya» –així, amb *ny*–, entre altres versions, cosa que, evidentment, no ens acaba de satisfer plenament, ja que no entra en els nostres objectius polítics; o estem en contra de voler, un cop més, donar idees als espanyols per tal que finalment entenguin això de la pluralitat lingüística, cultural i nacional, i aleshores ens enganxin definitivament i ens vegem condemnats, amb la nostra pròpia ajuda, per sempre més, a formar part d'un Estat al qual no volem pertànyer. Sort que des de les Espanyes els pot més la visceralitat que la raó, però, si històricament haguéssim fet cas dels consells de l'autonomisme i del regionalisme català, ara estaríem segurament igual de fumuts, però contents.

Periòdicament anem caient i tornant a caure en el parany d'intentar arranjar un Estat que no es pot ni volen arranjar. Una cosa és utilitzar allò que es pugui de l'Estat per als nostres objectius nacionals, i l'altra és anar donant-los idees. Potser ja va arribant el moment de deixar de dir-los com s'ho han de fer per assimilar-nos definitivament, i enfilat el camí de la sobirania nacional dins de la Unió Europea.

En fi, que és una proposta que no ens acaba de satisfer i que només la podem votar a favor per dos motius. En primer lloc, interpretant-la generosament, i veure-la com una declaració de principis, un posicionament a favor del reconeixement del nostre fet nacional. I en segon lloc, per una qüestió formal: es tracta d'una presa en consideració, que, si és aprovada, iniciarà un procés de discussió en aquesta cambra, amb la possibilitat de presentar i negociar esmenes que millorin i precisin el text que, finalment, s'enviaria a les Corts de l'Estat.

Amb aquestes dues condicions, els diputats independentistes, tot i les prevencions ja expressades, votarem a favor de la proposta presentada.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. En nom del meu Grup, per posicionar-nos sobre aquesta proposta de resolució que té, alhora, tot un aire nadalenc i necrofilic. Nadalenc perquè estem assistint al naixement d'una nova moneda, que, tal com planteja el text de la Llei, no es pot dir «euro», sinó que hauria de ser, en tot cas, una esmena tècnica, perquè apareix grafiat com a «euro», sense l'accent tònic a la *o*. I necrofilic perquè assistim a la desaparició d'una moneda, de la pesseta..., i pensem que aquesta desaparició comportarà la pèrdua d'una de les aportacions lèxiques del català al castellà: els que hem

5312

estudiat filologia sempre sabíem que les paraules «pes-seta» i «capiqua» eren les dues màximes aportacions que havia fet el català al castellà, i en tots els diccionaris etimològics consta així.

Nosaltres donarem suport a aquesta proposta de resolució per diverses raons. Una d'elles –i en aquest cas faig al·lusió, evidentment, al que acaba de dir el senyor Xavier Bosch–, perquè les connotacions semàntiques de la paraula «Espanya», al marge de la seva realitat política..., per a nosaltres no té el sentit pejoratiu que va tenir en temps del franquisme, per exemple, sinó que continua essent o tenint aquell sentit que tenia la paraula «Espanya» en temps de la República, en què ens plantejàvem d'una manera ben diferent la paraula «Espanya». I fins i tot vull recordar que en el marc de l'Assemblea de Catalunya, en el quart punt, que se sol recordar poques vegades, hi havia la solidaritat amb tots els pobles «d'Espanya», i no «de l'Estat espanyol».

La raó per la qual hi votarem a favor és perquè –com ha dit el senyor Ferrer i Gironès– el mes de desembre de 1997, el 10 de desembre, el diputat Alcaraz Ramos, Manuel Alcaraz Ramos, del Partit Democràtic de la Nova Esquerra, conjuntament amb el senyor Joan Saura i Laporta, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, van presentar una interpellació, i després una moció subsegüent, el dia 17 de desembre, que va ser aprovada per unanimitat. És interessant rellegir el posicionament dels diferents grups, en algun cas també de persones tan vinculades a la vida política catalana com poden ser, per part del Grup Socialista, el senyor Clotas i Cierco –però no Higiní, sinó un altre– o la senyora Laura Gil, la Carme Laura Gil, també, i la tan coneguda ministrassa d'Educació, sobre aquest tema.

Bé, doncs, en aquesta Moció –ho repeteixo, presentada pel nostre Grup i aprovada per unanimitat de tots els grups– es parla justament de: «El Congreso de los Diputados insta al Gobierno para que en el plazo más breve posible proceda a tomar las medidas necesarias para el efectivo cumplimiento de los siguientes objetivos y avanzar de esta forma en la realidad plurilingüe del Estado español.» Després de dir: «fomentar un conocimiento general de la realidad pluricultural y plurilingüe del Estado mediante campañas de concienciación», etcètera, diu: «reflejo de la realidad plurilingüe del Estado español en las nuevas emisiones de papel moneda». És cert que parla només de «papel moneda»; no parla, en tot cas, de les monedes amb suport metàl·lic, però ens sembla que és totalment extensible a un altre tipus de monedes.

És a dir, per tant, per coherència amb una moció presentada pel nostre Grup al Parlament de l'Estat i aprovada per la unanimitat de tots els grups, i perquè, en tot cas, ens sembla que pot ser un exercici de pedagogia que es recordi que hi ha més d'una llengua oficial o cooficial en aquests moments a l'Estat espanyol, a Espanya, el nostre Grup donarà suport a aquesta proposta de resolució.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en el contingut de la proposta que fa el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, voldria fer una molt breu reflexió sobre la llengua com a expressió individual de la persona i com a element comú d'expressió social; apartat, aquest darrer, que afecta específicament la proposta que ens planteja Esquerra Republicana.

Vull repetir, perquè ens sembla molt important, que com a expressió individual de la persona la llengua afecta el més íntim del desenvolupament de la personalitat; constitueix a la vegada un dret subjectiu i una llibertat individual, un mitjà per expressar les idees i sentiments, per comunicar-les als altres i comprendre les seves, per desenvolupar la nostra activitat, i es converteix així en la peça essencial perquè una persona pugui ser considerada com a tal.

Des del punt de vista col·lectiu, la llengua es defineix com a element comú d'expressió pròpia d'un conjunt de persones, d'un poble, d'una nació o d'un estat. La llengua és també el sistema d'expressió i de comunicació i la forma de manifestació de la cultura, del conjunt de les peculiaritats que vertebrun un poble. En aquest sentit, actua com a autoafirmació davant els altres al llarg de la història, i amb projecció de futur, i, per tant, és un patrimoni comú que cal protegir, conservar i potenciar.

Espanya té la sort de tenir, junt a una llengua comuna, el castellà, altres llengües, amb la condició de llengües pròpies, que vertebrun políticament, al costat de la llengua comuna, els pobles que les utilitzem.

Si agafem el text constitucional, veiem que declara, en el primer paràgraf de l'article 3, el castellà «llengua oficial de l'Estat», amb la qual cosa situa aquesta llengua en una posició diferent de la resta de les llengües oficials, i això pel fet de ser l'única oficial a totes les comunitats autònomes i, per tant, l'única oficial en tot el territori de l'Estat. Tanmateix, aquesta posició diferent no comporta en cap cas una inferioritat de les llengües pròpies de cada comunitat respecte del castellà, tal com va quedar clarament recollit en la Sentència del Tribunal Constitucional 337 de l'any 1994, de tal manera que en l'organització territorial de l'Estat, complexa, que ha fet la nostra Constitució, «cooficialitat» no implica coexistència, sinó convivència, de tal manera que tenim l'obligació de preservar la nostra riquesa cultural i lingüística.

Feta aquesta reflexió, cal dir que considerem molt oportuna en el temps la presentació de la proposta avui a debat, ja que es realitza en un moment en què Espanya serà formalment acceptada en el grup de països que encapçalaran l'adopció de l'euro com a moneda, i això té un significat i una transcendència econòmica notabilíssims, perquè vol dir que les nostres variables macroeconòmiques convergeixen cap a valors estables.

Preus, tipus d'interès, tipus de canvi, dèficit, deute, estan en línia amb els valors que assoleixen la resta de països comunitaris. I vull ressaltar que el nostre país està assolint també aquesta convergència en altres indicadors en els quals tradicionalment teníem una posició de clara debilitat, com en el sector exterior. I sobretot no puc deixar d'esmentar la creació de nous llocs de treball: l'any 1997, la xifra de més de tres-cents setanta mil nous llocs de treball representa un important augment de l'ocupació en el sector privat, amb un augment significatiu dels contractes indefinits.

A més a més, volem deixar també clar que, gràcies a les polítiques que està portant a terme el Govern del Partit Popular, aquesta situació no és flor d'un dia. Les empreses milloren la seva rendibilitat i reinverteixen, amb la qual cosa la nostra situació és cada vegada més sòlida. El sanejament dels comptes públics associat a l'augment en el nivell d'activitat i d'ocupació derivat del rigor en l'execució de les polítiques pressupostàries és el fonament d'un estat de benestar sòlid.

En aquest entorn juga un paper essencial la unificació monetària; en unes altres paraules, la millora econòmica dins la necessitat d'ulteriors avenços és una bestreta del que podem obtenir en el futur si es mantenen les polítiques i direcció econòmiques que està portant a terme el Govern del Partit Popular.

La proposta avui a debat, ja he dit que era oportuna en el temps, però, a més a més, no vull deixar de ressaltar –com s'ha fet anteriorment– que també és una proposta important. És indubtable que la moneda té un valor simbòlic comú per a tots els ciutadans, i és lògic que expressi la identitat de l'àmbit en què circula, i amb ella la seva peculiaritat cultural, on l'idioma, sens dubte, n'és un element central. És per això que amb anterioritat ja hem recolzat aquesta plasmació en el mitjà de canvi que suposa la moneda, com vam fer tots els grups parlamentaris –com ens recordava l'illustre diputat senyor Ignasi Riera– el passat dia 16 de desembre. Però des d'un altre punt de vista, diguem-ne, operatiu, hem de tenir en compte tres coses.

En primer lloc, que l'any 1999, és a dir, d'aquí a vuit mesos, la nostra moneda oficial serà l'euro, i la peseta només una subdivisió no decimal d'ell. El disseny de bitllets i monedes propis deixarà de tenir continuïtat, i la quantia de les emissions que es realitzin estarà decidida pel Banc Central Europeu. I, per tant, s'han de considerar els inconvenients de l'existència de dissenys diferents en un moment en què s'ha de retirar una quantia ingent de monedes i bitllets i en un termini molt proper i relativament curt, i que, a més a més, s'haurà de fer un esforç didàctic per tal d'habituar els consumidors a uns altres, radicalment nous i que, a més a més, es refereixen a una moneda que té un diferent nom i, a més a més, un diferent valor.

En segon lloc, la plasmació dels bitllets d'euro inicialment es va plantejar que prescindís de tota referència nacional, amb l'únic text de la paraula «euro», escrita amb caràcters llatins i grecs, i les inicials BCE en les seves diferents versions. En les monedes, la cara és comuna, i queda l'anvers per a referències nacionals.

Finalment, en tercer lloc, el que s'ha de cercar, el que s'ha cercat és una presència simbòlica comuna que hagi de ser reforçada amb expressions tan simples i assequibles com sigui possible i que les faci compatibles amb la qualitat de les emissions.

Enfront d'això, la proposta que ens fa avui el senyor Francesc Ferrer és que els bitllets i monedes que s'hagin d'emetre o encunyar pel Banc d'Espanya abans de l'entrada en vigor de l'euro recullin les llengües catalana, basca i gallega, a més a més del castellà, naturalment, i també que l'emissió de moneda metàl·lica que es faci a partir de l'entrada en vigor de l'euro, es faci amb la llegenda de l'Estat en totes les llengües oficials en el seu anvers.

El nostre Grup Parlamentari considera que cal recordar –com s'ha fet abans, també– que aquestes demandes ja van ser recollides pel Congrés dels Diputats en una moció publicada el 23 de desembre, en el Butlletí número 224, i que va donar lloc a un interessantíssim debat, en què va quedar clara la conveniència que símbols tan importants com els bitllets o les monedes poguessin llegir-se, com passa en altres països, en diverses llengües. El que acabo de dir va ser, és part d'una intervenció que va fer l'illustre diputat senyor Joan Saura, i, per tant, estava ja en la voluntat que també no només en els bitllets, sinó també en les monedes, es tingués aquesta consideració.

Aquest va ser el plantejament, no només per part del senyor..., del Grup d'Iniciativa, del Grup Mixt, sinó també els plantejaments que vam tenir la resta de grups. Es tracta d'un plantejament que planteja no pocs interrogants tècnics i de compatibilitat amb les directrius europees, per la qual cosa es va acordar de traslladar a la Comissió de constitucional que veiés com s'havia d'implementar tècnicament, jurídicament i políticament aquest mandat que es contenia en la Moció que hem esmentat aquest matí reiteradament.

Per tant, ja està creat un grup de treball dintre de la Comissió de constitucional per veure d'implementar aquesta mesura que ha estat ja votada en el Congrés dels Diputats, per la qual cosa ens sembla superflu tornar a votar aquí quelcom que ja s'està fent al Congrés. No obstant això, com que estem d'acord absolutament amb el fons del que ens planteja el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup Popular anuncia la seva abstenció.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president; de l'escó estant, per ser molt breu. Simplement diré el següent. D'una banda, que el nostre Grup tenia algunes reserves sobre la conveniència o l'oportunitat de tirar endavant aquesta iniciativa parlamentària, per dos motius. D'una banda, perquè efectivament existeix –ja s'ha repetit molt aquest matí–

aquesta Moció aprovada al Congrés dels Diputats, que de fet diu clarament el que ha de dir, que és, en el fons, el mateix que es proposa ara, i que ha estat aprovada en el marc legislatiu competent perquè aquesta cosa pugui ser desenvolupada, aquesta proposta pugui ser desenvolupada, que és en el Congrés dels Diputats; per tant, és veritat que la proposta que ens arriba ara és més detallista en el seu contingut, però no altera el fons de la qüestió que ja ha estat votada en el Congrés. I, en segon lloc, també perquè discrepem d'algun aspecte concret del contingut, que ens sembla relativament, fins i tot en alguns punts, confús entre el que és els bitllets actuals i les monedes de futur d'aquesta nova moneda que ha de ser, sens dubte, l'euro, malgrat les aportacions filològiques que el nostre amic Ferrer i Gironès, amb no sé quin fonament, ens ha presentat per sorpresa aquest matí –tant se val.

Tanmateix, malgrat aquestes reserves que acabo d'explicitar, com que es tracta d'una presa en consideració i el nostre Grup té el costum i la tradició, sempre, de facilitar que puguin tirar endavant les iniciatives dels grups..., després ja parlarem dels continguts, però que si més no sigui possible que siguin tramitades, nosaltres la votarem a favor, amb el benentès que –això sí– intentarem modificar-la amb diversos continguts, i intentarem fer-ho –això sí, també ho he de dir– en el marc del consens lingüístic que aquesta cambra va desenvolupar i va obtenir arran de la Llei de política lingüística. Pensem que totes aquelles mesures relacionades amb la llengua catalana les hem de vehicular a través d'un marc d'acord i de diàleg entre els altres grups de la cambra, i pensem que el que es va obtenir a partir de la Llei de política lingüística, si encara, a més a més, es pogués ampliar millor..., és el lloc normal en el qual hem de debatre aquestes qüestions i buscar entre tots nosaltres l'acord que faci possible aquestes millores concretes per a la llengua catalana.

En definitiva, doncs, votarem favorablement la presa en consideració.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem novament davant d'una iniciativa que fa referència, en aquest cas, a la simbologia. I la simbologia no és una qüestió secundària, no és una qüestió sense importància, ans el contrari.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Permetin-me que esmenti una part d'un article força interessant que van publicar en Joan Molas i la Gemma Ribas, titulat «Senyes d'identitat i símbols d'estat», en el setmanari *El Temps*. Deia exactament el següent: «A partir d'aquests símbols, a partir d'aquests emblemes, els estats intenten transmetre quina mena de país són, creuen ser o volen fer creure que són. Els símbols participen en la creació de la imatge exterior dels estats, però al mateix temps expressen quina imatge tenen els

estats d'ells mateixos.» Per tant, la qüestió que fa referència a la simbologia i a la llengua reflecteix quin és l'esperit últim que inspira la construcció d'aquest Estat. Amb iniciatives com aquestes –que van a poc a poc, però que són importants– anem trencant aquella expressió que va dir Rovira i Virgili: «Espanya és el pseudònim de Castella.» Amb iniciatives que facin referència al cor simbòlic de la construcció de l'Estat podem anar avançant per tal que aquesta afirmació, a finals d'aquest segle, a principis del segle entrant, pugui ser radicalment qüestionada.

La dinàmica constitucional, la dinàmica de desplegament constitucional és imparable. Hem avançat en determinats aspectes, en la publicació –fa relativament poc– del BOE en les llengües oficials de l'Estat; l'esclatxa lingüística que s'ha obert al Senat, en poder, doncs, introduir-s'hi documents en les quatre llengües oficials de l'Estat, o en determinats casos –molt comptats, malauradament molt comptats–, amb la utilització també de les llengües de l'Estat. Però encara ens queda molt camí per endavant: amb la documentació, amb el document d'identitat o amb el passaport; amb les seleccions esportives, amb els segells, amb diversos emblemes... Recordem que, quan l'Estat espanyol va ostentar la presidència de la Unió Europea, l'emblema, el símbol que es va utilitzar va ser aquella E en la qual hi havia el senyal de la ñ, inqüestionablement vinculat, només, a una de les nacions que componen l'Estat.

I en monedes també parlem d'un tema bàsic que pot ajudar a fer pedagogia interna i externa. Per tant, el Grup de Convergència anuncia el vot favorable a aquesta iniciativa. En els dos àmbits: en els bitllets que ja circulen respecte a les pessetes –quina paradoxa que les pessetes apareguessin durant l'ocupació napoleònica a Catalunya, i que les pessetes mai no les hem pogudes veure, tret del petit parèntesi de la Segona República, mai no les hem pogut veure escrites en català– i els euros, uns euros que, inquietantment, ja se n'ha fet una primera presentació, i una primera presentació que no recull aquesta pluralitat a què fèiem referència tots els grups, lingüística, ni tampoc simbòlica. I els símbols, les imatges en què apareixen, també són importants. I ens fa l'efecte que, amb aquesta iniciativa del Govern de l'Estat, amb els euros amb aquestes tres imatges, potser el que es vol és subratllar només la simbologia d'una de les nacions de l'Estat, la nació castellana, una unitat lingüística de les lletres castellanes, i simbòlica, potser, del «Santiago y cierra España». Per tant, també hauríem de buscar, potser, algun tipus de simbologia, de grafismes que assumeixin la identificació de tothom. Fóra interessant, també, a banda de la qüestió lingüística, la qüestió dels símbols, dels grafismes que hi apareixen.

Hi votem favorablement, bo i repetint el que ha esmentat el diputat Dalmau, que potser d'ara endavant totes aquestes qüestions fóra bo que es canalitzessin en l'àmbit del marc del consens lingüístic, i no només allò que fa referència a la llengua, sinó també allò que fa referència a la simbologia. Aquest és el plantejament del Grup de Convergència i Unió.

Acabo amb la convicció que amb petites passes com aquestes potser algun dia estarem en condicions d'as-

solir, de veure cert aquell petit somni que és l'Europa dels pobles, l'Europa de les nacions.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, passarem a votació aquesta proposta de resolució.

Si les senyores diputades i els senyors diputats ocupen els seus escons i es preparen per a la votació, iniciarem la votació.

S'inicia la votació.

Aquesta proposta de resolució ha sigut aprovada per 91 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'assumpció de les competències actualment exercides per les capitanies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant

Iniciem el capítol d'interpellacions. La primera interpellació a substanciar és el sisè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre l'assumpció de les competències actualment exercides per les capitanies marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Roig, per un temps màxim de deu minuts. (*Remor de veus.*) El diputat senyor Roig té la paraula.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president, honorable president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, Catalunya és un país costaner, amb un perímetre de 580 quilòmetres de costa des de França al riu Sénia. Però el nostre país, Catalunya, no acaba en la zona costanera; existeix un altre espai, l'espai marítim, que cal considerar-lo també Catalunya. És amb base a aquest fet inqüestionable que avui em complau interpellar el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat.

En aquest espai marítim al qual feia referència en la introducció, i que s'obre davant la línia de la costa, es realitzen tota una sèrie d'activitats econòmiques, professionals i de lleure, que van adquirint cada vegada més importància: 43 ports turístics, 25.000 amarratges, 35.400 vaixells d'esbarjo, 20 ports pesquers amb una flota de 1.700 barques, 5 ports comercials i els dos grans ports de Barcelona i Tarragona són les xifres, asèptiques però espectaculars, d'aquesta realitat costanera catalana.

No cal dir que cada vegada té més importància per al desenvolupament social i econòmic de Catalunya una bona gestió de totes les activitats nàutiques, subaquàtiques i la pesca recreativa, així com un rigorós ús dels espais marins protegits –les Medes, el parc del cap de

Creus i les Negres. Actualment, les funcions de l'Administració marítima les ve fent la Direcció General de la Marina Mercant, dependent del Ministerio de Fomento. Cal recordar que, històricament i fins a l'any 1992, aquesta Administració marítima havia correspost a l'Armada. La Llei 27/92, de ports de l'Estat i de la marina mercant, configura uns serveis centrals –la Direcció General de Marina Mercant– i uns serveis perifèrics, que són les capitanies marítimes, i per un altre costat, un ens públic anomenat Sociedad Estatal de Salvamento y Seguridad Marina –Sasemar–, que té les funcions de vetllar per la seguretat marítima, la salvaguarda de la vida humana en el mar i la lluita contra la contaminació marítima.

La Direcció General de Marina Mercant, com he dit, s'estructura a nivell perifèric amb les capitanies marítimes; té competències en l'ordenació general de la navegació marítima i de la flota civil de l'Estat, i també les funcions d'inspecció i control tècnics i de seguretat. Doncs bé, aquesta situació, derivada de la Llei 1992 i que no té en compte la realitat actual de l'Estat i l'existència de les comunitats autònomes, entenem que no és adequada per a donar resposta a les necessitats actuals de l'ordenació marítima; és imprescindible racionalitzar i modernitzar el seu funcionament, i ha de deixar enrere el pes intervencionista i burocràtic que encara avui arrossega. Vull, simplement, recordar que les funcions administratives de les capitanies marítimes són la inscripció marítima, fet administratiu iniciat l'any 1873, que prové de les matrícules de mar, sistema que permetrà, en aquella època, subministrar mariners experts per a les tripulacions de l'Armada. És evident que en l'horitzó de la supressió de soldats de lleua per professionals, això encara té menys sentit.

Altres funcions són avui el rol, el despatx de vaixells i el registre de vaixells. Aquestes funcions, que permeten un control administratiu sobre l'activitat dels «barcos» comercials, les barques de pesca i les embarcacions esportives, sobre la tripulació i la caducitat de certificats de seguretat, i que avui no distingeix entre els diferents sectors, aquestes funcions –deia– es podrien simplificar en una sola actuació administrativa, a partir d'un sol document. Amb l'estructura pesquera de litoral, d'entrada i sortida de port, i amb el sector nàutic dinàmic que tenim, es requereix una simplificació de les actuacions administratives actuals. Quant al registre de vaixells, és evident que s'entra en duplicitats per l'existència d'altres registres –Registre Mercantil, cens de la flota pesquera, dependent de Pesca Marítima, del Ministeri d'Agricultura, i altres registres de la Direcció General de Pesca de la Generalitat, que també hi intervé. En la funció inspectora de vaixells existeix un veritable laberint de documentació, que clama per una sola inspecció marítima integral. I, pel que fa referència al reconeixement de vaixells i del nombre de certificats, és un niu de conflictes, disfuncions i retards, que en res afavoreixen la transparència necessària en qualsevol tramitació.

Quina és la nostra proposta? Evidentment, segregat la flota pesquera i d'esbarjo de la marina mercant. No es pot aplicar el mateix nivell de requeriments de la marina mercant a la flota pesquera i a la nàutica recreati-

5316

va; aquests dos sectors configuren, aproximadament, el 90% de l'activitat de les capitaniaes marítimes. No poden existir tres inspeccions diferents portades a terme per la mateixa Administració marítima: inspecció del casc, inspecció sobre el motor i sobre els aparells de ràdio i transmissió, que, a més, es realitzen en períodes diferents i per inspectors diferents, i en el sector de la pesca, a més, la inspecció dels equips de treball, que porta a terme —d'acord amb les seves competències— l'Administració autonòmica.

En el sector pesquer s'ha d'anar a una inspecció única, que abasti el control de les condicions de seguretat marítima i de treball, i aquesta inspecció ha de venir realitzada —entenem nosaltres— per l'Administració de la Generalitat. La inspecció de vaixells esportius s'ha de replantejar absolutament del tot; ha de ser objecte d'una inspecció segregada i s'ha de valorar la conveniència o no d'una gestió privada, autoritzada i homologada per l'Administració. No té cap mena de sentit que inspectors amb capacitat per a inspeccionar un vaixell mercant es dediquin a comptar armilles salvavides i bengales de barques d'esbarjo que, en la seva majoria, tenen menys de deu metres d'eslora. Proposem que es faci un sol certificat que garanteixi la seguretat del vaixell per a la flota recreativa i pesquera, especialment si tenim en compte la pròpia evolució de la mecànica i l'electrònica que incorporen aquestes flotes.

Caldria que les capitaniaes, alliberades de feines administratives i burocràtiques, es dediquessin a fer les funcions de seguretat de tràfic i de la navegació, així com de la seguretat de la vida humana en el mar, tot i això, tenint en compte les funcions de la Comissió de Ports de Catalunya, i que la gestió de les autoritats portuàries de Barcelona i de Tarragona han passat a dependre de la Generalitat de Catalunya, i aquestes funcions a què fèiem referència també es podrien incloure en la gestió d'aquests organismes. Altres funcions, com la matriculació de vaixells en el sector de la pesca, incorporen moltes duplicitats que corresponen a l'ordenació del sector pesquer, i també entenem que es podrien anular molts dels requisits de la nàutica recreativa.

En definitiva, senyor conseller, des de Convergència i Unió entenem que és molt necessari i raonable que, mitjançant les negociacions adequades amb el Govern de l'Estat, les funcions que actualment fan les capitaniaes marítimes adscrites a la Direcció General de la Marina Mercant del Ministerio de Fomento passin a dependre de la Generalitat, amb la finalitat de construir una administració marítima pròpia a Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al tom de resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Francesc Xavier Marimon, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Roig, de fet, contestar aquesta inter-

pellació és quasi difícil, perquè el que vostè ha expressat reflecteix amb molta fidelitat la realitat del que està succeint i ens demana la línia de treball que estem seguint. En tot cas, sí que vull abundar-hi una mica més, reforçant la petició que vostè feia, potser fins i tot amb exemples pràctics.

Des de fa setze anys, les competències en matèria de pesca i de ports han estat transferides a la Generalitat, amb l'excepció dels dos ports d'interès estatal, que eren Barcelona i Tarragona. Darrerament, fins i tot s'ha produït aquest traspàs. Voldria llegir-li, fins i tot perquè serveixi com a anècdota, un informe realitzat fa força anys, força temps, que es va fer en el transcurs d'un congrés nacional d'investigació i d'innovacions tecnològiques en l'àmbit marítim, una frase, una frase... —a veure si la trobo...—, diu: «La situació actual» —recordo que estava fet abans del traspàs— «no deixa de ser en part incongruent, en haver-se traspassat des de fa setze anys» —ara en fa més, però jo he dit «setze anys» perquè havia llegit aquest article; la veritat és que en fa més de divuit— «la titularitat dels ports catalans, amb l'excepció dels d'interès estatal, de Barcelona i Tarragona a l'Administració autonòmica amb caràcter exclusiu. I venir ara a sobreposar a aquestes competències exclusives les principals funcions de control sobre el funcionament de l'activitat dels mateixos, com són les gestions encomanades a les capitaniaes marítimes, dependents de l'Administració de l'Estat, si ens és permès un símil, és com si se'ls hagués donat el pis i no se'ls hagués donat la clau.» La persona que feia aquest informe no és una persona, en absolut, sospitosa de ser tendenciosa respecte al Govern de la Generalitat de Catalunya.

La veritat és que al llarg dels anys, així com el conjunt de les administracions han procurat anar modernitzant i anar agilitant tots els processos de gestió, en el cas del mar no ha succeït així. Continuem mantenint unes figures —com abans s'ha explicat— com per exemple la del rol, que avui en dia no té cap sentit de ser —és una figura copiada de l'Administració francesa fa, doncs, cent cinquanta anys—, que té un caràcter, bàsicament, en aquells moments, quasi militar. Vull dir, l'enrolament deixava de ser controlat, deixava d'estar fet per soldats i es feia per civils, però es volia mantenir una fórmula de control sobre aquest enrolament; avui dia, doncs, no té cap mena de lògica.

En aquest sentit, els mateixos patrons de les confraries de Catalunya..., i aquí tinc un escrit —molt ben redactat, per cert—, un article del senyor Antonio Marzoa do Pico, que és el president de la confraria d'Arenys de Mar, i a la vegada president de la Federació de Confraries de Barcelona, en el qual ell mateix demana la supressió del rol, perquè entén —el mateix que jo li acabo d'explicar— que no té cap mena de lògica mantenir una figura de control sobre les persones que s'enrolen, quan aquestes persones estan degudament documentades a través de la mateixa Seguretat Social, etcètera; vull dir, és mantenir una duplictat administrativa absurda. Supressió del *despacho de buques*..., que a més ara es dona una cosa curiosíssima: que el despatx de bucs o de vaixells s'ha de fer al mateix despatx..., té la mateixa normativa un vaixell que se'n va a l'Índia, per dir-ho

d'alguna manera, un vaixell que se'n va a Itàlia o un pescador que surt dotze hores i que cada dia retorna al port, amb la qual cosa ja es veu que és absolutament obsolet donar el mateix tràmit burocràtic a gestions tan absolutament diferents. Evidentment, amb una revisió a fons de l'embolic de certificats que hi ha en aquest moment, en alguns casos –com molt bé vostè ha citat– poden arribar pel mateix tema a tres i quatre certificats. I, evidentment, hi ha tot un tema de control de la seguretat i de les normes laborals, que també podríem millorar substancialment.

Pel mateix, l'únic que puc és aplaudir la seva intervenció, abonar-la en el mateix sentit i desitjar que el sentit comú faci entendre a l'Administració de l'Estat que arribar a una fórmula similar a la que hem arribat en els temes agraris o d'agricultura, que és la d'Administració única, seria el més adequat i més àgil en aquest moment, sense perdre l'Estat potestat, evidentment, de control, com ho manté en altres..., en molts àmbits, però sí rellevant o atorgant la gestió al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Un altre informe –aquest encarregat per nosaltres– fa una anàlisi..., i aquest informe ressalta que no s'ha donat cap pas de forma eficient cap a la modernització, i menciona que el fet que l'Administració autonòmica assumís aquestes funcions, doncs, exactament diu que no seria un... –està fet en castellà–, diu: «no sería un empeño demasiado arduo»; vol dir que seria relativament fàcil i assumible.

Pel mateix, jo espero que amb el suport d'aquest Parlament i la tasca que venim desenvolupant des del Govern de la Generalitat de Catalunya siguem capaços d'arribar a un acord en aquest sentit, cosa que seria absolutament beneficiosa per al sector marítim en conjunt: per al sector de la pesca i per al sector, doncs, d'esbarjo.

També he de dir –vostè ho ha citat– que es dona un gran contrasentit: que la mateixa persona que ha de fer la inspecció d'un gran vaixell és el mateix que després ha d'anar a fer la inspecció en qualsevol barqueta dedicada al temps de lleure. Vull dir que la persona que té capacitat per controlar complicats sistemes de motors o hidràulics, després ha d'anar a comptar a veure si porten els corresponents salvavides o si porten les cordes adequadament, la qual cosa no té cap mena de lògica. Nosaltres entenem que s'haurien de fer, clarament, dos sistemes d'inspecció: un pel que respecta a la marina, diguéssim, de caràcter professional, i un altre pel que respecta a les embarcacions dedicades a l'esport o al temps de lleure.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Roig, des de l'escó.

El Sr. Roig i Grau

Sí, moltes gràcies, senyor president. Efectivament, des de l'escó mateix, per manifestar al senyor conseller el

nostre acord en la resposta que ens ha plantejat i que està en la línia, evidentment –com no podia ser d'una altra forma–, de la nostra proposta.

Jo voldria dir que aquesta situació que es planteja i aquesta iniciativa no són fruit únicament de la legítima voluntat de Convergència i Unió d'impulsar l'obtenció de més mecanismes d'autogovern, sinó que això és fruit també d'un clam unànim pel que fa referència a tot el sector nauticopesquer, i que ho ha manifestat públicament en molts ocasions: la simplificació i la racionalització de l'Administració nàutica, que, evidentment –com s'ha dit–, ha de ser compatible i respectuosa amb el marc jurídic, no només estatal, sinó fins i tot comunitari.

Em consta, conseller, que en aquests moments existeix un clima apropiat, en tot cas, a nivell del Govern del Partit Popular per plantejar aquesta qüestió –acord que, com he vist, s'ha produït també en el tema del Segarra - Garrigues–, i per tant jo crec que és lo moment oportú per aprofundir en aquesta línia que permeti, efectivament, que Catalunya tingui una administració única en tot lo que fa referència al tema marítim.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per a torn de resposta de rèplica, el senyor conseller vol fer ús de la paraula?

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, molt breument. Bé, jo crec que estem totalment d'acord amb els objectius. Jo crec que el Grup Popular aquí a Catalunya també compartirà aquesta voluntat d'arribar a un consens per tal d'estalviar molta..., d'aquest embolic de processos administratius que viuen els pescadors.

Sí que dir, en aquest sentit, que molt recentment vam arribar a un acord quant als ports base, que jo crec que ja va ser un cert pas. Jo espero que aquesta voluntat manifestada pel Ministeri, com vostè ha dit abans..., en aquest cas, el del Segarra - Garrigues no va ser del Ministeri d'Agricultura, sinó que va ser del MOPTMA, però que, en tot cas, aquest esperit que també es va reflectir en l'assignació de ports base, que va ser un acord, jo crec, força important per a Catalunya, perquè ens ha tret molta conflictivitat poder decidir, l'Administració de Catalunya, quina era la base a la qual podien ser assignats els ports, sense arribar vaixells que podien presentar-se en un port sense tenir-ne coneixement ni la mateixa confraria ni la mateixa Administració de la Generalitat de Catalunya..., jo espero que passi el mateix en aquest tema.

A més, jo crec que és d'absoluta lògica. En el moment que la Generalitat de Catalunya ha adquirit una part de les competències, no solament de la gestió dels ports, sinó les de titulació –pensem que en el darrer any i mig la Generalitat ha expedit més de deu mil títols professionals relatius a la nàutica professional i d'esbarjo–, el lògic és que aquesta mateixa línia sigui continuada, a fi i efecte de constituir una administració única que pugui

5318

ser molt més àgil i eficaç i plantejar-se... –que a més jo crec que aquest plantejament que vostè i jo fem en aquest Parlament hauria de ser assumit a nivell de tot l'Estat–, crec que convindria, després de tants anys de no modificar les fórmules administratives per les quals es regeix el sector del mar, convindria, en alguns aspectes, com s'ha citat –des de l'aspecte del rol o de despatx de bucs–, òbviament, plantejar una modificació a nivell de tot l'Estat espanyol.

Ja sé que no és el motiu d'aquesta interpellació, ni correspon potser a aquesta cambra, però sí que crec que, ja que ha sortit en el debat, és bo de fer notar que, independentment d'aquest traspàs de competències, d'arribar a un acord, seria bo, a nivell de l'Estat espanyol, que es contemplés una modernització en tots els aspectes burocràtics i administratius del sector del mar que no s'ha donat fins al dia d'avui.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Abans d'iniciar la substanciació del setè punt de l'ordre del dia, la interpellació següent, aquesta presidència ha de comunicar al Ple de la cambra que ha rebut una petició d'alteració de l'ordre del dia, signada per diputats que representen –del Grup de Convergència i Unió– més d'una cinquena part dels membres de la cambra, que, d'acord amb el que disposa l'article 62.4 del Reglament, solliciten l'alteració de l'ordre del dia en els següents termes.

Substanciaríem ara la número 7, com acabo de dir, i seguidament passariem a substanciar les interpellacions per l'ordre que ara citaré: primer, la 15, que figurava en l'ordre del dia amb el número 8; després, la 12; després, la 8; després, la 13; després, la 10; després, la 9; després, l'11, i després, la 14. Perquè no hi hagi cap confusió, ho repetiré: substanciaríem ara, seguidament, la 7; continuariem amb la 15, que era l'antiga 8; la 12, que era l'antiga 9; la 8, que era l'antiga 10; la 13, que era l'antiga 11; la 10, que era l'antiga 12; la 9, que era l'antiga 13; l'11, que era l'antiga 14, i la 14, que era l'antiga 15.

Modificació de l'ordre del dia

I també els haig de comunicar que per escrit... –em permeten un moment?–, la interpellació número 16 ha sigut posposada a sollicitud dels grups parlamentaris, i es proposa l'assentiment també per a aquesta posposició al Ple de la cambra.

(*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) El senyor Camp em demana alguna rectificació al que jo acabo de dir. Endavant, senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Deu ser un error de lectura del document que ha presentat el nostre Grup Parla-

mentari. De fet, el que vostè ha comunicat a la cambra és, en els seus termes, exacte, llevat que l'ordre que deia vostè anterior és el que hauria de ser definitiu, eh?

Per tant, la primera numeració de l'escrit és l'ordre actual de l'ordre del dia; la segona columna de números seria l'ordre en què quedaria l'ordenació de les interpellacions.

El president

La 15 serà la 8...

El Sr. Camp i Batalla

Efectivament, senyor president.

El president

...la 12 serà la 9, la 8 serà la 10... –jo ho he dit al revés, d'acord–, la 13 serà l'11, la 10 serà la 12, la 9 serà la 13, l'11 serà la 14, i la 14 serà la 15.

Ho he de repetir o queda assumit pels portaveus? (*Pausa.*) Assumit per tots els portaveus. D'acord.

Doncs, com a conseqüència –i també de la posposició de la número 16, quedaria posposada–, hi ha acord, per assentiment de la cambra, d'aquesta proposta d'alteració de l'ordre del dia? (*Pausa.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat

Doncs, passem ara, seguidament, a substanciar el setè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la cooperació entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, l'origen d'aquesta interpellació s'ha d'anar a buscar en la darrera entrevista entre el president del Govern, senyor José María Aznar, i el president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol. I en tindríem prou amb un minut, d'aquests deu de la interpellació, per preguntar exactament què volem saber i què ens sembla que és legítim que els diputats i diputades del Parlament de Catalunya i els ciutadans i ciutadanes de Catalunya sàpiguin: quin és, en termes de peix al cove, en termes que es puguin tocar, que es puguin veure, que es puguin entendre, l'estat actual dels acords entre el Govern espanyol i el Govern català.

Perquè aquest dematí mateix hem assistit a un fet insòlit; insòlit, m'ho sembla a mi, potser m'equivoco molt, però dóna força la impressió que els suposats acords que va obtenir el Govern de Convergència són, en realitat, un gran misteri, i estan voltats normalment d'un considerable secretisme.

Avui mateix –hi torno a insistir– ha calgut el torn de preguntes d'una diputada del Grup de la majoria al president de la Generalitat per saber en què consistien els acords a què s'havia arribat en relació amb els regadius del canal Segarra - Garrigues. Tan pocs acords hi ha que els calgui l'altaveu d'una pregunta de part interessada perquè el senyor president es pugui esplaiair i dir què en va treure, de les postres de la Moncloa? Senyor president, senyor conseller, què passa en els dinars de la Moncloa? O és que la suposada frugalitat i l'austeritat gastronòmica del senyor Aznar es tradueix en una sequera d'acords permanent? De què parlen? Què li planteja, el senyor Pujol, al senyor Aznar? En què avança Catalunya en aquestes converses? La nostra impressió, la nostra opinió és que s'avança molt poc i que, a més a més, en alguns temes s'experimenten retrocessos en tres camps, com a mínim: el del finançament de l'autogovern de Catalunya, el de la reforma fiscal i l'estat del benestar, i, sobretot, en el terreny de les infraestructures.

Pel que fa al finançament autonòmic, no fa massa dies el conseller d'Economia i Finances ens ha donat a conèixer la liquidació del pressupost de 1997, i hem sabut que pel que fa a les transferències per IRPF hi ha hagut un descens del 5% i que el Govern de la Generalitat haurà rebut 44.000 milions de pessetes menys. On són els 400.000 milions del tàndem Pujol-Molins o Molins-Pujol –de la campanya, vull dir? De moment, pel que fa al sac i ben lligat, 44.000 menys. De què parlen a les postres de la Moncloa el senyor Aznar i el senyor Pujol pel que fa a finançament autonòmic?

Segon: reforma fiscal. Ja fa uns quants mesos, pel que fa a les plusvàlues del capital, hem sabut –tothom ho ha dit– que el Govern de l'Estat..., que els pressupostos generals de l'Estat veuran memmada la seva capacitat en 500.000 milions de pessetes, i ara sabem que per la reforma de l'IRPF se'n restaran 500.000 més. Tot plegat, un bilió de pessetes volatilitzat, amb una certa voluntat fiscal, que no se sap –si se sap ben bé– a qui ha de beneficiar. Però, en qualsevol cas, per què tant d'esforç a fer costat al Govern del PP per rascar de les butxaques de tothom, començant pels jubilats, 30.000 milions de pessetes pel cop de medicament, i, en canvi, amb quina alegria vostès s'han deixat desprendre d'un bilió de pessetes d'ingressos de l'Estat, que a més a més tenen una repercussió negativa directa en allò que els representa per IRPF a Catalunya?

I, finalment, les infraestructures. Què, de veritat, en treuen, d'allò que van dir que era un acord entre el Govern de l'Estat i el Govern de Catalunya? Quin sentit té que el conseller Macias hagi de sortir amb una llista de 200.000 milions de pessetes, demanant..., si de moment allò que sabem és que tant l'any 1997 com pel que fa als primers trams de 1998 no hem avançat gens? La veritat és que Catalunya –que va bé– pateix un dèficit d'infraestructures; Catalunya té un retard estratègic en temes de gran envergadura, i la possibilitat que Catalunya continuï anant bé s'està escolant, s'està perdent, es fon, es volatilitza, perquè està caient la inversió pública en matèria de les grans infraestructures, que són competència i responsabilitat del Govern de l'Estat. Ho diu el PSC, però ho diu el Reial Automòbil Club

de Catalunya, que té un bon grapat de socis, i ho diu l'experiència de cada dia de tots aquells centenars i milers de conductors que s'entrebanquen per anar a l'aeroport o s'entrebanquen als laterals de la B-30. I parlen de la tercera pista de l'aeroport, en les postres de la Moncloa? Avancen per decidir quan, com es pagarà i per on passarà aquesta tercera pista? Parlen del retard de la pota sud? Parlen de l'autovia del Llobregat? Parlen del quart cinturó? Parlen del nus del Llobregat? Parlen del Pla del delta, del desviament del Llobregat, de la depuradora, de la regeneració de costes i la reconversió mediantal? Del tancament de l'abocador del Garraf? De l'ampliació del port? Parlen del tren d'alta velocitat i el seu traçat? Parlen del Pla de l'habitatge?

La nostra impressió, senyor president, senyor conseller, és que al final, en el balanç de les relacions entre el Govern de Convergència i Unió i el Partit Popular –i han passat ja pràcticament dos anys–, van quedant moltes coses en el camí, i que la mateixa reiteració del president de la Generalitat i de tots els consellers del Govern de reclamar al Partit Popular i al Govern del Partit Popular les infraestructures és la millor prova que aquestes infraestructures no arriben; arriben amb comptagotes i arriben tard. I, a més a més, vostès s'estan –i ho vull anticipar, perquè així ja els ho estalviaré– constantment excusant en els retards presumptes de responsables anteriors. Però vostès saben –ho sap vostè, senyor conseller, ho sap el senyor Trias, ho sap el senyor Pujol, ho sap tothom– que vostès o el Govern espanyol han retardat allò que estava firmat, compromès i a punt de gastar-se, i que, pel que fa al conjunt d'inversions del Pla del delta i a moltes altres infraestructures de primera línia a Catalunya, avui estem pitjor que fa tres anys.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per la resposta, té la paraula el conseller de la Presidència, honorable senyor Xavier Trias, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Honorable president, senyores i senyors diputats, la veritat és que no sé de què parlen els dos presidents quan estan a les postres. Sí que sé que moltes de les coses de què deuen parlar a les postres deuen ser les coses de què ja parlaven a les postres amb el senyor Felipe González; això segur, perquè hi ha molts temes d'aquests, d'infraestructures, que vostè repassa i diu, i aquests temes és veritat que fa ja molts anys que nosaltres els demanem i els reclamem, perquè creiem que és de justícia, i malauradament, en l'anterior Govern, no hi va haver manera. Vostè diu: «Oh, és que es van firmar convenis i es van...» Escolti, convenis que probablement el ministre del moment els firmava sense tenir ni partida pressupostària, no? Perquè és una cosa que, si no, no s'entén en absolut el retard que es va produir durant tots aquests anys.

La veritat és que nosaltres –i des de fa temps– tenim una línia, una línia, i és la de tirar endavant una acció

5320

de govern, una acció de govern que, a més, el que pretén és influir a nivell del Govern de l'Estat, a fi i efecte de permetre que el país funcioni, que vagi endavant i, a més, intentant que, evidentment, això afavoreixi d'una manera clara Catalunya.

La veritat és que vostè diu: «Escolti'm, quan es produeixen aquestes reunions, o quan es produeixen aquest tipus d'accions, que el president va a veure el senyor Aznar, es crea una gran situació de secretisme...» Quan no es planteja una situació de secretisme, es diu que al que anem és a fer explotació d'una determinada situació... És a dir que d'això es poden donar diferents versions. La realitat és que creure's que cada cop que ha d'anar el president a veure el president del Govern hem de sortir amb quelcom sota el braç, jo crec que això no és exactament així. Hi ha ocasions que ha de ser així, hi ha ocasions que no ha de ser així, i les relacions entre governs i entre presidents han de ser unes relacions normalitzades, que a vostè potser li estranyi, en molts casos..., exemptes de tensió, perquè jo crec que és lògic, no? El lògic és que no hi hagin aquestes tensions o que no hi hagin aquestes situacions que el president deia, de gestos desmesurats, i que hi hagi una situació de tranquil·litat i de normalitat en les relacions de dos governs; de dos governs que revisen i es plantegen quin és el compliment dels acords i quin és el compliment dels acords d'investidura i governabilitat. I jo crec que aquest és un dels temes bàsics que es parla quan hi han aquests tipus de reunions: en quina situació estem, si s'estan complint les coses, quina és la relació entre les forces...

I, evidentment, el que sí que està molt clar és que els acords d'investidura i de governabilitat que ens vam plantejar Convergència i Unió amb el PP es compleixen; es compleixen amb un molt bon ritme, jo diria que amb un ritme que a vostè li podrà sorprendre, però jo dic que millor probablement del que ens pensàvem en començar la legislatura; les coses van francament bé, i que les coses vagin francament bé és un clar reflex de la situació en què va el país, amb una situació econòmica francament positiva.

Això no vol dir, que jo li digui que les coses van prou bé no vol dir que no hi han coses que tinguin les seves dificultats de funcionament i que hi hagin les seves dificultats i les nostres queixes, que, a més, el president també les va plantejar al president del Govern, el senyor Aznar, no? Unes queixes molt més lligades al tema dels traspassos, no perquè en aquells dos últims anys no hàgim aconseguit traspassos importants –jo crec que s'han aconseguit traspassos molt importants, però molt importants–, però sí perquè encara nosaltres creiem que hi ha un llistat de traspassos que nosaltres reclamem, insistim i continuem creient que s'haurien de produir. I no desesperem, a més, que es produeixin.

És a dir, nosaltres creiem que aquesta és una negociació, la dels traspassos, que en ocasions sembla que s'encalli, que tingui dificultats, però jo sóc dels que estic convençut que en els propers mesos nosaltres aconseguirem traspassos; evidentment, no tan espectaculars o importants com és el de les polítiques actives de l'Inem, però sí que nosaltres estem convençuts que

aconseguirem traspassos, que, si bé no són d'aquesta grandària, sí que són importants per a la gestió de la nostra acció de govern. Aconseguir completar el traspàs de l'Institut Social de la Marina, amb tota la part de serveis socials, de formació professional i ocupació, és un tema important; aconseguir el traspàs dels agents mediadors d'assegurances, crec que és un tema molt important; aconseguir tot el tema de beques, que en molts casos es veu amb una gran prevenció a nivell de l'Estat, però no pel Govern actual, sinó pels governs que hem tingut, es veia això com un fet que trenca no sé quina unitat, que la veritat que és una unitat que no existeix, aquesta unitat que diuen que trenca... Jo crec que són aspectes molt positius i en els quals nosaltres hem d'anar insistint, com hem d'insistir en el 0,52% de l'IRPF destinat a fundacions i associacions sense finalitat de lucre, els programes de termalisme social i vacances, etcètera.

Jo crec que tots aquests temes són molt importants, i nosaltres hi continuarem insistint, però també és veritat –i vostè ho deia– que al mateix temps per a Catalunya i per a tots nosaltres és molt important tot el tema d'infraestructures. I, evidentment, el president, quan es veu amb el senyor Aznar, no es passa el dinar ni les postres discutint si una variant, una carretera, un aspecte o un altre... Ni tan sols es passen el dia parlant sobre el Segarra - Garrigues, no? Això és un tema que han portat els consellers Macias i Marimon, és a dir, no és un tema que hagi negociat directament el president en cap postres ni en cap cosa d'aquestes. Però sí que és evident que nosaltres hem de destacar en una conversa d'aquest tipus –i el president segur que ho destaca– una situació històrica, jo crec, de manca d'inversions en grans infraestructures a nivell de Catalunya per part de l'Estat central.

I, realment, hi han un conjunt de retards en inversions molt preocupants –molt preocupants–, i aquest és el fet que nosaltres volem fer palès en aquest tipus de reunions.

Tot aquest tema que diu vostè del desviament del Francolí, del Pla del delta del Llobregat, del desviament del Llobregat, tot el tema de l'aeroport de Barcelona, tot el tema del TGV..., són temes absolutament importants, que no és un problema de si aquest mes, si aquest altre mes, si en això falten quinze dies, si falten vint dies, però sí que és veritat que nosaltres volem un conjunt d'inversions que creiem que són absolutament estratègiques per a Catalunya i per a Barcelona, i que, per tant, nosaltres les necessitem. I, per tant, escolti, jo sí que crec que el que té sentit és que d'aquests temes el president amb el senyor Aznar en parlin; en parlin d'una manera global, i que, evidentment aquests són temes que després els consellers són els que porten a terme a la resta de negociació o funcionament, que jo crec que és el lògic i la manera de funcionar d'un govern que jo crec que, sincerament, és un govern seriós i que intenta fer les coses perquè Catalunya funcioni al màxim de bé possible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no els nego bona voluntat; ara, els nego tot l'encert, perquè els resultats tangibles no arriben i, a més a més, les xifres no els acompanyen.

L'Administració central es va gastar a Catalunya, l'any 95, 47.000 milions de pessetes; l'any 96, 43.000, i l'any 97, 41.000. L'Administració autonòmica, és a dir, vostès mateixos, el nostre Govern se'n va gastar 133.000, l'any 95; 88.000, l'any 96, i 71.000, l'any 97. I la paradoxa de tot això és que qui salva la inversió pública a Catalunya són les administracions locals, que es van gastar 46.000 milions l'any 95; 81.000, l'any 96, i 111.000, l'any 97.

La veritat és que, davant de la caiguda real de les inversions, és a dir, números en mà –quants diners gastats per l'Administració central a Catalunya– i les declaracions estratègiques, vull dir, d'estratègia política del ministre Arias Salgado, pel que fa a les inversions en infraestructures a dos-cents quilòmetres a la rodona de Madrid, un sospita que no és veritat, simplement, que les coses vagin tan bé com vostè diu. No solament això, sinó que hi ha molta gent, molta, que no pot estar contenta. Està content l'alcalde de Cervera? Doncs no està gaire content. No solament no està content amb l'Eix transversal, sinó que no està content amb els efectes de l'Eix transversal sobre la manca de la Cervera - Igualada. No està content. Estan contents la gent de l'entorn del Besòs? No estan gens contents, perquè allò que semblava que es desencallava fa tres anys té uns retards, que, si no fos pels fons europeus, estaria tot entrebancat com el primer dia. És a dir, hi ha molta gent –molta gent, senyor conseller– que em sembla que no pot estar contenta i que, sobretot, allò que importa de subratllar és que Catalunya pot perdre el tren.

Ja sabem que les coses van bé. Ja sabem que, en general, el nivell de renda, l'ocupació a Catalunya, etcètera, està en una mitjana raonable, però allò que és o que podria ser dramàtic és un panorama mig de caràcter gris, que Catalunya no aprofités totes les oportunitats que té, i no les està aprofitant. I allò que és estratègic –no les transferències, no segons quines coses–, les grans infraestructures estratègiques no arriben, no tenen calendari i no tenen pressupost. I és veritat que un altre dia, si vol, podem parlar de transferències i l'estat actual de les transferències, i el ritme amb què s'estan produint i l'estat actual de l'autogovern a Catalunya, però això és més propi del debat de política general. El que sí que és cert és que a Catalunya, avui, els acords entre el Partit Popular i Convergència i Unió no donen el resultat que vostè mateix està dient que donen. Perquè el Govern pot ser tan seriós com vulguin, però igual que seriós pot ser gasiu o, simplement, tenir unes altres prioritats. I allò que està demostrant per la via dels fets el Govern del Partit Popular és que té unes altres prioritats. I aquestes prioritats no són

saldar el retard en infraestructures que té Catalunya, fruit d'una determinada conjuntura i el fet que les primeres grans infraestructures, això sí, de pagament, es van fer a Catalunya. Però avui els ciutadans de Catalunya senten que allò que s'ha fet a Catalunya és menys que el que s'ha fet amb justícia a altres zones d'Espanya per equilibrar territorialment i socialment el conjunt del país. I ara cal, per generar més riquesa, per continuar avançant, per continuar creixent, per no perdre el tren d'Europa, per aprofitar totes les oportunitats, que el seu Govern lligui curt i aconsegueixi de veritat allò que eren compromisos a mig fer, en aquests altres dinars dels quals vostè parlava.

Jo gairebé els suggereixo el següent: renunciariem de grat al nostre torn de preguntes del proper Ple si vostès preparessin una bateria de preguntes com la que ha fet aquest matí la senyora diputada, i això serviria per aclarir-nos en quin estat estan, per exemple, tots els temes al voltant del Llobregat. De veritat, renunciariem de grat al torn de preguntes del proper Ple perquè vostès mateixos es preguntessin a vostès mateixos que bé que ho fan, que bé que van les coses i com de bo és el *jabugo* de la Moncloa.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Honorable president, senyores i senyors diputats, a mi no em donen pernil a la Moncloa, o sigui que no li puc dir si està bo o no està bo. A mi em sorprèn que vostè em faci aquest plantejament, amb un bon to, però jo li asseguro que aquesta tarda això que vostè pregunta li contestaran, el senyor Macias, perquè diu que és una interpellació que li fan aquesta tarda, o sigui que no es preocupi que li contestaran amb tots els ets i uts.

I, escolti, potser sí que hem de fer un conjunt, una bateria de preguntes per contestar i poder explicar les coses amb més claredat i perquè estiguin les coses clares. Perquè jo crec que hi ha coses que s'han de tenir clares, i quan es donen dades i es donen xifres i es diu: «Ecolti, si 45, si 44, si 41.000 milions...», és a dir, escolti, el 98, 88.000, i el 99, les xifres seran sorprenents. I per què seran sorprenents? Per què hi haurà aquest canvi tan summament espectacular? És perquè hi haurà una programació i hi haurà un plantejament diferent del que es va produir els últims anys amb el Govern socialista. I aquesta és la veritat i és la situació en què ens trobem. Vostè diu: «Ecolti, nosaltres tenim por de perdre el tren.» Jo dic: «Ecolti, si perdem el tren és perquè fa tres anys no es van prendre unes solucions que s'havien d'haver pres i que exigien prendre aquesta línia d'actuació, de fer aquestes infraestructures i encarar-les.» Encarar-les no només prometent-les, sinó pressupostant-les i fent-les efectives, que és el que no ens ha passat i que és el que està passant en el moment actual. En el moment actual aquestes promeses que se'ns fan s'estan començant a fer efectives, i això què

5322

generarà? Home, això generarà un canvi en les inversions que es produeixin a Catalunya aquests propers anys. És a dir, nosaltres ens trobarem que el 98 les xifres seran 88.000 milions de pessetes, i el 99 aquesta xifra pot agafar, realment, unes xifres importants.

I vostè diu: «L'alcalde de Cervera, l'altre, l'altre...» Bé, tots aquests alcaldes, els propers mesos i el proper temps, veuran una situació nova, i és que Catalunya es trobarà en una situació amb una quantitat d'obra important, gràcies a la influència que haurà tingut Convergència i Unió sobre el Govern del PP per tirar endavant aquestes infraestructures.

Per tant, vostè diu: «Escolti'm, hem d'aconseguir que el Govern vingui i ho expliqui.» Ja ho explicarem. Quan ho expliquem llavors tothom fa aquests «ah!» i aquests escarafalls, que no sé si són d'admiració o si són de sorpresa, no? (*veus de fons*), però, sincerament, jo els demanaria que (*remor de veus*)... Escolti'm, nosaltres, jo crec que el que fem i el que hem de fer és que tots ens n'hem d'alegrar que la conjuntura política i econòmica del moment actual, precisament, permeti això. I jo crec que, en lloc de fer el plantejament com el fa vostè, vostè podria dir que gràcies a una política molt austera, molt difícil d'inversions, s'han aconseguit complir uns dèficits i ens han permès encarar la situació de l'euro, i que, gràcies a això, doncs ara potser el Partit Popular pot fer més inversions i afavorir una mica Catalunya; que jo crec que encara continuem en una fase desfavorida, que per això s'ha de continuar amb una vigilància gran sobre totes aquestes inversions, perquè sempre hem de dir: escolta, això, fins que no ho veiem i que s'està realitzant i punt a punt, un no pot dir que ja està tot tancat, però la veritat és que també seria tremendament injust dir que no hi ha aquesta voluntat per part del Govern del PP, perquè no és així. És a dir, s'està demostrant en aquest últim temps que s'està complint la paraula, que s'estan tirant endavant aquestes infraestructures; i jo crec que nosaltres hem de reconèixer que això és així, ho hem de seguir en vigilància, però ens hem de congratular que es comença a veure realment un canvi important en les inversions en el nostre país.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació i de desenvolupament

A continuació substanciarem la interpellació que ha passat a ser la número 8, que era abans la número 15: interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació i desenvolupament, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el 30 de juny jo substanciava, en nom del meu Grup Parlamentari..., el 13 de juny de l'any 94, una interpellació sobre el Tercer Món. (*Persisteix la remor de veus.*) El 5 d'octubre del 94 el Parlament aprovava per unanimitat la Moció 63/V, a partir d'un text proposat pel nostre Grup...

El president

Per favor, guardin silenci, si us plau. Segueixi, segueixi.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president.

...a partir del text proposat pel nostre Grup i de l'assumpció d'esmenes, proposades unes pel Grup Mixt, i les altres pel Grup de Convergència i Unió. El text d'aquella Moció ha estat una de les referències per anar definint quina és la política de cooperació i desenvolupament en els anys següents.

Ara, jo volia recordar que la majoria votava en contra d'un punt 2 de la Moció que feia així: «Posar en marxa els mecanismes per tal que, en els pressupostos per al 1995, les partides de suport als projectes de solidaritat amb l'anomenat Tercer Món assoleixin el 0,7% de la totalitat dels pressupostos.»

Al cap de quatre anys, i qui sap si en el marc del cinquantè aniversari de la Declaració universal dels drets humans, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds tomo a preguntar al Govern de la Generalitat sobre la seva política de cooperació i desenvolupament des de Catalunya. Des d'una Catalunya a punt d'entrar, en el marc de l'Estat espanyol, en el món dels privilegiats de l'euro, envers els països més marginats d'aquest món, en què les Nacions Unides detecten, com a revoltants i com a inquietants, un abisme de desigualtats.

En aquests quatre anys s'ha incrementat el nombre d'ONG catalanes que treballen pel desenvolupament, i al Parlament de l'Estat ha estat debatuda i aprovada una *Ley de cooperación internacional para el desarrollo*, que em penso que serà molt important que la tinguem en compte, i a veure quines propostes ens fa també a l'activitat de la política catalana.

En la interpellació esmentada jo dedicava una part del meu temps a fonamentar les raons que, més enllà dels límits competencials, portaven el Govern i el Parlament de Catalunya, és a dir, la Generalitat de Catalunya, en representació de tothom, a reaccionar activament davant el repte urgent de la solidaritat. Dèiem que l'objectiu prioritari de tota política de cooperació és el combat contra la pobresa, els seus estralls i les seves causes.

Em penso que en aquests moments no caldria tornar a referir-nos a aquests, diguem-ne, fonaments teòrics. En tot cas, em penso que, com a fonaments, queden perfectament ben expressats en aquest text, que suposo que al senyor conseller que m'ha de contestar li resultarà un text familiar. Diu: «La cooperació al desenvolupament»

lupament constitueix un deure ètic de tota societat democràtica i de tot poble que, com el català, proclama com a valors superiors de la seva vida col·lectiva la llibertat, la justícia i la igualtat. Estretament vinculat amb aquests valors superiors hi ha el de la solidaritat que ha d'existir entre els ciutadans del nostre país, però també entre nosaltres i amb les persones més necessitades dels països i zones en vies de desenvolupament. Davant un món on creix la globalització i la interdependència socioeconòmiques, els problemes del subdesenvolupament prenen un relleu destacat. Per això cal impulsar en la societat catalana el valor de la solidaritat internacional, que vol dir interessar-se, conèixer i actuar individualment i col·lectiva, per cooperar amb altres pobles per trobar les vies que condueixen a la millora de les seves condicions de vida i al desenvolupament democràtic, econòmic i social.»

Aquest text és justament un fragment, el primer fragment, d'una resolució signada pel senyor Xavier Trias i Vidal de Llobatera, conseller de Presidència, el 27 de febrer de 1998, en la resolució, precisament, per parlar sobre les subvencions a projectes per realitzar de les organitzacions no governamentals en l'àmbit de la cooperació i del desenvolupament.

Doncs bé, atès que estem d'acord en aquesta mena de referent teòric, per què no ens aclareix, senyor conseller, qüestions que ens costen d'entendre sobre la política de la Generalitat? I els ho diré; són qüestions elementals que ja n'hem parlat altres vegades. La primera, el 0,7%. La xifra, arbitrària o no, és la xifra recomanada per les Nacions Unides. Quant destina el Govern de la Generalitat, en percentatge, a cooperació i desenvolupament? Amb referència a la totalitat del pressupost o als ingressos propis de la Generalitat, m'és igual una xifra que l'altra, però quina és, senyor conseller? Com valoren l'esforç dels col·legis professionals, centrals sindicals, ajuntaments, partits polítics, empreses, amb referència a aquesta recomanació?

M'han passat un llistat del nombre d'entitats que, des del 94 fins ara, s'han apuntat al 0,7%; i això no els ha estat fàcil, li ho ben asseguro. Fa pocs dies, un jove, en Sergi, es penjava al rellotge de la Seu de Lleida; li donaven el suport els qui proclamen el lliurament efectiu del 0,7% i més. En el marc d'aquella acció, vam sentir també molts posicionaments sobre què vol dir aquest 0,7%, que, en tot cas –i també recordem-ho–, mai el 0,7% és superior als diners que, dels països del dit Tercer Món, arriben als països del Primer Món en forma de retorn del deute extern o en forma d'interessos per aquest deute.

Justament, una altra qüestió seria sobre el bon destí d'aquest 0,7%: qui i com controla el bon ús d'aquest 0,7%. Després de l'acord signat amb Cidob per a l'avaluació dels projectes, quines han estat les aportacions?

Aleshores, exactament, quan es parla de 0,7% per a cooperació i desenvolupament, tenim la impressió que a vegades barregem conceptes. Per exemple, el Copca té a veure amb aquest 0,7%? L'estímul de la Conselleria d'Indústria i Energia a noves empreses –activitat molt noble, eh?, que jo li donaria suport en qualsevol altre àmbit d'aquest Parlament– té a veure amb el 0,7%

per al desenvolupament? S'ha de distingir clarament entre allò que és ajut al desenvolupament i el foment a la internacionalització de les empreses catalanes; o no és així, senyor conseller?

M'interessaria saber quin és el capteniment del Govern de la Generalitat en tot el que fa a cooperació amb els ajuntaments. El Fons català de cooperació al desenvolupament dels ajuntaments, que publica les seves dades i, justament, els seus informes d'una manera, jo diria, crònica, i, a més, amb molta claredat, em penso que ens està explicant que hi ha una voluntat per anar, justament, delimitant què vol dir cooperació i desenvolupament des del món municipal, i precisament fent una coordinació entre ajuntaments, perquè no passi allò que havia passat en certs moments. I ho dic, diguéssim, amb to autocrític, que molt sovint des d'alguns ajuntaments havíem fet propostes que podien ser propostes molt peculiars d'aquell lloc, però que no tenien en compte que, des del poble del costat, des de la ciutat de més enllà, se n'estava fent una de semblant.

Una altra qüestió, que l'hem dita abans: objectius derivats de l'aprovació de la Llei de cooperació. L'aprovació de la Llei de cooperació –és un parer– ha de suposar un seguit de canvis en la forma d'entendre la cooperació, que s'haurien d'adequar a la realitat catalana. El Govern de la Generalitat, creiem que hauria de modificar, en funció d'aquesta Llei, defensada també pels que defensen el Govern de la Generalitat, la seva actitud en aspectes que tenen a veure amb la cooperació que es fa a Catalunya. En aquest sentit: pensa assumir les modificacions que l'article 18 suposa? Quins criteris defensaran el desenvolupament del reglament de composició de la Comissió interterritorial?, que serà una eina molt important d'aplicació d'aquesta política. Pensen incrementar la partida pressupostària, com he dit abans? Pensen en l'aplicació de l'article 10, diferenciant els projectes de cooperació i de desenvolupament de projectes destinats a sensibilització, i, consegüentment, establir canals de subvenció diferenciats?

Hi ha, encara, un parell de preguntes. Una, sobre el sentit del Consell Assessor de Cooperació, com funciona i si s'hauria de modificar o no; la transparència i la reorganització de tot aquest sector en el Govern de la Generalitat; la possibilitat d'una llei catalana de cooperació, i un tema del qual suposo que tindrà ocasió de parlar els minuts que després em quedin: és l'any del referèndum del Sàhara, i aquest és un objectiu important per a molts de nosaltres en el tema de la cooperació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a la cooperació i al desenvolupament es fonamenta en el text que m'ha llegit vostè. És a dir que jo crec que és un text que –perdoni'm– jo crec que és

especialment encertat i que, a més, és un text en què tothom podria estar d'acord avui dia. I és un text que, a més, es mou. I es mou avui dia en una situació en què a Catalunya existeix un teixit associatiu actiu molt important en favor de la cooperació i la solidaritat internacional. Un teixit associatiu cada cop més creixent. Hi ha cada cop més participació de diversos agents socials, interessats a actuar en aquest àmbit: les ONG, les universitats, els col·legis professionals, organitzacions empresarials i sindicals, etcètera.

El Govern de la Generalitat, a través de la coordinació de la Direcció General de Relacions Exteriors, del Departament de la Presidència, i mitjançant les accions de diversos departaments i organismes autònoms, impulsem una política de cooperació i solidaritat amb els països en vies de desenvolupament. Dins d'aquest marc, el Govern col·labora i dona suport molt especialment a les iniciatives de les organitzacions no governamentals catalanes que realitzen projectes de cooperació al desenvolupament o d'educació, formació i sensibilització de la societat catalana davant d'aquesta realitat.

Cal entendre el concepte i l'abast de la cooperació en un sentit ampli, que, a més de la cooperació humanitària i assistencial, també impulsi la cooperació en els àmbits econòmic, social i cultural entre Catalunya i els països en vies de desenvolupament, amb una participació activa dels diversos sectors de la societat civil.

La Direcció General de Relacions Exteriors, adscrita al Departament de la Presidència, és aquest òrgan responsable d'impulsar, dirigir i coordinar les accions de la Generalitat en l'àmbit de la solidaritat i la cooperació.

La primera funció és la d'impulsar, coordinar i fer el seguiment de les diverses accions que realitzen els diferents departaments i organismes de la Generalitat en aquest àmbit. D'acord amb la Llei de pressupostos de la Generalitat de l'any 97, el Govern ha de destinar un import de 1.150 milions de pessetes a cooperació al desenvolupament. En la Llei de pressupostos per a l'any 1998, aquesta xifra s'amplia, ja que ascendeix a 1.250 milions de pessetes, quantitat que es desglossa de la següent manera: 450 milions de pessetes es consignen a la partida pressupostària específica per a atorgar subvencions a les ONG catalanes, i 800 milions de pessetes es destinen a actuacions que es realitzen en l'àmbit de la solidaritat internacional i la cooperació al desenvolupament, ja sigui directament des dels diversos departaments i organismes autònoms de la Generalitat, o bé mitjançant el suport a entitats que actuen en aquest àmbit.

Cal ressaltar que el Govern de la Generalitat ha complert les seves previsions de recursos compromesos en la cooperació en els anys precedents. L'any 1996 s'hi van destinar 1.185 milions de pessetes, mitjançant accions desenvolupades a onze departaments. Aquestes xifres que dono jo es refereixen solament a accions qualificades com a ajuda oficial al desenvolupament, d'acord amb els criteris establerts pel Comitè d'Ajuda al Desenvolupament de l'OCDE. I no es refereix a altres partides o a altres xifres que vostè deia.

També cal subratllar que quasi el 70% de recursos totals destinats a la cooperació es van canalitzar a través

de les ONG catalanes. D'altra banda, també és bo dir que, des del punt de vista sectorial, el 51% es va destinar a infraestructures socials; el 15%, a desenvolupament institucional i formació de recursos humans; el 9%, a programes d'assistència tècnica i desenvolupament del sector productiu, i el 17%, a sensibilització de la societat catalana.

Com es pot comprovar, la cooperació catalana té un alt component social i humanitari, amb l'objectiu primordial de prioritzar el desenvolupament humà i participatiu, amb suport a programes que afavoreixin, d'una banda, un creixement econòmic sostenible, però que, d'altra banda, contribueixin a disminuir o a eliminar les causes de la pobresa i el subdesenvolupament.

Així mateix, aquesta Direcció General assegura la coordinació amb l'establiment d'uns objectius, vies d'actuació, prioritats geogràfiques o sectorials que permeten impulsar i desenvolupar una cooperació de qualitat i eficaç.

La segona funció de la Direcció General d'Exteriors és la gestió, el seguiment, el control i l'avaluació dels ajuts o subvencions atorgats a les ONG catalanes. En la convocatòria ordinària anual corresponent a l'any 1997 es van presentar 105 entitats amb 130 projectes. Una vegada estudiades aquestes sol·licituds, se'n van subvencionar 54, per desenvolupar 69 projectes de cooperació.

La tercera funció de la Direcció General d'Exteriors és la relació amb el Consell Assessor de Cooperació al Desenvolupament, òrgan de consulta, participació i diàleg entre la Generalitat i els representants de diversos agents socials que actuen en aquest àmbit, com és el cas de la Federació Catalana d'ONG i el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament.

I la quarta funció d'aquesta Direcció General és el manteniment d'una relació i col·laboració als efectes d'intercanvi d'informació i coordinació amb l'Agència Espanyola de Cooperación Internacional. I també es manté una relació institucional amb altres comunitats autònomes espanyoles i regions europees amb experiència en aquest àmbit.

La cinquena i darrera funció de la Direcció General és el manteniment d'una relació als efectes d'obtenir informació amb els organismes, com és el cas de la Unió Europea; organismes que poden oferir als agents de cooperació catalans grans oportunitats per participar en programes de cooperació confinats en favor dels països en vies de desenvolupament. En aquest sentit, el Consorci de Promoció Comercial de Catalunya compta amb una àrea de cooperació internacional que té com a objectiu la divulgació a Catalunya dels instruments de cooperació empresarial per al desenvolupament de països que realitzen els organismes internacionals multi-laterals, i en facilita i en gestiona la utilització.

La Llei de pressupostos per a 1998 preveu, en la seva addicional vint-i-tresena, que el Govern de la Generalitat ha de destinar 1.250 milions de pessetes a accions a realitzar en els àmbits de la solidaritat internacional i la cooperació al desenvolupament. Correspon al Govern donar compliment a aquesta previsió pressupostària, però també fer-ho d'acord amb uns objectius i unes

prioritats, que són les que defineixen la seva política en aquest àmbit, impulsada i coordinada des de la Direcció General.

Un primer objectiu al qual s'ha de respondre són les prioritats geogràfiques i sectorials. En aquest sentit, el Govern de la Generalitat continuarà priorititzant els programes o projectes de cooperació amb Amèrica llatina, el Magreb i l'Àfrica subsahariana. A la vegada es concretarà amb quins països o zones és convenient cooperar, atenent diversos sectors socials, culturals i econòmics, i molt especialment els projectes presentats per les mateixes entitats catalanes.

Des del punt de vista sectorial, es prioritzaran els projectes de cooperació que incloguin algun dels següents aspectes: projectes d'atenció primària de salut, educació bàsica i formació de recursos humans, projectes de desenvolupament rural integrat i de suport i de desenvolupament dels sectors productius, projectes de desenvolupament institucional que contribueixin a la democratzació i modernització de les institucions públiques i privades.

Un segon objectiu que s'ha d'atendre és la relació amb les ONG catalanes. En aquest sentit, el Govern continuarà donant suport a les ONG catalanes, amb uns clars objectius: millorar la qualitat i eficàcia als projectes cofinançats, mitjançant la convocatòria ordinària anual de subvencions a les ONG, d'acord amb les condicions establertes en l'esmentada convocatòria, que es publica dins la primera quinzena del mes de març; fomentar la formació i la capacitat de voluntaris i cooperants catalans per a l'actuació en l'àmbit de la cooperació; promoure les accions per a afavorir la commemoració del cinquantè aniversari de la Declaració universal dels drets humans; impulsar, en general, la sensibilització i conscienciació de la societat catalana en aquests àmbits.

I un darrer objectiu és la dinamització del Consell Assessor, a través del qual creiem que hi ha un bon clima de diàleg i col·laboració entre la Generalitat i els agents socials que actuen en aquest àmbit, especialment les ONG catalanes. Es considera bàsic continuar potenciant aquest diàleg, molt positiu, donant compliment als objectius establerts en el decret creador del Consell. La creació de grups de treball, constituïts per a estudiar temes concrets o endegar accions d'impuls de la conscienciació i participació a la societat civil catalana constitueixen també, creiem, un bon instrument per canalitzar les aportacions de les institucions que participen en el Consell Assessor.

L'any 1998 jo crec que constituirà un any important, en relació amb la política de la Generalitat, en l'àmbit de la solidaritat i de la cooperació al desenvolupament. Considerem que a nivell de Catalunya s'està creant un consens polític i social, favorable a l'oportunitat d'elaborar una llei catalana de cooperació al desenvolupament...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Tindrà temps de rèplica.

El conseller de la Presidència

Molt bé.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat, per a la rèplica, té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, a veure, li ho ben asseguro –i ho he fet altres vegades i ho sap– que em llegiré amb atenció, un cop transcrit, el text en el qual encabia una sèrie de consideracions i de dades, que segurament d'una manera global potser contestaven qüestions que havíem plantejat, però en d'altres casos, no. És a dir, dels 1.250 milions, m'agradaria molt més saber on van anar a parar els uns i els altres, perquè uns van a parar a ONG amb projectes tal, els altres van a parar a projectes de cooperació..., com que abans li he dit que no quedava clar sempre què es definia com a projectes de cooperació, és difícil definir el que després pugui venir com a subsegüent.

Segon aspecte, el Consell Assessor de Cooperació. Vostè ha parlat de la dinamització d'aquest Consell Assessor. Per què no en plantegen una remodelació i a fons? En aquests moments, amb la nova llei aprovada al Parlament de l'Estat, això pot ser fins i tot més fàcil, més clar.

En aquests moments hi ha una composició desigual. Pensem que el pes en aquest Consell Assessor que té l'Administració de la Generalitat, només sis membres del Consell, dels dinou que en formen part, diguéssim, no depenen, en aquests moments, del Govern de la Generalitat..., per què no van cap a una més clara representació, per exemple, de les entitats municipals, de les representacions sindicals, que ajudarien a entendre moltes d'aquestes coses? I, ho repeteixo, estem parlant d'un consell assessor; per tant, aquí no hi hauria, entre cometes, cap perill de dir: «Oh, és que entrarem a casa possibles controladors o possibles determinants...» Potser aniria molt bé, però ja sé que això no ho voldríem fer, però sí que es podria renovar a fons aquest Consell Assessor, creiem nosaltres.

A nosaltres ens continua preocupant que hi hagi com una sensació de boira a l'entorn de tot això. Un govern que s'ha demostrat tan eficaç quan vol fer propaganda d'altres coses i en altres moments sobre el que fa i sobre el que hauria de fer..., en aquest cas costa molt saber. I, miri, quan aquests dies ens hem reunit amb un seguit d'ONG, i no només d'ONG, de representants municipals, de gent que ha estat treballant en aquests sectors, i hem dit: «A veure, jo vaig voler fer el resum del que em deien», amb aquesta frase –i li asseguro que no és una frase feta per un article de fora, sinó una frase de resum intern meu–, hi ha la impressió general que el Govern de la Generalitat no té una política clara i definida, si més no, prou explicitada. Quines àrees geogràfiques es prioritzen? –d'això n'ha parlat vostè un moment al final–, i amb quin criteri?, quins sectors i tipus de projectes?, ajustats a les grans línies generals definides internacionalment, prioritització dels països més empobrits i en els sectors d'interès social, a partir del

5326

criteri de desenvolupament humà. I, dèiem, en el moment en què, justament el debat d'una llei d'àmbit estatal ha portat a definir una mica aquests criteris, bo seria que en aquests moments es parlés també d'això. Per tant, propostes com l'elaboració d'un pla nacional de cooperació, el coneixement de molts d'aquests plans, que hauran de ser necessàriament interanuals, perquè un pla de cooperació no es pot fer només per a un any, i això, vostè que és expert en temes sanitaris ho sap molt bé, que no es pot fer un projecte, moltes vegades, només per a un termini de temps molt limitat.

Vull esmerçar, però, trenta segons que em queden per parlar sobre el tema del Sàhara. Hi ha una resolució subsegüent al debat de política general d'aquest Parlament, del mes d'octubre, en què per unanimitat tots els grups parlamentaris encarreguen al Govern de la Generalitat un suport clar, transparent, a la proposta d'un referèndum net importantíssim, justament a partir de la proposta de les Nacions Unides per al poble sahrauí. Bé, d'aquí a una estona ens trobarem amb la Comissió de Seguiment Institucional, que aprofitem justament un dia que som aquí al Parlament per veure'ns una estona, per veure com funciona això. Li asseguro, senyor conseller, que estarien molt contents si sabessin exactament quina serà l'aportació del Govern de la Generalitat per fer efectiva la Resolució aprovada aquí, en el suport específic que el Govern donarà al poble sahrauí l'any que, justament, ha de fer aquest mes de desembre el seu referèndum per a l'autodeterminació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Sí, li continuaré contestant un conjunt de punts que no li he pogut contestar abans. El compromís de destinar el 0,7 del producte interior brut espanyol correspon al Govern de l'Estat. En l'actualitat, hi destina només el 0,25%. En el cas de les comunitats autònomes no hi ha una regla, quant a l'abast de comptabilitzar el 0,7. Nosaltres, a nivell de Catalunya, es va destinar a cooperació, considerada com a ajuda oficial al desenvolupament, el 0,47 dels ingressos propis. I aquesta és la xifra, i és una xifra que va augmentant, i aquest últim any estem a 1.250 milions de pessetes, i, per tant, haurà augmentat lleugerament.

Vostè em diu: «Escolti'm, han de tenir uns objectius, unes prioritats...» Es pot estar o no d'acord amb les prioritats que marquem, però jo crec que sí que està molt clar amb quins països nosaltres fem aquest tipus de col·laboració, quines prioritats, què és el que primem. I una altra cosa és que es pot discrepar d'aquests objectius i d'aquestes prioritats que ens marquem. Però sí que jo crec que... –i a més té totes les dades i tot a la seva absoluta disposició per veure-ho–, donar la sensació que això es fa sense ni volta ni solta.... Jo dic: «Escolti, no és així.» Crec que s'està intentant fer una tasca important, que no siguin uns ajuts puntuals, que hi hagi programes al darrere, que hi hagin uns objectius

clars, que els ajuts es facin sempre a través d'ONG, aquest és un esforç important, que jo crec que s'està portant a terme. I, és més, jo li asseguro que intentem de totes totes de no primar i donar suport a cap tipus de plantejament, fins i tot, en ocasions, alguns plantejaments que ens poden semblar correctes, que no vagin a través d'ONG, perquè sempre tens la inquietud de si aquests diners o aquesta despesa arribarà a bon port.

En relació amb les organitzacions, amb les ONG catalanes, que jo crec que ha millorat d'una manera molt considerable, hi ha una bona col·laboració. I, escolti'm, jo el que sí que li puc dir és que vostè em pot dir: «Escolti'm, seria important fer un salt endavant en el tema del Consell Assessor i en altres temes.» Jo dic: «Escolti, jo també ho crec.» Jo crec que nosaltres el que hauríem de fer és una legislació catalana sobre cooperació. És més, el Departament de Presidència hi està treballant, i hi està treballant amb un objectiu, de marcar l'àmbit i l'aplicació d'aquesta Llei; quins són els objectius i quines són les prioritats; quines són les diverses modalitats o vies de cooperació; els òrgans de direcció i coordinació de la cooperació; els mecanismes, que vostè diu, escolti, que jo hi estic d'acord, de consulta i participació i com a ajuda al Consell Assessor de Cooperació, i quina és la composició d'aquest; els mecanismes de control, amb l'eventual creació, també, d'un registre d'ONG, que jo crec que és important que existeixi, i, evidentment, el foment del voluntariat i la participació social.

Aquesta és una tasca que estem fent, que jo espero que tinguem acabada dintre d'aquest any, i poder-la presentar en aquest Parlament, perquè jo crec que és una eina bona. El que sí que és veritat és que, per tirar endavant aquesta eina, nosaltres necessitàvem que estigués acabada la Llei de cooperació al desenvolupament, per part del Congrés de Diputats, i, per tant, tenim una certa facilitat en el moment actual de desenvolupar la nostra llei sense cap tipus de dificultats.

En el tema del Sàhara, jo li asseguro que la voluntat del Departament de Presidència i de la Generalitat és col·laborar-hi intensament perquè es pugui fer el referèndum en les millors condicions. I nosaltres –sempre jo crec que ho hem demostrat, i en diferents ocasions, i personalment jo crec que ho he demostrat repetides vegades– col·laborarem amb el poble sahrauí perquè el referèndum es faci en les millors condicions possibles, dintre les nostres limitacions, que evidentment són unes limitacions d'una nació sense estat i que, per tant, té unes certes dificultats. Però, evidentment, tots els ajuts que necessitin, nosaltres els donarem. I evidentment donarem suport a qualsevol delegació que hagi d'anar a aquest territori per garantir que les coses es fan correctament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió fins a aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. La Mesa és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, d'Ensenyament i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

(En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.)

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'oli

Passarem ara al reestructurat punt novè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'oli, que ha presentat el Grup Mixt. Per presentar la interpellació, té la paraula l'illustre diputat senyor Benet Tugues. Té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la placidesa i la tranquil·litat d'aquesta primera hora de la tarda, passarem a substanciar aquesta interpellació al Govern de la Generalitat sobre el sector de l'oli.

De fet, fa escassos plens, en aquesta mateixa sala, en aquest mateix Parlament, es va debatre àmpliament tota la problemàtica relacionada amb el món agropecuari en general, els seus problemes, les seves necessitats... Encara que, probablement, vam dedicar poc temps a les perspectives de futur del conjunt del sector. Per tant, el debat sobre la pagesia, sobre les nostres explotacions agropecuàries, el debat sobre el conjunt del món rural, no va quedar esgotat ni de bon tros amb el debat celebrat sobre la política general agrària. Entre altres coses, perquè alguns problemes sembla que es van resolent —és el cas, per exemple, de la pesta porcina—, altres s'aniran allargant i, previsiblement, en sortiran de nous.

Ara mateix, probablement, el sector que està amb un grau de preocupació més elevat, amb un esperit més reivindicatiu, el més mobilitzat, és el sector de l'oli. I això, en bona part, pel procés de discussió de l'OCM i la posició que defensa el comissari europeu, el senyor Franz Fischler. Per tant, ens trobem davant d'un problema de dimensió europea, que afecta d'una manera més concreta els països mediterranis, i que lògicament afectarà i afectarà els nostres productors catalans.

Catalunya no és una potència en producció d'oli; ho és l'Estat espanyol, però no Catalunya. El que passa és que en determinades comarques —el Baix Ebre, el Montsià, les Garrigues, en altres zones— la producció de l'oli és fonamental. En alguna d'aquestes comarques és el principal element de producció, implica en el seu treball un percentatge molt significatiu de la població i, per tant, suposa un factor determinant a l'hora de

mantenir la població a la terra, per tant, a favor del reequilibrament territorial, a banda de ser, en alguns casos, l'element definitori més evident de la mateixa comarca.

Per tant, tot i que, si ens ho mirem des de paràmetres macroeconòmics, la incidència a Catalunya de la problemàtica general de l'oli podria ser considerada com a molt menor, si ho considerem des del punt de vista territorial, en algunes comarques o zones concretes, el problema afecta bona part de la població i, per tant, ha de merèixer l'atenció de les nostres institucions, també d'aquest Parlament.

Els punts clau que mantenen mobilitzat el conjunt del sector dins de l'Estat espanyol són, bàsicament, si la subvenció que ha d'arribar de la Unió Europea s'ha de fixar per arbre o superfície, o bé s'ha de fixar per producció, i la limitació a 625 milions de quilos d'oli produïts, subvencionables pel conjunt de l'Estat.

Al conjunt de l'Estat, la posició unànime pel que fa al primer punt, és a dir, el criteri que marca la subvenció/ arbre o producció, és a favor de la producció. I els arguments que es donen no són balders. L'obligació del productor de mantenir en un bon estat els arbres, i treure'n, per tant, el màxim profit, afavorir el bon treball i el bon treballador davant del propietari mandrós o especulatiu, etcètera.

De tota manera, a Catalunya el criteri no és tan unànime, i es matisa aquesta posició. Per unes raons, d'altra banda, també ben comprensibles: la producció mitjana per arbre en quilos d'oli a la comarca de les Garrigues —de fet, al conjunt de les comarques de Ponent— està al voltant de sis quilos, sis quilos i mig. A les comarques del Baix Ebre i Montsià, la producció mitjana per arbre ronda els quinze quilos, encara que en algunes comarques la producció és superior. En canvi, a Jaén, província andalusa que, ella sola, produeix pràcticament la meitat de l'oli dins de l'Estat espanyol, la mitjana de producció per arbre són 27,7 quilos. Per tant, agafant com a criteri per a fixar la subvenció el de la producció, resulta que cada arbre de Jaén rep una subvenció de 1.200 pessetes, per 270 pessetes que rep l'arbre de les Garrigues. I això no és un problema de tècniques de treball, no és un problema de major o menor dedicació: és, senzillament, un problema de varietat d'oliveres. A les Garrigues, els nostres pagesos han optat per la qualitat, altres han optat per la quantitat, però aquesta aposta, que és una aposta històrica, suposa una discriminació evident, de pràcticament 1.000 pessetes per arbre, en contra del pagès de les Garrigues i, en general —encara que amb matisos—, del pagès català que es dedica al sector de l'oli.

Per tant, analitzats aquests números, des del Partit per la Independència valorem positivament l'aposta que ha fet el Departament a favor del criteri de la producció, perquè, com hem dit, obliga a treballar adequadament les finques i no a esperar-ne un rendiment estrictament especulatiu. De tota manera, vistes les diferències, cal modular-ho, i introduir-hi altres factors correctors, per evitar aquestes diferències tan abismals entre productors catalans i productors andalusos.

Hi ha també un altre problema important, derivat de les iniciatives o de les reglamentacions de la Unió Europea, i és el termini de l'1 de maig, que la Unió Europea ha fixat com a data límit per a plantar oliveres que donen dret a subvenció. Aquesta data és la mateixa per a tothom, però és evident que uns tenen més facilitat que uns altres per a fer el que sigui, també per a plantar oliveres. I aleshores ens trobem –com és públic i notori– que pagesos oliveraires de tota la vida, com ara el senyor Conde, o el senyor Roldán, i d'altres no tan coneguts com ells, però igual de pagesos que ells, han fet plantacions de centenars de milers d'oliveres, amb el dubte seriós de si aquesta nova passió pel camp no respon a criteris estrictament especulatius, amb la voluntat de cobrar la subvenció de la Unió Europea. A més a més d'aquests nous pagesos, n'hi ha uns altres, de pagesos, els de sempre, els de bo de bo, que tenen més dificultats per replantar les seves finques i als quals la data de l'1 de maig els suposa un greu inconvenient.

Els centenars de milers d'oliveres noves plantades tenen perfecte dret a créixer, a produir i a fer feliços els seus amos; el que dubto és que tinguin dret a la subvenció, si aquesta subvenció va en demèrit de la subvenció que tenen dret a rebre els pagesos que tenen les seves plantacions en zones on, històricament, sempre hi ha hagut oliveres, zones amb un determinat nombre d'oliveres per hectàrea, posem, per donar una xifra, de més de cinquanta anys. Aquests pagesos, que han aguantat a la terra i que han aguantat la terra, que n'han viscut de tots colors, i que han depès sempre, majoritàriament, d'aquest cultiu, no s'han de veure, no es poden veure ni perjudicats ni penalitzats per plantacions fetes amb un caràcter clarament especulatiu.

Per tant, hauríem de començar a fer un mapa de zones històriques a les comarques de les Garrigues, del Montsià, del Baix Ebre, bàsicament, però també a altres zones d'altres comarques. En aquestes zones, les plantacions de noves oliveres fetes després de l'1 de maig no haurien de perdre el seu dret a la subvenció.

Una altra qüestió és el tema de la qualitat. Les denominacions d'origen Garrigues i Cidurça tenen perfectament acreditada i reconeguda aquesta qualitat; una altra qüestió és el que fa referència a la comercialització i a la presentació de l'oli davant del consumidor. D'olis, n'hi ha de moltes menes, de tantes que, sovint, per al consumidor no expert, distingir un oli verge extra d'altres olis, bons però que no són verges extra, és difícil, i no tant al paladar com a la informació que es dona a les etiquetes de les ampolles, la informació de les quals és clarament insuficient. En aquest sentit, caldria que en l'etiqueta constés el tant per cent d'oli verge extra i el tant per cent d'oli refinat, o altres olis, per tal que el consumidor sabés perfectament el que compra i el que consumeix, i aleshores poder definir les diferències que hi ha entre els diferents olis, naturalment, amb diferents preus.

També li plantejarem, senyor conseller, la possibilitat de fomentar –d'acord amb els productors i les denominacions d'origen– la marca Cat, la marca «Catalunya», que acreditat que l'oli comercialitzat sota aquest signe és exclusivament d'oliva, sense barrejar amb altres olis. De fet, aquesta és una experiència que s'ha tirat endavant

en altres països productors, i que em sembla que valdria la pena estudiar-la amb deteniment.

I, finalment, tenim l'obligació de plantejar-li el debat sobre la ubicació del Centre Català de l'Oli, debat aquest que no hauria calgut que arribés a aquest Ple si una proposició no de llei presentada pel PI hagués pogut ser debatuda en la Comissió d'Agricultura ara fa unes poques setmanes. No es tracta, en aquest tema, d'enfrontar una comarca a una altra, o una població a una altra; tampoc es tracta, però, de decidir la ubicació del Centre amb criteris exclusivament compensatoris: en principi, es pot dir, sense faltar a la veritat, que tothom –tothom qui ho reclama– s'ho mereix, i, per tant, el que cal analitzar i decidir és el que convé més.

A les Garrigues, de fet, al conjunt de la zona que marca la denominació d'origen –que no és només Garrigues, sinó també una part important del Segrià i d'altres municipis d'altres comarques– es pot afirmar genèricament que l'olivera és el principal element productiu; més encara, no és que només hi hagi oliveres, sinó que, per l'orografia difícil del terreny, pràcticament, només hi pot haver oliveres. I això cal valorar-ho, i molt. Les Garrigues és la comarca de Catalunya que, d'una manera més clara, ve definida per la producció d'oli. D'altra banda, la seva producció, d'una extraordinària qualitat, és reconeguda arreu, i durant molts anys, i ara encara, alguns altres països s'han aprofitat d'aquesta qualitat per fer-hi negoci ells. Per tant, creiem que és de justícia ubicar en aquesta comarca, en la seva capital, el centre.

Però, a més, declarar les Borges Blanques capital catalana de l'oli, jo crec que confirmaria el segell de qualitat, fomentaria extraordinàriament l'oli, i suposaria un impuls a la comercialització que necessita. I d'aquesta manera, ubicant aquí això, a les Borges Blanques, i fent aquesta declaració, es provoca un efecte molt superior al que es podria provocar fent la mateixa declaració, ubicant aquests centres en qualsevol altra ciutat de Catalunya. Per tant, no és només una qüestió de justícia, sinó que, per als interessos nacionals del país, jo crec que és la millor decisió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt bona tarda. Bé, intentaré contestar-li a tot, senyor Tugues, fent, a més, unes precisions.

Quan vostè parlava de si l'ajut seria per producció o seria per arbre, en aquest moment tot apunta que serà per producció; en tot cas, sabem que s'ha fixat un període fins al 2001, en què es debatrà aquest tema, però haig de dir-li que, independentment que sigui per producció o per arbre, el que sí que contempen tots els reglaments comunitaris –almenys els que s'han escrit

fins ara— és que, encara que fos per arbre, es tindrien en compte els rendiments històrics. Pel mateix, jo he procurat transmetre-ho així als productors de casa nostra, el que hem d'aconseguir és el màxim possible de reconeixement, tant d'arbres com de producció, perquè, en tot cas, s'apliqui una fórmula o una altra, al final, jo crec que no diferirà excessivament massa, no diferirà excessivament massa de la percepció de retribucions o de remuneració per part dels nostres productors.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

També haig de dir-li una cosa: no solament la varietat, com vostè deia, que fa que en un lloc siguin més productives les oliveres que en un altre, sinó, a part, les condicions, les condicions de conreu. I, de fet, l'olivera arbequina, que és una de les principals a casa nostra, pot arribar a tenir rendiments força importants —fins i tot més dels que mencionava— a través d'una aportació d'aigua. El cert és que sí que hi ha unes regions espanyoles que —per les seves condicions climàtiques o de sòl, i evidentment també hi influeix la varietat d'arbres—, en aquest moment, els rendiments són molt més alts. De totes maneres, jo crec que, en el que hem d'influir —i aquí segur que ens posem absolutament d'acord— és com aconseguir que els nostres rendiments històrics siguin reconeguts, als més alts possible, i que s'apliqui bé.

Quan deia el tema de la plantació, jo, aquest matí, he tingut ocasió, entre passadissos, de parlar-ne amb vostè. La temptació que jo tinc, davant de vostè i davant dels productors, és de dir: «Miri, té tota la raó, que s'allargui de l'1 de maig.» Ara, amb la mateixa franquesa que li he parlat a fora de la cambra, li parlo a dins. Jo crec que, en aquest moment, si allarguem el període de plantació autoritzat, ens perjudiquem notablement. Per què? Perquè les comarques històriques de Catalunya que tenen olivera, d'olivera no n'han arrencat. O sigui, nosaltres, quan mirem el cens d'oliveres a Catalunya, d'oliveres no se n'han arrencat, les oliveres, tenim les que hem tingut sempre, fins i tot en tenim més perquè aquests darrers dos o tres anys s'ha incrementat la plantació d'oliveres.

En tot cas, sí que li reconec que en aquest moment, i davant l'aprovació de l'OCM, que, tot i que d'entrada té un cert caràcter negatiu, perquè no hem obtingut el que n'esperàvem obtenir, però que els productors saben realment que és més del que havien tingut mai, s'ha aixecat un interès a plantar més oliveres. Llavors, què passa? És a dir, per una banda, a nosaltres podria semblar que ens interessa de dir, doncs, que s'allargui fins al novembre, però jo estic segur d'una cosa: miri, jo no sé si l'Estat espanyol aconseguirà augmentar la quantitat màxima assignada, i jo en tinc dubtes. Segur que aconseguirem alguna millora a l'OCM, almenys jo tinc aquesta esperança, o potser fins i tot podrem millorar una miqueta, però, en principi, tenim 650.000 tones assignades. Personalment, jo no crec que difereixi massa, potser augmentarem una quantitat de tones amb olives de taula, etcètera, però no crec que variï excessivament. Pel mateix, si nosaltres ara admetem la plantació de noves oliveres, l'únic que estem fent no és que estem ajudant més gent perquè obtingui ajut, sinó que

estem ajudant que l'ajut es reparteixi entre més gent o entre més hectàrees.

I, amb tota sinceritat, si aquí nosaltres demanéssim i aconseguíssim que s'ajornés l'ampliació de plantació d'oliveres, jo estic convençut —i li ho dic així de clar— que per cada hectàrea que plantéssim a Catalunya, se'n plantarien centenars o milers a l'Estat espanyol, perquè les possibilitats de plantació per part nostra, tot i que hi hagi algunes persones de les Garrigues que tinguin interès a plantar alguna feixa o que hi hagi alguna persona al Baix Ebre - Montsià que pugui tenir interès a plantar algunes oliveres, la veritat és que estic segur que amb unes poques centes d'hectàrees satisfem aquestes aspiracions, i, en canvi, sí que, si ampliem el període, aquests plantadors, especuladors, que vostè ha citat i que són certs, doncs aquests plantadors o especuladors podran plantar-ne moltes més. Però, bé, jo no crec que sigui dolent —i li ho dic amb tota sinceritat—, no crec que sigui dolent que es tanqui l'1 de maig, que es tanqui l'1 de maig la possibilitat de plantació d'oliveres, perquè el que és cert és que el «muntant» comunitari de l'ajut a l'oli d'oliva ja està fixat; que en tot cas, si augmentem les tones —i d'això també n'hem de ser conscients—, l'únic que fem és repartir-ho entre més gent i, si augmentem la superfície plantada, també ho ampliarem entre més gent. Pel mateix, jo crec que el millor que podem demanar per a les nostres superfícies històriques és, precisament, que es tanqui, que es tanqui la plantació al més aviat possible, que en aquest cas no cal que ho demanem perquè és l'1 de maig.

I, en tot cas, també li vull dir amb tota cordialitat —i vostè m'ho acceptarà així— que, encara que ho aprovéssim en aquest Parlament, les gestions que poguéssim fer el conseller Marimon davant de la Unió Europea perquè s'allargués aquest termini, la veritat és que tenen molt poques possibilitats de reeixir. Però, en tot cas, sí que els vull manifestar a tots els senyors diputats que crec que la mesura de tallar la plantació d'oliveres, a criteri del Departament d'Agricultura i meu personal, és positiva perquè garanteix que no es retalli. Ara, si aquesta petició que vostè em fa es pot entendre com demanar que les zones històriques tinguin un tractament diferenciat de les altres zones no tradicionals, jo hi estic absolutament d'acord. No sé si en el tema de plantada, perquè ho veig complicat, però crec que hi ha altres fórmules, i, en tot cas, a la darrera pregunta, com que hi haurà algun tema, suposo, doncs, que li podré contestar.

Quant al tema de la qualitat, evidentment que hem de lluitar tots per la qualitat. Jo li vull dir que la gent del Baix Ebre - Montsià, que vostè no ha citat, també en fan, de qualitat de l'oli; vull dir que a Catalunya són olis diferents, en tot cas, però sí que estic d'acord amb el plantejament que fa vostè i que, pel mateix, un programa de qualitat està bé.

Quant a la marca Q no hi ha cap problema: si un productor vol afegir-se a la marca Q, no hi veiem cap problema, és una decisió dels productors, en tot cas. Sí dir-li que la Generalitat de Catalunya, i vostès ho coneixen bé, va crear una marca, que és marca Oleastrum, és una marca bàsicament dedicada a l'exportació, per no competir amb el mateix oli de les cooperatives. Aquí a

5330

Catalunya el sistema de producció de l'oli és un dels sistemes que, per sort, continua molt en mans dels mateixos productors la comercialització; pràcticament el 90% d'oli extra verge d'oliva està en mans de les cooperatives. Evidentment, Olis de Catalunya està format per seixanta-una cooperatives; el que no pot fer és competència amb ell mateix, i es va dedicar a l'exportació. Vull recordar que aquest any passat se n'han exportat 550.000 tones, amb un notable valor afegit, però en tot cas sí que en el tema de la Q de qualitat, si hi hagués algú que l'interessés, no hi ha cap mena de problema perquè es pogués obtenir. A més, és relativament fàcil, perquè solament atenent-se, doncs, al dictamen o si porta el control una empresa –em sembla que en aquest moment el porta Calitax–, atenent els controls i els paràmetres que es marquen, es pot obtenir la Q de qualitat.

Quan parlem del Centre Català de l'Oli, miri, jo crec que en aquest tema del Centre Català de l'Oli ha passat una cosa curiosíssima: que abans d'assabentar-se la gent de què es tractava, s'han posat a barallar-se per veure on anava. Què és el Centre Català de l'Oli? Miri, el Centre Català de l'Oli, en principi, hauria de ser –per entendre'ns fàcilment– l'interprofessional de l'oli de Catalunya. A través del Centre Català de l'Oli, el que preteníem o la idea que vam llançar és aconseguir una taula en què el sector es trobés al voltant d'ella per planificar el seu futur. El Centre Català de l'Oli ni té laboratori, com algú s'ha pensat, ni serà allò que se'n diu un *building* ple d'oficines plenes de gent, no, no, senzillament, el Centre Català de l'Oli, la proposta que nosaltres elevem al sector és que el mateix sector es constitueixi en una taula permanent i que a través d'aquesta taula permanent sigui capaç d'endegar projectes. A part que nosaltres pensem que el Centre Català de l'Oli pot ser una eina molt bona per obtenir recursos tant de l'Estat espanyol –que en aquest moment van tots destinats al Centro Olivarero Español i que nosaltres reclamem que, quan estigués creat aquest Centre, vinguessin a aquest Centre– com recursos comunitaris.

Ara bé, el Centre Català de l'Oli –i m'agrada especificar-ho davant d'aquesta cambra– és un centre que és el mateix sector el que l'ha de constituir i és el mateix sector qui l'ha de finançar i és el mateix sector el que ha decidir on va. Pel mateix, jo no entraré en discussions de si el Centre Català de l'Oli va a un lloc o a un altre. Cert que el Departament d'Agricultura, atès que disposàvem d'un edifici a Reus, vam oferir aquest edifici com a possible centre; però, en tot cas, en tot cas, si el sector decidís que anés a un altre lloc, miri, va a un altre lloc, però deixo en mans del sector la seva decisió.

Quant a declarar Borges Blanques capitalitat de l'oli, miri, jo crec que aquestes capitalitats no es declaren, es guanyen. A veure, jo no sé si podem declarar, doncs, Vic capital no sé què..., de la botifarra...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps, ha exhaurit el seu temps; en el torn de rèplica, podrà tomar a intervenir.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

D'acord. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Benet Tugues, si vol, per al temps de rèplica, té la paraula per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, lamento que la cosa reglamentista ens hagi privat a tots plegats de saber a veure què podíem fer amb Vic, nomenar-la capital d'alguna cosa, que segur que la podríem trobar. (*Remor de veus.*)

Vejam, en funció de la seva resposta crec que ens podem posar d'acord en bastants dels punts que jo els he plantejat. Però permeti'm una..., respecte a si la subvenció ha d'anar per producció o d'anar per arbres o superfície, i vostè diu: «No hi haurà massa diferència, perquè, independentment de si va per una cosa o per l'altra, com més arbres hi hagi, si va per producció, més producció hi haurà i, per tant, el raser haurà de baixar per a tothom; si va per arbre, per la mateixa raó, baixará.» Però, és clar, aquí és un plantejament potser de filosofia general (*remor de veus*), però jo crec que hauríem de primar el productor que aguanta a la terra i que aguanta la terra i que treballa en unes condicions molt difícils, en qualsevol cas més difícils que altres productors que treballen al mateix sector. I, en aquest sentit, vostè estarà d'acord amb mi que si, per varietats de l'olivera o pel que sigui, d'un arbre, d'una olivera, uns en trauen un rendiment 10 i uns altres en treuen un rendiment 100, jo crec que el que cal primar, perquè conservi l'activitat i perquè es mantingui arrelat a la terra, és aquell que en produeix 10, no aquell que en produeix 100: el que en produeix 100 probablement amb l'estricta producció i comercialització del seu producte pot viure; el que en produeix 10 potser no. I, per tant, jo crec que –i és una qüestió filosòfica– cal ajudar... –i d'aquí el terme de «zones històriques»– zones històriques no només a partir de la conceptualització que en aquelles zones sempre s'ha fet el mateix –i, per tant, no és a cuita-corrents que ara, corrents i de pressa, perquè hi ha, previsiblement, unes subvencions, hem de plantar oliveres–, sinó perquè, a més a més, en aquestes zones històriques les han vist de tots colors, durant molt temps les han passat magres, i, per tant, considerant aquest factor de reequilibrament territorial, considerant aquest factor de manteniment de la gent a la terra, jo crec que cal primar aquelles produccions que, doncs, per les raons que siguin, tenen menys capacitat per a viure, per a tirar endavant per elles soles que altres que sí que tenen aquesta capacitat. Per tant, cal ajudar els que produeixen poc, i els altres jo crec que ja s'ho guanyen amb la comercialització.

El tema de l'1 de maig. Vostè té raó, té part de raó en les argumentacions que ha fet: és cert que altres zones també històriques tenen moltes més possibilitats que nosaltres. Però, és clar, jo no estava pensant en els avantatges o els inconvenients dels productors de Jaén, jo estava pensant en els avantatges o els inconvenients

dels productors de casa nostra, alguns dels quals a vostè li hauran dit –a mi sí que m'ho han dit– que aquesta data límit els és un inconvenient, i que gent, doncs, que tenia en alguna zona un bancal d'ametllers, que de cada deu anys se'ls gela vuit i, per tant, no tenen collita, no tenen rendiment, s'havien plantejat, doncs, emparant-se en aquestes noves ajudes, el fet d'arrancar els ametllers i plantes les oliveres, en zones on només hi ha hagut sempre o ametllers o oliveres, no? I, per tant, si la plantació, aquestes possibilitats de pròrroga, la limitem a aquestes zones històriques... I probablement és complicat, però hauríem de buscar la fórmula perquè això fos possible perquè aquests pagesos no trobessin l'inconvenient d'aquest 1 de maig. I, escolti, no limiti tampoc les seves pròpies possibilitats... «Oh!», diu vostè, conseller, «tampoc no ens faran massa cas...» Tenim la limitació que tenim i, si aquí fóssim un estat propi, vostè aniria a Brusselles a negociar i, òbviament, tindriem molta més capacitat d'incidència de la que ara tenim, però tampoc no es menystingui alguna capacitat d'influència té el conseller d'Agricultura. I, si no la té el conseller d'Agricultura, a Catalunya, qui la tindrà, en qui podran confiar els nostres pagesos?

Pel que fa referència a la marca Cat... Vostè diu la marca Q, jo deia la marca Cat, la marca Cat, Catalunya, marca Catalunya, específica, diferent de la marca Q. A Itàlia s'han inventat Oli d'Itàlia i els funciona, i aquí ho hauríem de fer funcionar. Oleastrum és evident que no funciona o no funciona com hauria de funcionar, no funciona prou, i, per tant, el fet de vendre qualitat al costat, implícitament, amb la marca Catalunya, jo crec que en podríem treure més rendiment.

I el tema del Centre Català de l'Oli, que diu que és un tema hipervalorat, probablement vostè té raó, però no som nosaltres els que l'hem hipervalorat. Jo aquí porto un recull de premsa, que vostè el coneix perfectament, amb pàgines senceres... Per exemple, el senyor Grau, president de la Diputació, defensant d'una manera aferrissada que el Centre Català de l'Oli vagi a les Borges Blanques; per alguna cosa serà. En qualsevol cas, probablement tingui vostè raó en el sentit que és un element simbòlic, però la simbologia, estarà d'acord amb mi que

– és molt important i, per tant, avui dia vostè passegi per les Garrigues, vagi a les Borges Blanques, i veurà que la major part dels ciutadans de les Borges Blanques, la major part de ciutadans de les Garrigues, donen a aquesta qüestió un valor molt important. Jo crec, en justícia –ja ho he dit abans–, que s'ho mereixen tots...

El president

Senyor diputat, ha consumit el seu temps.

El Sr. Tugues i Boliart

Acabo, senyor president. Jo crec que d'una manera molt especial s'ho mereixen els productors de les Garrigues.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, continuant amb la meva intervenció d'abans, quant a la capitalitat, miri, jo entenc que no és el Departament ni el Parlament qui atorga les capitalitats. Jo no sé si l'Escala és la capital de l'anxova o si, etcètera..., si qualsevol altra ciutat de Catalunya..., doncs, si Balaguer és la capital de la mel o si Vilanova de Meià és la capital de la perdiu, o si Tremp és la capital de xollar..., o Sort és la capital de xollar els bous. Escolti, amb tota sinceritat i sense ànim de trivialitzar el tema, jo entenc que aquests tipus de capitalitats, les atorguen el prestigi i el treball de la seva gent; no es fa per decret una capitalitat d'aquest tipus. Es fan capitalitats administratives, no d'aquest aspecte. I, pel mateix, jo estaria molt content que Borges, amb el seu treball i amb la seva capacitat de promocionar l'oli, es merés aquest títol.

Quant a l'exemple, quan jo abans li deia allò del conseller, no és que menystingui el paper que juga el conseller, però hi ha una cosa que és molt clara: la Comissió Europea en aquest moment, pràcticament, té tancat i està subjecta a l'aprovació per part dels ministres, té tancada la seva proposta. Evidentment, la Unió Europea en aquest moment en què està debatent l'OCM de l'oli està absolutament d'acord a ajudar tots els que hi havia plantats abans, però el que no admet és que se'n planti ni un després perquè els comissaris pensen que una bona part d'aquestes plantacions vénen promogudes a través de l'ajut. Per tant, per això li deia que era absolutament difícil, no perquè menystingués el meu paper, sinó perquè en aquest moment quasi m'atreiria a dir que ja hi hem arribat relativament tard. Un altre tema és pactar adequadament temes de substitució de cultius dintre d'aquestes zones històriques, que entenc que aquesta és una proposta que pot ser assumida per la Unió i pot ser assumida per l'Estat espanyol i que en podem parlar.

Abans quan citava aquest tema... Miri, jo li vull posar un exemple molt clar: al poble de Bovera van començar a regar les oliveres a través del rec de suport l'any passat, el poble de Bovera havia aconseguit històricament, l'any que més, històricament, arreglegaven dos milions de quilograms d'olives; aquest any passat en va fer quasi quatre milions i mig. El poble de Bovera, amb quatre-cents habitants escassos, l'any passat va produir més d'un milió de quilograms d'olives. Què vol dir?

Que aquesta discussió per quilograms o per arbre és una discussió que ens podria portar centenars d'hores, però que no porta massa enlloc. I, en definitiva, jo crec que als nostres productors els interessa més la producció, perquè en aquest moment tenim cinc mil hectàrees regant, però vostè sap que estem començant el Segrià - sud, immediatament, que regarà una altra zona; properament, aquest any, es comença el rec de la Terra Alta, pel mateix es rega una altra zona, i a part hi ha molts productors que amb fonts diverses d'aigua van augmentant la superfície regada d'oliveres. Per tant, sense entrar-hi

5332

més, jo crec que nosaltres hem d'apostar per la producció.

Una altra cosa que sí que li vull dir, que va en la línia que vostè parlava..., recentment —exactament fa escassos dies—, en el Congrés dels Diputats s'ha aprovat una proposició no de llei, presentada pel Grup de Convergència i Unió, en la qual —la hi lleigeixo textualment— «s'insta el Govern que actuï a fi que doti d'una ajuda suplementària aquelles zones en què el cultiu de l'olivera en plantacions regulars és tradicional i en què les produccions per hectàrea són baixes, als efectes de permetre als seus productors una equiparació de rendes amb les que perceben la resta del sector, en base al foment de mètodes de producció agrària compatibles amb les exigències de la protecció i la conservació mediambiental.» Vull dir que en aquest sentit jo crec que ja hi estem, en aquest sentit, treballant.

I finalment el tema de la Q. Miri, li he de dir que en aquest moment el tema de la Q ha estat assumit per la Unió Europea. En aquest moment és l'únic distintiu de qualitat de Catalunya, i quasi m'atreviria a dir que de l'Estat espanyol, que ha estat plenament reconegut per la Unió Europea. En aquest moment, un producte que porta la Q de qualitat pot anar a Alemanya, a Suècia, a Noruega, allà on vulgui, on li serà plenament reconeguda aquesta Q de qualitat. És més, jo els vaig avançar en el debat parlamentari que ens podríem trobar que algú de fora ens demanés fins i tot la Q. Jo no crec que sigui necessari fer una denominació nova; en tenim una, és una que és eficaç... En tot cas, sí que dir-li que, en contra del que vostè valorava..., diu: «Oleastrum no va prou bé.» Miri, una empresa que va ser creada fa tres anys, que ha passat el primer any de vendre..., em sembla que són 76.000 litres d'oli, a passar a vendre'n 650.000, francament, jo crec que el resultat és bo; i això generant, doncs, fins i tot, un *cash flow* lleugerament positiu.

En tot cas, em remeto a les mateixes cooperatives, i li prego que vostè parli amb les cooperatives d'oli —amb la de Cervià, per exemple, o amb la que vostè vulgui—, i preguntin si creuen que aquest projecte funciona o no funciona bé. Fins i tot jo crec que hi ha altres diputats a la sala que això li ho podran afirmar.

Però, bé, amb ànim d'atansar postures i no entrar en disquisició, qualsevol projecte que sigui en promoció de l'oli...

El president

Se li ha acabat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...hi estem d'acord.

El president

Moltes gràcies, eh?

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència als camps de golf

Substanciaré ara la interpellació al Consell Executiu sobre la política hidràulica, especialment pel que fa referència als camps de golf. Presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, aquesta interpellació d'urgència obeeix a uns fets gravíssims que ha denunciat el nostre Grup Parlamentari amb relació al nou cobrament del cànon d'infraestructures hidràuliques als camps de golf.

Això significa, des del nostre punt de vista, que el Govern aplica desigualment les lleis que en aquest Parlament aprovem. A tots els ciutadans d'aquest país, excepte a les terres de l'Ebre i de Ponent, se'ls aplica, segons la Llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, un cànon pel consum domèstic d'aigua, i també pel consum industrial. Aquest cànon és finalista, ja que, en teoria, s'ha de destinar a finançar el Programa d'obres hidràuliques —diem «en teoria» perquè, pressupost rera pressupost, una part d'aquest cànon no es destina a finançar els programes d'obres hidràuliques, i que denunciem any rere any.

Però el Govern decideix que un sector de la societat no l'ha de pagar: els clubs de golf. I així la Junta d'Aigües destina un dels seus assessors economicofinancers... Per cert que en té cinc, la Junta d'Aigües, d'assessors economicofinancers, escollits a dit, amb un nivell 30, que significa de 8 a 10 milions l'any, doncs, que cobren; suposo que deu ser perquè tenen grans necessitats, en aquest cas, però també és bo..., i en alguns casos també hi entrarem properament en aquest tema. Doncs bé, un d'aquests assessors economicofinancers es dedica a buscar la fórmula perquè els camps de golf no paguin el que mana la Llei. I si la Junta d'Aigües la fa, aquesta acció, és perquè es creu, com afirma el president de la Federació Catalana de Golf, que aquests clubs són entitats sense afany de lucre; que l'ús que fan de l'aigua per regar els camps de golf és idèntic al que fan els agricultors, per la qual cosa no se'ls hauria d'aplicar cap gravamen. Aquesta és la teoria, que, davant els fets que jo explicaré ara, mostra que la Junta d'Aigües està d'acord amb aquesta afirmació de la Federació Catalana de Golf.

Els propietaris dels camps de golf demanen signar un acord marc amb el Govern de la Generalitat per liquidar el cànon, entre l'any 91 fins al 96, inclusivament, diuen ells, d'una manera simbòlica i global, però amb caràcter definitiu; un pagament trimestral durant el 97, i el mateix procediment fins que no s'aprovi la nova Llei. O sigui, com que cal fomentar l'esport, arreglem

el problema a aquestes persones amb greus dificultats econòmiques. Per cert, ser soci del Club de Golf del Prat val 2 milions de pessetes, i ser soci del Club de Golf de Raïmat en val 1 milió —és que només té nou forats, eh?, no en té divuit com el Club de Golf del Prat.

El juny del 1997 es dona el vistiplau al conveni. Per cert que el Govern nega la seva existència —almenys en els mitjans de comunicació així ho ha dit—, i la Federació Catalana de Golf diu que sí que existeix, però que no es podrà provar mai; això és el que se'n diu «una negociació transparent». Possiblement el conseller té previst negar l'existència d'aquest document, per la qual cosa li llegeixo la carta que dirigeix el president de la Federació Catalana de Golf al president del Club de Golf de Sant Cugat, que diu: «Després de la nostra entrevista del passat dia 3 de juny amb el conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat» —senyor Mas, en aquell moment—, «s'ha confirmat el conveni de liquidació del cànon d'infraestructura hidràulica i acords per al futur, del qual us adjuntem una còpia» —que ara els llegiré—, «que representa pagar aproximadament una sexta part del que la Junta d'Aigües pretenia en la situació actual de les instal·lacions, amb la seva interpretació de la Llei.» I l'encarregat de fer i de portar a terme tot aquest conveni és el senyor Antoni Casadevall, amb el telèfon de la Junta d'Aigües, que és el que ha de fer tota aquesta conxorxa.

A més a més, el conveni diu: «conveni per a la liquidació pendent del cànon d'infraestructura hidràulica dels camps de golf per a la seva aplicació futura». I «la Federació Catalana de Golf, en representació dels clubs de golf, ha arribat amb la Junta d'Aigües al següent acord marc» —ha arribat amb la Junta d'Aigües al següent acord marc—, «al qual podran adherir-se voluntàriament, abans del dia 30 de juny del 97, els clubs que ho desitgin».

I l'acord marc diu: «a. Liquidació del passat. La Junta d'Aigües accepta com a vàlida la taula de consums per divuit forats» —una taula annexa que explica més o menys que cada camp de golf pagui 160.000 pessetes l'any per camp de divuit forats—, i que «aquest consum serà afectat per un coeficient reductor». Tercer punt: «No s'aplicarà cap sanció ni interessos de demora», i, a més a més, també se'ls diu de quina manera han de fer aquest pagament. I després hi ha un altre apartat que parla del futur, que diu que ells voldrien que no se'ls apliqués el coeficient 1, sinó un coeficient 0,5. Bé, això, ja veurem, doncs, què passa amb la negociació de la Llei.

I això és el que ha passat; el que acabo de dir és el que ha passat en realitat: negociació fàcil, ràpida i a favor dels seus interessos per als poderosos, per als rics; negociació lenta, farragosa i amenaçadora per a la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, que ha promogut una llarga i dura mobilització —de fa set anys— contra el rebut i el preu de l'aigua. S'han sentit, la Confederació, estafats, enganyats i burlats per la Generalitat, ja que, mentre a ells se'ls demanava responsabilitat, el Govern, d'una manera irresponsable, amb premeditació i traïdoria, arribava a una conxorxa amb els pobres propietaris de camps de golf. No els estranyi que hagin demanat l'actuació d'ofici del fiscal

del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra aquest acord.

Fins aquí els fets. Ara toca assumir responsabilitats. Responsabilitats perquè han comès una falta administrativa i un delictes penal. La falta, perquè han deixat de cobrar el cànon d'infraestructures hidràuliques des del 91 d'una manera conscient, afavorint un sector de la població, en contra del principi que tots som iguals davant la llei. I el delictes, perquè han arribat a un acord amb els propietaris de camps de golf al marge de la Llei. Aquest delictes, precisament, és tipificat a l'article 436 del nou Codi penal, que diu textualment: «La autoridad o funcionario público que interviniendo, por razón de su cargo, en cualquiera de los actos de las modalidades de contratación pública o en liquidaciones de efectos o haberes públicos, se concertara con los interesados...» Hi ha unes penes d'un a tres anys, i a més a més unes penes, també, de sis a deu anys d'inhabilitació. Ho dic perquè això és un avís per a navegants, ja.

Responsabilitats perquè el Govern té el deure de recaptar les taxes i impostos com una forma de redistribució de la riquesa, i de cap manera ha de fer deixadesa d'aquesta obligació. Com ens podem refiar d'un conseller d'Economia, el màxim responsable que la recaptació es faci des de l'obligatorietat i la progressivitat, quan va ser capaç d'arribar a un acord, quan era conseller de Política Territorial, amb els propietaris dels camps de golf que els eximia parcialment del pagament?

Responsabilitats perquè contrasta la duresa en la recaptació de tributs en alguns sectors socials i la flexibilitat en els altres, sempre els mateixos: en els propietaris dels camps de golf, el mateix passa en el sector dels escorxadors, també amb alguns empresaris des de la Junta de Sanejament.

Responsabilitats davant el tracte que es fa a un bé escàs com és l'aigua. Per un cantó, s'argumenta la manca d'aigua en el futur; s'inventen una projecció demogràfica, i es treuen de la màniga que cal buscar aigua fora del país, i proposen el transvasament d'aigua del Roine. Per altra banda, es fomenta la construcció de camps de golf, trenta en funcionament en l'actualitat, i vint-i-cinc més d'altres modalitats —pitch and pad i altres històries—, que tenen una despesa d'aigua, cada camp de golf, de divuit forats, com una ciutat de quinze mil habitants; sense obligar-los a tenir comptadors, sense cap control rigorós, amb pous no declarats que arriben a assecar rieres —exemple, al golf de Girona—, i sense cobrar-los el cànon d'infraestructures hidràuliques que marca la Llei.

Des de fa temps que estem demanant una moratòria a la construcció de camps de golf, però no ens fan cas; en canvi, destinen diners públics a fomentar el turisme del golf des del Consorci de Turisme de Catalunya. Tots aquests dies, quan estava buscant més informació sobre els temes de golf, doncs, llegia en una revista la promoció que feia el Consorci Turisme de Catalunya fomentant aquest turisme d'elit —diuen ells— i de gran qualitat, i aquest es feia arran del campionat del Prat. Una promoció que des del punt de vista..., la trobo curiosa, i fins i tot «pastoril»; i us la llegeixo perquè és força

5334

important. Aquesta és la promoció que fa Turisme de Catalunya en els camps de golf; diu: «Verde manzana o verde pino» —és en castellà—, «verdes densos e incomparables, en Cataluña tienes tantos campos de golf como verdes seas capaz de imaginar. Golpea la bola, alza la vista y mira al Mediterráneo. O, si lo prefieres, haz un *swing* y contempla el inconfundible perfil de los Pirineos.»

Però en realitat, quan aixequem la vista, veiem un govern sotmès a determinats grups de pressió, que aplica les lleis d'una manera desigual, que deixa de recaptar taxes i que beneficia sempre el mateix sector social. Voldríem —i això ens agradaria molt— aixecar la vista i veure un país amb un govern que tractés a tothom igual.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, jo voldria, d'entrada, tranquil·litzar-lo, senyor Boada: el Govern tracta a tothom igual. I aquesta és una obvietat que, lògicament, jo crec que és bo que recordem, però és bo que també utilitzem per aclarir una mica tota la seva intervenció.

Home, a mi m'agradaria avui ser conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, o simplement ser alcalde d'alguna ciutat o d'algun organisme dels que promou el golf —molts d'ells amb governs d'esquenes, no?—, per explicar-los que vostè s'ha pronunciat tan clarament en contra que el golf, el turisme del golf, que és un turisme molt desitjat per moltes localitats i, a més a més, un turisme que aporta jo penso uns components de riquesa importants...

Per tant..., jo, en tot cas, no li rebatré això; entenc que vostè no vulgui aquesta aportació a la riquesa del país, i, en tot cas, jo li he de dir que sí, que des de diverses institucions..., vostè mateix coneix que jo vaig estar presidint el Consorci Costa Brava i el Patronat de Turisme Girona - Costa Brava, i des d'allà vam fer, amb el consens de totes les forces polítiques presents —per exemple, la Diputació de Girona—, campanyes a favor de la promoció del golf —no cal dir que no tant per anar-hi a jugar, sinó perquè, d'alguna manera, aquest és un component i una peça clau en la reconversió del nostre sector turístic. Per tant, sigui dit d'entrada que no estem, en absolut, d'acord amb vostè en la seva proposta que entén que no hem de promocionar aquest tipus de turisme específic, que al costat d'altres tipus de turisme contribueix a l'enriquiment de l'enriquiment del nostre país. No estem en absolut d'acord amb vostè en aquest fet.

En canvi, sí que estem d'acord amb vostè que tots els ciutadans s'han de tractar igual davant la llei. I, des d'aquest punt de vista, jo voldria donar-li —i segurament

ho faré més avorrit del que ha fet vostè, però crec que també m'interessa més el rigor que els encenalls—, doncs, explicar-li una mica el que ha passat i l'estat de la situació, perquè vostè i la resta de senyores i senyors diputats puguin marxar d'aquí tranquils; evidentment, intranquils perquè no estem d'acord que vostè no vol que promocionem el golf, nosaltres creiem que sí —el turisme del golf—, però, en canvi, sí que tranquils des del punt de vista de la política hidràulica.

I és més, jo també voldria acabar, si és que tinc temps, oferint-li una vegada més la voluntat del meu Departament i del Govern de la Generalitat d'aconseguir acords amb totes les forces polítiques presents a aquest Parlament en un tema pendent que tenim, que és el de l'administració de l'aigua. I també dir-li que, home, jo li faig aquesta oferta a tall generós, perquè ens consta, no sé si a vostè..., però almenys altres membres de la seva coalició tenen la voluntat positiva de treballar sense amenaces de portar gent a la presó, sense amenaces..., no ho sé, he comptat tres o quatre expressions que a mi especialment em saben greu perquè, primer de tot, no s'ajusten a la realitat dels fets, però després perquè jo no sé si vostè pretén excloure el seu Grup del consens que nosaltres li oferim en la política de l'aigua; i, en tot cas, li agrairia que s'expressés en aquest sentit. Però el que encara seria més greu és que el procés que nosaltres tenim de diàleg amb tothom, i entre altres amb la Confavc, doncs, tampoc és massa agradable veure com en el moment en el qual s'estableixen aquests lligams i s'intenta trobar camins de solució per a un conflicte llarg, s'envien a la línia de flotació torpedes com aquest.

Per tant, jo li demanaria, senyor Boada, que vostè expressés clarament el camí que vol. Vostè està en el dret d'exercir-lo, però, en tot cas, nosaltres també estem en el dret de, llavors, dir qui està per posar fi a la guerra de l'aigua i qui està, simplement..., trobant en un moment oportú, o trobant en no sé quin moment i fent aparèixer en el moment precís, en el qual el Govern nomena una comissionada, en el moment precís en el qual se sap que hi ha d'haver una reunió entre la Confavc i aquesta comissionada, dos dies abans filtrant en un diari uns documents que, ara o no se sap en quin moment, vostè ha trobat, i que no són documents oficials, sinó d'una federació esportiva, que ens mereix tot el respecte, però que no té res a veure amb el Govern de la Generalitat.

Per tant, jo li ofereixo aquest consens una vegada més. Em consta que per part del seu partit hi ha interès a participar en aquest consens, que crec que és necessari per resoldre un problema massa llarg, però també li diria en aquest sentit que aquest to de torpedinar i d'amenaçar no acaba de ser el més convenient.

Mirin, des de la implantació del cànon d'infraestructures hidràuliques de l'any 90, hi ha hagut una forta resistència al seu pagament per diferents sectors; alguns d'ells que utilitzen l'aigua per a reg. La Junta d'Aigües ha entès des de sempre que l'exempció del tribut només es produeix pel consum d'aigua destinada a reg agrícola. Vostè sap que alguns sectors, entre ells els clubs de golf, integrats en la seva majoria —no en la seva totalitat— en la Federació Catalana del Golf, entenen que aquesta interpretació reglamentària de la Junta d'Ai-

gües no els toqui. Per tant, ells reguen i, per tant, n'estan exempts. I aquest és un punt de partida que existeix i que, en tot cas, és legítim per part seva que ho defensen; no la Junta d'Aigües.

La Junta d'Aigües, des de la finalització dels primers períodes formals de declaració, i per a aquells clubs que no ho feien, va procedir a la tramitació dels requeriments oportuns i a la realització de diverses inspeccions tècniques.

Amb la finalitat de regularitzar la situació, que, evidentment, aquesta interpretació diferent per part de clubs de golf provocava, i aprofitant l'esberrany que l'anterior conseller va fer d'una nova llei, es va demanar a la Secretaria General de l'Esport un llistat d'instal·lacions censades de camps de golf, que la Junta d'Aigües va rebre el 25 d'octubre del 96. Ho dic perquè vostè acoï i vegi com l'anterior conseller va portar una política de rigor en aquest aspecte. O sigui, primer de tot, el primer que ha de fer un senyor que vol cobrar és tenir-ne un cens fiable. Qui el té? Doncs, vinga, demanem-l'hi.

A continuació, el 19 de novembre del mateix any –estic parlant del 96–, hi va haver una reunió de la Junta d'Aigües i la Federació, en la qual aquesta va donar a conèixer les raons legals per les quals es considerava exempta del cànon. A l'empara d'aquesta reunió, la Junta d'Aigües va dir que estudiaria aquests arguments i, en qualsevol cas, va recordar, els va dir que si no liquidaven els deutes no facilitarien en cap cas que es pogués ni tan sols entendre el seu problema.

La Junta d'Aigües va acceptar que tots els clubs que ho volguessin poguessin anar a la Junta d'Aigües per estudiar la seva situació tributària, i donant totes les facilitats que la normativa tributària pogués contemplar. Ho repeteixo, que quedi clar: que la normativa tributària pogués contemplar.

El 17 de desembre es va rebre un escrit de la Federació fent una proposta de conveni, que no va ser acceptada a la Junta d'Aigües. La Federació, com qualsevol entitat –jo suposo que vostè deu donar també algun dret a les entitats, encara que siguin federacions esportives– pot proposar el que li sembli. El 7 de març la Federació –estic al 97– fa una nova proposta, que és rebutjada. I el 2 d'abril hi ha una altra visita a la Junta d'Aigües, amb els mateixos continguts, i en la qual la Federació comença a semblar que ja ha d'entrar en els raonaments de la Junta.

Sorprenentment, l'11 de juny, la Junta d'Aigües rep una carta de la Federació en què acompanyen una còpia d'un suposat conveni –que és aquest que vostè sembla que té–, en el qual es reflecteix un acord marc que, evidentment, la Junta d'Aigües no pot fer seu, ni, en cap moment, la Junta ni el conseller van fer seus.

Evidentment, la Junta d'Aigües va seguir actuant en el procés tributari i va celebrar dotze reunions individuals amb els clubs que així ho sol·licitaren; reunions que van donar un resultat positiu, que vol dir que la Junta va començar a cobrar diners, que és la feina que vostè diu que han de tenir les administracions quan fan funcions tributàries.

En conclusió –jo ho voldria deixar ben clar–, no és cert que els clubs de golf, en la seva totalitat, no hagin pagat el cànon d'infraestructura hidràulica, ja que en aquests moments hi han tretze clubs que declaren i se'ls liquida el corresponent cànon; que nou clubs n'estan exempts per estar situats en nuclis de població de menys de quatre-cents habitants o en terres de Ponent, i que, per a la resta de clubs, la Junta d'Aigües ha realitzat i està realitzant els corresponents requeriments i, en els casos que correspongui, l'obertura dels expedients corresponents.

Jo crec, per tant, que una vegada més, ja ho ha fet el president aquest dematí, jo els voldria reproduir el que des que va sortir això jo vaig manifestar: el convenciment del Departament que els camps de golf han de pagar el cànon d'aigua en la seva totalitat, sempre que no hi hagi un requisit, i és que l'aigua no sigui reutilitzada, que ha de tenir un tractament diferencial.

Jo voldria acabar aquesta primera intervenció reiterant-li aquest convenciment, que estic segur que pot contribuir a la seva tranquil·litat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, nosaltres parlem sempre amb un rigor i no fem foc d'encenalls. Més aviat, el que vostè ens ha explicat ha set molta cendra, veritablement, perquè no ha dit res del que nosaltres li hem demanat.

Vostè diu que s'ha fet regularment i s'ha fet amb un..., que no existeix aquest conveni. Miri, el que no pot ser és que hi hagi declaracions trimestrals –que, si vol, aquí jo els les ensenyo–, que el Club de Golf de Costa Brava, de Platja d'Aro, hagi gastat 15.000 metres cúbics per trimestre, des del 91 fins al 96 –la declaració. I aquesta declaració va estar entrada al registre de la Junta d'Aigües el 9 de desembre del 97. Cada trimestres gasten 15.000 metres cúbics, sigui hivern, estiu, primavera o tardor, des del 91 al 96? Tanta eficàcia amb l'aigua, em sembla que no és normal.

El mateix al Club de Golf de Pals. També, curiosament, 15.000 metres cúbics; el mateix. I l'entren el mateix dia –una mica més tard, perquè s'havia d'anar passant trimestre per trimestre.

Però, és que no només això, sinó que hi ha factures sobre aquesta estimació. Vostès els han cobrat. Vostès els han cobrat, no amb coeficient 1, que és el coeficient que s'aplica a l'ús domèstic, sinó que els han fet una reducció importantíssima. Són factures emeses per la Junta d'Aigües. Com em diu que això no ha estat així? I no els han aplicat el coeficient 1, que és el que s'hi ha d'aplicar segons la llei, sinó que els han fet una reducció que ve a aquesta sisena part de què nosaltres parlàvem. Aquesta és la valoració. Aquesta és la realitat. Foc d'encenalls, no: molt de rigor, molt. I de filtrar, no. En tot cas la nostra obligació és denunciar allò que creiem

5336

que és irregular. Denunciar quan vostès apliquen la justícia, o apliquen la normativa, de diferent manera, segons el tipus de ciutadans. I això és el que hem fet. I els hem enganxat. Deixi-m'ho dir així, tan fàcilment. I com que els hem enganxat en fals, doncs, vostès el que han de fer és assumir les responsabilitats.

Què vol dir que demana si nosaltres estem d'acord a buscar un consens en el tema de l'administració de l'aigua, o si jo hi estic d'acord? Jo estic parlant en nom d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. I totes les negociacions que he tingut, o que hem tingut, amb el conseller Mas anteriorment, ho he fet com a Iniciativa - Els Verds i ho continuaré fent, Iniciativa - Els Verds, almenys fins aquesta legislatura.

I ens demana responsabilitats? I les seves? Què han complert de la declaració del 94 entre la Confavc, partits polítics, la Generalitat, dels compromisos que tenien sobre la taula, que havien de modificar les lleis IV i V? N'han modificat alguna, des del 94? Al contrari, Iniciativa per Catalunya - Els Verds en va presentar una aquí, la modificació de la Llei IV, i vostès varen votar-hi en contra. Nosaltres sí que complíem els compromisos! Han complert finançant el programa d'obres hidràuliques, segons l'aportació dels pressupostos, amb a un 60% i un 40%? No l'han complert! No solament això, sinó que no hi apliquen tot el cànon, en el finançament de les obres. En canvi, nosaltres sí que hem desvinculat la taxa del Tamgrem del tema del rebut de l'aigua; sí que hem augmentat l'aigua per sota de l'IPC, tal com es plantejava en aquell. En canvi, són vostès els irresponsables. Són vostès que no compleixen els compromisos! Iniciativa - Els Verds els porta i vol el consens. I jo estic disposat, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a arribar a un consens en el tema de l'aigua. Els ho hem demostrat, els hem fet propostes –moltes d'elles conjuntament amb el Partit dels Socialistes de Catalunya–, pràctiques, agosarades, que es poden portar a terme, i, en canvi, vostès el que estan fent és parlant de la guerra de l'aigua en el tema dels veïns i, en canvi, tenen una *dolce vita* amb els propietaris dels camps de golf que fa mal pensar. O sigui, que res de torpedinar la línia de flotació; senzillament, denunciar allò que vostès fan irregularment.

Escolti, sap què volem, exactament? I vostè respongui si està disposat a fer el que nosaltres li demanem en aquests moments. Escolti, assumeixin les responsabilitats polítiques. Han fet una exempció d'un impost, i han fet una illegalitat total i absoluta. I els l'hem trobat, aquesta illegalitat. Doncs, davant d'aquesta illegalitat que vostès han fet, el que han de fer és pensar a assumir aquestes responsabilitats.

Què ha de passar perquè vostès assumeixin responsabilitats? Què han de fer? Han de fer encara alguna cosa més grossa que protegir un sector de la població en contra d'un altre sector de la població? No els sembla prou greu aquesta actitud? Assumeixin aquesta responsabilitat i apliquin-la fins a les últimes conseqüències, caigui qui caigui.

I, segon, que els camps de golf paguin el cànon coeficient 1, ús domèstic, des del 91 al 96; ah!, i amb interessos de demora, com marca la llei –no els treguin

també els interessos de demora, que, quan nosaltres, un ciutadà normal i corrent d'aquest país no paga la taxa i el cànon se li apliquen els interessos de demora. Per què a ells no se'ls apliquen els interessos de demora? Quins privilegis tenen? Quina raó? Per quina raó? (*Remor de veus.*)

Doncs això és el que li diem: ho faci. Si les fa, les dues coses que li plantegem, doncs, potser ens adonarem que són capaços de reaccionar i, d'una vegada per totes, veritablement, tractar tothom igual.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Boada, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, senyor Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, senyor Boada, miri, jo voldria explicar les coses amb un to d'una mica de tranquil·litat, perquè crec que és el que pot contribuir més...

Primera qüestió. Quan s'implanta un nou impost, i aquest impost té un cert rebuig en certs sectors, evidentment que nosaltres tenim un camí que s'ha de seguir... I que s'està seguint: jo aquí porto una sèrie de les actuacions que s'han fet aquests últims mesos, perquè, bé, evidentment hi han set, eh?, hi han estat. Ara bé, jo crec que és bo..., almenys la meua experiència en altres administracions és d'intentar d'establir tota una sèrie de procediments, cadascun en el seu àmbit, per fer possible el cobrament d'aquest impost.

M'explicaré perquè..., li dono un exemple, que suposo que vostè l'entendrà –tornaré a anar a les terres gironines. En un moment determinat el Consorci Costa Brava es va trobar que hi havia molts ajuntaments o empreses municipals d'aigua, o empreses privades d'aigua, que no liquidaven la part dels seus costos. Bé, i això venia d'anys i hi havia allò que «aquest no paga; jo tampoc pagaré». I, és clar, això arriba a fer una bola i, per tant, algú hi ha de posar final. Bé, vostè comprendrà que un pot anar allà i dir: «Escoltin, doncs, comencem, de la primera pesseta a l'última, quinze dies, si no pagues t'embargo, no sé què...», o una altra manera, que és establir un procediment, parlar-ne, allò que d'alguna manera requereix algun tipus d'acord dels plenaris portar-ho als plenaris, aconseguir acords –que sempre eren per unanimitat– i fer possible que, un deute que era de molts milions, quedi a pocs milions de pessetes.

Aquesta és una manera normal de treballar. Jo li puc dir, i jo crec que vostè pot estar tranquil, que aquest és el procediment que nosaltres seguim amb els camps de golf. És cert que ells poden declarar, perquè és un dret que té qualsevol ciutadà, declarar allò que ells diuen que gasten, però no és menys cert que el Govern pot acceptar allò o pot fer unes quantes inspeccions. El Govern pot fer unes inspeccions, diguem-ne, preventives o pot fer unes inspeccions sistemàtiques, i un cop ha efectuat aquestes inspeccions, doncs, corregir posant tot el pes de totes les sancions, tot el que vostè vulgui,

en els que no han actuat correctament. Aquest és el procediment.

Jo l'únic que li vull dir és que estigui tranquil. Nosaltres entenem que, mentre el marc legal sigui l'actual, el procediment és aquest. Deixi'm dir-li una altra cosa, perquè, en fi, tregui tota la punta que vulgui a això. A mi em preocupa molt més el futur, és a dir, a mi em preocupa molt més –i vostè n'és conscient– que fent aquesta intervenció, i tot el relleu que treu, vostè està enviant un missatge als veïns, de dir: «escolti, no, arribem a un acord amb aquests perquè són els cosins dels poderosos, els amics dels poderosos, els no sé què...»; bé, escolti, jo, com que no he trepitjat mai un camp de golf ni hi sé jugar, i no em considero més poderós que vostè, doncs, jo tinc la total i absoluta tranquil·litat fins i tot de conèixer més els veïns que no pas els golfistes, i d'haver parlat..., jo he passat moltes hores parlant amb els veïns, i mai amb els golfistes, i aquesta és una convicció que tinc i que entenc –i que entenc– que poden tenir molts senyors i senyores diputats, i sobretot els ciutadans, que permetran enfocar aquest problema de manera adequada.

Senyor Boada, nosaltres hem fet una sèrie de propostes, estem fent una sèrie de propostes, a través de la comissionada, que entenc que són propostes per resoldre un problema important, que és el rebut de l'aigua, però que van més enllà –que no se'ls amagui–, és a dir, que van per organitzar, per estructurar bé l'administració de l'aigua al nostre país, que van per descarregar del rebut de l'aigua temes que no tenen res a veure amb el rebut de l'aigua, com és la Tamgrem, que van per aconseguir que amb el cost de l'aigua es pagui el que és el cost de l'aigua, i això ho diu la directiva europea, que suposo que vostès ens defensaran: el cost de l'aigua ha de pagar treure l'aigua de la natura i tornar-la-hi neta. Aquesta és la meua preocupació. I més enllà de les batalletes que vostès puguin fer, jo, aquest missatge –els ho dic aquí a vostès, ho dic als veïns, i ho dic als camps de golf, i per a tothom és igual, i els tracto tots igual, uns i els altres–, jo, el que voldria és que vostè, amb aquest esperit, col·laborés, vostè i, lògicament, el seu partit, el conjunt de partits que li donen suport, col·laborés amb aquest mateix esperit, i que també pensés un moment que potser a vegades val la pena, si hi ha una oportunitat per resoldre un problema de molts anys, posar-hi també una miqueta més d'allò, no?, i treure-hi una mica aquell punt de tibantor i d'acidesa, que segurament vostè entén que ajuda que les coses es facin molt bé.

Jo li ho demano, senyor Boada. Vostè pot no atendre-ho, però, en tot cas, jo penso que això aniria bé per resoldre un problema de molt de temps.

Moltes gràcies, senyor president.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'immigració

El president

Substanciaré ara la següent interpellació al Consell Executiu, sobre la política d'immigració, presentada

pel Grup Socialista. Té la paraula per substanciar la interpellació el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el tema de la política d'immigració i de la integració d'estrangers i minories ètniques, una part cabdal és la integració escolar. Per què? Perquè em sembla –i això és reconegut per tots els que treballen en el tema– que l'escola és un focus integrador, però, a més a més, em sembla que hi hauríem d'afegir un altre motiu: que l'educació pot afavorir molt la integració social i la integració laboral en el futur de, per exemple, aquests fills d'immigrants estrangers. Per tant, l'escola és doblement integradora, ho és ja ara i tindrà també uns efectes en el futur.

Per tant, em sembla que hem de considerar aquest com un dels temes més seriosos de la política a Catalunya, i concretament també dintre de l'ensenyament i de l'educació.

Un dels motius del perquè és tan important, no només per la seva qualitat, no només humanament, és també perquè el nombre de fills de ciutadans estrangers residents a Catalunya i que estan a les nostres escoles és creixent. Vostès saben, vostès han vist, senyores diputades i senyors diputats, que en els darrers anys moltes persones s'han jugat la vida per poder entrar a Europa. Això vol dir que hi ha un estímul molt gran i que, probablement, en el futur continuarà, i aquest nombre continuarà augmentant. A més a més, en el camp de l'educació hem d'afegir una segona causa, que és que el procés de convergència amb Europa és possible que produeixi un efecte: fins ara, l'ideal de destinació de molts ciutadans estrangers eren els països del nord d'Europa o del nord de la Comunitat Econòmica Europea. Si hi ha aquesta convergència, en el futur molts d'ells, més que ara, aspiraran també a quedar-se a Catalunya i a Espanya. Per tant, si anem amb visió de futur, hem de veure el problema tan important pel seu valor humà com el seu valor quantitatiu.

A més a més, hi ha hagut el reagrupament familiar i, sobretot a partir del 1996, hi ha hagut molta arribada de nois i noies que s'han incorporat tardanament al sistema educatiu, en una edat on es requereix encara més que si s'integren en els primers anys de l'educació; requereixen uns programes especials i moltes vegades hi ha també no només el desconeixement de les dues llengües oficials a Catalunya, sinó fins i tot el desconeixement de llengües romàniques, que podria fer més fàcil la comprensió de les nostres llengües.

Per tant, jo penso que la integració i la qualitat de l'ensenyament que se'ls dona és molt important, en primer lloc, per als mateixos nois i noies, perquè d'ells depèn la seva integració laboral i la seva integració social, però també és molt important per a la societat. Si hi ha marginació social d'aquests nois i noies, en la segona generació els problemes seran més greus, perquè, a més a més de seguir el mateix problema, hi haurà una visió diferent. La primera generació compara, podríem dir, el que ha viscut en el país d'origen i el que troba a Catalunya o a Europa. La segona generació tindrà tot el

5338

dret de comparar –i nosaltres també ho hauríem de fer– el futur que hauran tingut els seus companys de promoció, de generació, i el que tenen ells si no es produeix una integració escolar amb plena efectivitat.

Penso també que pel nombre actual, encara que és important, estem a temps de fer molts programes positius i eficaços, però que comença a ser urgent i no podem deixar perdre més temps.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Quina és alguna de la problemàtica que es presenta? Jo penso que una de les problemàtiques és, en primer lloc, la concentració en determinades comarques. Per exemple, en el cas de les comarques de Girona, hi ha un percentatge més alt; però atenció, que el Barcelonès, que té un 2,98 d'escolars estrangers a les escoles, potser pot ser un percentatge inferior, però el nombre absolut és molt gran, i provoca també molta concentració en determinades àrees.

En segon lloc, hi ha una concentració en determinats barris, perquè hem d'evitar el perill de la guetització; però si existeix, aquesta, no comença a l'escola, comença en el barri, i és tota la societat la que ha d'actuar.

I, finalment, hi ha una concentració en l'escola pública. Senyor conseller –a qui agraeixo, naturalment, podríem dir, l'atenció i, suposo, l'afany també, doncs, d'informar i poder treballar aquest tema al millor possible–, jo penso que, fins ara, la política de concerts escolars, de concerts educatius de Convergència i Unió, ha afavorit, encara més que el que suposaria la Llei en si, un repartiment classista, podríem dir-ne, dels alumnes en el sistema educatiu. Això afectaria si agaféssim altres paràmetres econòmics, etcètera, però en el cas dels fills d'estrangers o d'altres minories ètniques –agafem fills d'estrangers–, les dades són clares. Agafant dades del mateix Departament d'Ensenyament de l'any 1996, de fills de ciutadans de la Comunitat, estrangers, de la Comunitat Econòmica Europea o de Nord-amèrica, n'hi ha més a l'escola privada que a l'escola pública. Els dono dades de la Comunitat Econòmica Europea, només alguna de significativa, no els vull aclaparar o marejar amb diverses dades: a l'escola privada, n'hi ha 1.412, segons dades del Departament; a l'escola pública, 1.135.

Què passa amb els fills de ciutadans del Magreb? La situació no és inversa sinó, a més a més, d'un ordre de magnitud diferent. La majoria estan a l'escola pública, de tal manera que el nombre és: de fills de ciutadans del Magreb n'hi ha 5.111 a l'escola pública, i només 303 a la privada; és a dir, disset vegades més, l'escola pública fa disset vegades més d'esforç d'integració, de solidaritat.

Però, a més a més, senyor conseller, senyores i senyors diputats, dintre de l'escola pública es produeix una concentració en determinats centres docents. Un dels motius és ja l'emplaçament d'alguns centres en determinats barris, però és que, a més a més, hi ha altres factors addicionals; hi ha, per exemple, una tendència d'aquests fills d'estrangers a agrupar-se en determinats centres, no només pels motius que puguin tenir, cultu-

ral o sociològics, sinó, a més a més, de vegades, respondent a una actitud pedagògica i d'acollida dels centres molt favorable, de tal manera que, siguin quines siguin les causes, s'està produint un procés de superespecialització progressiu, s'està produint també, en conseqüència, una tendència dels altres ciutadans, a abandonar aquests centres docents.

Si això és veritat cal actuar en molts sentits: evidentment, en el procés i normes de preinscripció; evidentment, també, en la sensibilització i educació de tots els altres ciutadans, i especialment de la comunitat educativa, però també cal treballar molt en la qualitat de l'ensenyament que es dona a aquests fills de ciutadans estrangers i a tots els ciutadans.

Voldria fer una petita referència a les minories ètniques. Evidentment, el seu nombre no és creixent, com el cas dels estrangers, però no els podem oblidar. Hi ha una situació molt diferent en el sentit que són ciutadans de ple dret, en tots els sentits, de Catalunya i d'Espanya; una situació diferent en el sentit que coneixen normalment les dues llengües oficials, però, en canvi, hi ha alguns factors comuns, i per això ho poso aquí, per exemple, aquest fenomen d'acumulació en determinats centres i el perill de rebuig o de fugir d'aquests centres altres membres de la comunitat si no es fan les coses ben fetes.

Quins han estat els resultats de tot aquest procés? Bé, jo penso que els resultats són que, malgrat que hi ha moltes iniciatives que hem de fer servir de model i que són molt importants, i que ens han de fer sentir optimistes, malgrat tot, en general, la situació no és bona. Per què? Perquè no hi ha una línia general i perquè hi ha serioses dificultats. Per exemple, alguns d'aquests fills d'estrangers estan integrats en centres on ja hi havia, al marge, podríem dir, de la seva presència, un fracàs escolar de l'entorn del 40%. Per tant, sobre una situació difícil, s'hi posa la necessitat de fer uns programes especials i amb recursos suficients.

De vegades acaben –si mirem els resultats, segons m'informen– el procés d'escolarització sense conèixer de forma adequada les dues llengües oficials, la qual cosa hem de pensar que, a més a més, és una dificultat molt gran per a la seva integració futura, laboral i social.

I, finalment, hi ha dades que indiquen que el procés per a aquests alumnes estrangers no és satisfactori. Per exemple, segons dades també del Departament –i acabem amb això–, comparem altre cop què passa amb els fills d'immigrats o d'estrangers que resideixen a Espanya de la Comunitat Econòmica Europea amb el Magreb. De la Comunitat Econòmica Europea, n'hi ha 1.776 de primària i 1.027 de secundària. Què passa, en canvi, amb els del Magreb? 4.000 de primària i només 754 de secundària. Això no s'explica purament per la piràmide de població; això s'explica perquè, com constatem centre per centre, hi ha molts casos d'abandó.

Per tant, senyor conseller, jo li agrairia que ens expliqués com veu aquesta problemàtica i els seus projectes d'actuació sobre aquest tema, que considero cabdal per al futur de l'educació a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat interpellant, bé, en moltes, en gairebé totes, amb alguna excepció, de les afirmacions que l'illustre senyor diputat ha fet des d'aquesta tribuna, jo, com a conseller d'Ensenyament, el Departament d'Ensenyament i el mateix Govern, hi estem d'acord.

Ha dit el senyor Magí Cadevall, entre altres coses, les següents: «la integració i la qualitat de l'ensenyament que se'ns dona és molt important, en primer lloc, per als mateixos alumnes i, en segon lloc, per a tota la societat catalana». Hi estem totalment d'acord. Estic també totalment d'acord que és aquesta una qüestió que des d'un punt de vista quantitatiu i, consegüentment també, des d'un punt de vista qualitatiu, està assolint, els darrers anys, un volum progressivament més important. I és també evident –i aquí hi ha una coincidència amb l'illustre senyor diputat– que no és una qüestió conjuntural, i que, per tant, en un horitzó molt proper no haurà arribat al seu límit, sinó que, al contrari, els moviments que ell ha explicat molt bé, i en l'explicació del qual coincideixo, apunten d'una forma indubtable a un creixement d'aquest fenomen, tant des d'un punt de vista de la quantitat d'immigrants –parlem, en aquest moment, sobretot, d'immigrants–, com des d'un punt de vista, també, del fenomen de la seva distribució en el nostre país.

Coincideixo també en els fets de què ell ha parlat, de la concentració, concentracions que depenen de mil fenòmens socioeconòmics, més enllà de la política educativa, i, per tant, de concentració en determinades comarques de Catalunya, ara per ara, concentració en determinats barris d'algunes ciutats –com ha dit el senyor diputat–, i també que n'hi ha més taxa, en termes de percentatge i també en termes quantitativs absoluts, en l'escola pública que en l'escola privada.

És evident que el Govern de Catalunya i el Departament d'Ensenyament no han estat creuats de braços davant d'aquesta qüestió, i que, òbviament, hi ha unes polítiques concretes, que s'estan duent a terme des de fa temps, i que estan essent progressivament reforçades i, en allò que calgui, revisades, per tal de posar a disposició d'aquests ciutadans una política que permeti, com demanava el senyor diputat, que afavoreixi, la seva integració, i que l'afavoreixi mitjançant l'opció d'un ensenyament de qualitat.

Li vull recordar, senyor diputat, la creació, l'any 93, del Pla interdepartamental d'immigració; el fet de la normativa específica d'ensenyament, que, en concret, preveu quins són els mecanismes i els processos de matriculació; l'edició de fullets i d'informació especial en diverses llengües per afavorir tota la informació d'aquesta població; la creació d'un servei de traducció en cooperació amb les mateixes associacions d'immigrants o culturals d'immigrants, per tal d'ajudar les famílies novvingudes, que desconeixen les llengües

oficials de Catalunya i que tenen fills en edat escolar; la posada en marxa, l'any passat..., no, fa ja uns anys, del Programa d'educació compensatòria, que comporta l'existència d'un col·lectiu de 72 treballadors directament encaminats a facilitar programes integradors; els ajuts econòmics concedits per a materials didàctics i llibres de text, més enllà dels que fa el Ministeri i sense haver de tenir la transferència corresponent a les beques i els ajuts a l'estudi; els programes d'ensenyament de la llengua catalana als fills dels immigrants residents a Catalunya i, en concret, els programes especialment adreçats a aquells que s'incorporen tardanament a l'escola; la formació específica, des del Departament d'Ensenyament, dels professionals que treballen preferentment amb aquests col·lectius; l'elaboració de crèdits i de materials per a secundària, relacionats amb l'educació intercultural i, per tant, que el procés d'integració a Catalunya no comporti de cap manera una desculturalització forçada en relació amb les cultures a les quals pertanyen; l'elaboració de models orientatius adreçats a autors de llibres de text i de material didàctic per evitar discriminació vers les cultures extraeuropees; l'ajut a l'aprenentatge com a activitat extraescolar però dintre del sistema educatiu i finançat pel Departament d'Ensenyament, de l'aprenentatge i, precisament, de les llengües no europees, de tal forma que el coneixement del català i del castellà no comportin tampoc cap impediment des d'un punt de vista del dret que tenen aquests alumnes a aprendre les seves pròpies llengües maternes.

Per tant, sí que hi ha una política, senyor diputat, i sí que hi ha un problema. Coincidim, per tant, que hi ha un problema creixent, i coincidim que hi ha una política que cal reforçar, que cal aprofundir, i que cal adequar a una circumstància cada cop més canviant. És evident, així i tot, que hi ha algunes qüestions, senyor diputat, que jo crec que convindrà precisar per no ficar-nos en un terreny que podria ser perillós. Ho dic, simplement, des d'un punt de vista temptatiu, és a dir, no d'assentar una tesi inamovible, sinó de posar arguments per a la reflexió i per al debat.

Primer pensament, o primera tesi, en aquest sentit d'una proposta per al debat: jo crec, personalment, que la primera i més important mesura d'integració és el fet de possibilitar el ple exercici, per a aquests alumnes i per als seus pares, dels seus drets i deures i de les seves responsabilitats. I, dintre d'aquest, com és obvi també, el dret a la llibertat d'elecció de centre, amb el mateix àmbit i la mateixa capacitat que les normes determinen per a la resta de ciutadans de Catalunya.

Segon pensament, o segona tesi, com vulgui el senyor diputat: la pertinença a una ètnia concreta o la professió d'una religió concreta no poden ser de cap manera criteris de classificació grupals dels alumnes quant a necessitats de polítiques integradores o no. Poden ser qüestions indiciatòries, però de cap manera, al meu entendre –i no per establir càtedra–, pot distribuir-se la població de Catalunya en base a la pertinença a ètnies concretes, i, en base només a aquest criteri, pertinença a ètnies concretes, siguin quines siguin, o a professió de religions, establir unes polítiques integradores, siguin quines siguin.

5340

Tercer pensament: una política integradora no pot ser concebuda en base a repartiments forçats de col·lectius d'alumnes. No estem parlant, per tant, d'una orientació individual, que analitza cas per cas, i dintre de les circumstàncies concretes d'aquest cas, en les quals també compta la pertinença a una determinada ètnia, la condició d'immigrant, professar una determinada religió o tenir un desconeixement concret de les llengües que es parlen a Catalunya; més enllà d'això, hi ha un règim individual que procura una ubicació o un consell orientador. El que dic és que això no es pot fer des d'un punt de vista grupal, prenent com a criteri només el criteri de l'ètnia o la pertinença a una religió.

Encara hi ha alguns elements més a què podria i a què voldria referir-me, però, per no abusar del temps, tallo ara, i després continuaré ajudant-me, segurament, amb les observacions que el senyor diputat farà a continuació.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, avui iniciem un debat sobre un tema que potser en el ram de l'ensenyament no l'havíem tractat; és important que l'aprofundim en el futur, però jo penso ja que algunes coses convindria aclarir-les.

Primer. Jo penso que, malgrat el que ha dit, no hi ha hagut una política general clara. En aquest tema s'ha anat a remolc dels ajuntaments, i s'ha de valorar molt el paper dels ajuntaments, però en l'esquema de competències actuals, el Departament d'Ensenyament té les competències en educació i ha de tenir un pla general eficient sobre aquest tema. Després ha de negociar en cada circumstància, ha de parlar la manera de fer-ne l'aplicació, però ha de tenir un esquema general.

Segon. Ha dit el senyor conseller que la concentració depèn de les circumstàncies socioeconòmiques. Evidentment, però, senyor conseller, també depèn del sistema de concerts, i tal com l'han aplicat, i de les normes i gestió de la preinscripció.

Vostè, senyor conseller, ha parlat del ple exercici dels drets i deures d'aquests ciutadans estrangers. Evidentment, i nosaltres pensem que la lliure elecció de centres és un dret, però també és un dret molt important el dret a la qualitat de l'educació, que també és un altre valor, i la integració. Per exemple, és que en el cas de Vic, que han adoptat unes normes –s'ha d'anar estudiant per casos, etcètera–, no tenen aquest dret? Per tant, el que s'ha fet, no potser necessàriament amb normes dràstiques i universals, sinó informant, orientant i estudiant cas per cas es podria fer de forma més general. En tot cas, creiem que el sistema actual de preinscripció i les comissions no funcionen, i se n'hauria de canviar la participació i les seves funcions.

Un altre tema: ha dit que el Govern no està plegat de braços. Només faltaria... Però, miri, jo, senyor conseller, no podré ser molt extens, però permeti'm que li digui dues coses. Molt recentment, el 21 d'abril de 1998, la Taula d'Immigració Territorial de Girona, de la qual formen part, en aquest document que han elaborat, la FAPAC, FAPAES, USTEC-STES, Comissions Obreres, UGT i GRAMC, diuen literalment: «Cal un pla integral d'acollida d'alumnes d'incorporació tardana», que és un dels temes que hem tocat. Diu: «En aquests moments, els serveis educatius Sedec i programes d'educació compensatòria del Departament d'Ensenyament» –Sedec era referent a la llengua– «són totalment insuficients per a la problemàtica que viuen la major part dels centres; sovint no estan coordinats entre ells ni, pròpiament, estan pensats per a aquesta tasca.» I no apello purament a un criteri d'autoritat, senyor conseller, li'n puc donar dades. Exemple: el curs actual hi ha menys professors del Sedec que l'any anterior; hi ha menys professors, mestres d'educació compensatòria que, d'altra banda, el seu nombre faria que toques sin almenys cinc centres, més de cinc centres, a cada mestre d'educació especial, i que en algunes poblacions mitjanes o petites, aquest mestre d'educació especial només hi pot destinar dues hores, no a un centre, a tota la població.

Una altra dada: el pressupost. Agafant un informe sobre l'actuació d'aquesta Comissió Interdepartamental, entre els anys 93 i 96, mireu quin pressupost ens ensenya, en aquest informe. Miri, senyor conseller, en aquesta memòria, la part del Departament d'Ensenyament han dit que destina a atendre els fills d'immigrants, 3.716 milions de pessetes. Sap què és això, suposo? És valorar el que costen les 12.000, 16.000 places escolars que ocupen aquests ciutadans, en igualtat de condicions que els altres ciutadans, però això no són programes específics per atendre aquesta diversitat.

Però què dediquen, per exemple, l'any 96, a materials específics? –vostè parlava dels materials. Purament i justament –és un paper elaborat pel seu Govern–, 2 milions de pessetes. Què dediquen, en aquest pressupost, a cursos de formació als professionals? –que seria molt important: ja hem dit que el problema no és el de la preinscripció, és el de l'actuació de tota la comunitat educativa, dels pares... Doncs hi dediquen 900.000 pessetes. Ja sé que hi ha altres partides, per exemple, que a través d'alguna universitat hi pot haver formació...

I, finalment, perquè veig que ja és el temps...

El vicepresident segon

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Dir només que el que cal són plans integrals. És un tema que no es pot solucionar només, i actuar, des del Departament d'Ensenyament, sinó coordinadament amb tots els àmbits.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Rèplica només a mitges, perquè torno a repetir la nostra coincidència bàsica amb el diputat interpellant i, segurament, amb el Grup que representa, des d'un punt de vista d'avançar en una política decidida en relació amb aquesta qüestió.

Jo, en canvi, discrepo –i per això la rèplica sí que existeix– des d'un punt de vista que no hi hagi una política ni una línia general. Però què passa? Que, dintre de les tesis que jo estava dient abans, les polítiques integradores han de tenir molt de promoció i, per tant, de facilitació, que no pas des d'un punt de vista de forçament. I des d'aquesta perspectiva, sí que, havent-hi una línia general, aquesta línia general té una escriptura –si se'm permet l'expressió– diferent en funció de cada lloc, perquè les problemàtiques són diferents: no és ben bé el mateix el que passa a la ciutat de Vic, o a la ciutat de Girona, que el que passa..., doncs, no ho sé, a la ciutat de Gandesa, on aquest problema no existeix, ni de lluny, amb aquesta dimensió, ni tampoc la sensibilitat ciutadana en cada cas és el mateix. I és evident que nosaltres hem de diferenciar, en línia del que deia el senyor diputat, les dificultats que puguí tenir un pare immigrant per matricular el seu fill en un centre concret, el qual ell pensa que l'interessa des d'un punt de vista de facilitar la integració, del fet que hi hagi polítiques per obligar-lo a matricular-se en un centre concret, més enllà d'aquell que a ell li correspondria en funció del dret i la seva lliure elecció.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però, així i tot, coincideixo plenament amb el senyor diputat que cal, no només des del Govern, que s'està fent, sinó amb el concurs de les forces socials en general, amb els mateixos collectius d'immigrants i, com és obvi, amb els grups polítics d'aquesta cambra, obrir un debat molt en profunditat, perquè coincideixo amb el senyor diputat que de moment el problema no està resolt. Jo crec que des del Govern s'han fet polítiques molt eficaces; que en aquests temes, com en d'altres, Catalunya pot presumir –i dic «Catalunya», no dic «el Govern», que també– en el sentit de ser pioners en polítiques concretes d'enfrontament i de solució d'aquest problema. Però és evident –ho hem de reconèixer– que, en la mesura que és un problema emergent i creixent, no està de cap manera resolt al cent per cent, i des d'aquest punt de vista cal una reflexió conjunta per establir noves línies que posin, d'una banda, allà on calgui, més recursos i noves estratègies de cooperació social, però també que posin límits a determinats tipus d'iniciatives, que poden ser molt ben intencionades, però que en algun cas provoquen trepitjar el llindar dels drets humans, i que a vegades, àdhuc, més enllà de la intencionalitat, de segur, d'aquells que les proposen –que, òbviament, no m'estic referint al senyor diputat; estic parlant d'altres collectius–, doncs, més enllà de la voluntat d'aquests que les proposen, són polítiques autènticament racistes.

Hem de, per tant, tenir fermesa i tenir coratge des d'un punt de vista de posar a disposició d'aquesta gent, que moltes vegades –pràcticament sempre– són gent desfavorida i, per tant, amb desigualtat de condicions..., perquè puguin, no només tenir una educació conforme al dret que tenen com a persones, sinó, a més a més, una possibilitat real d'integració a Catalunya, però al mateix temps hem d'evitar determinats tipus d'actituds que, d'una forma conscient o no conscient..., i torno a dir que no em refereixo, en dir això, ni al senyor diputat ni al Grup que representa, però hi ha gent que, més enllà de la voluntat que manifesten, provoquen reaccions o provoquen propostes que, d'alguna manera, estan prop d'una posició discriminatòria o racista.

En tot cas, sàpiga el senyor diputat que el Departament d'Ensenyament, conjuntament amb altres departaments de la Generalitat de Catalunya, d'una forma molt clara i molt decidida, perquè toca i perquè aquesta és la voluntat, amb el Departament de Benestar Social, no només portem endavant aquestes polítiques, sinó que estem treballant per incrementar-les i aprofundir-les.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració de treballadors estrangers

La següent interpellació que substanciarem és sobre la política d'integració dels treballadors estrangers, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Marina Geli, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la voluntat del Grup Socialista en fer aquesta interpellació al Govern és la de discutir què s'ha fet durant els últims divuit anys respecte a polítiques actives d'immigració.

Nosaltres, el PSC proposa a tots els àmbits de la seva actuació que les polítiques d'immigració han de partir d'una idea bàsica, que és que necessiten el major consens polític i social.

L'altra idea fonamental per nosaltres és que hem de dir amb força que el fenomen de la immigració és un fenomen socioeconòmic natural, mentre existeixi el nord-sud. Els fluxos migratoris a Espanya, interiors, massius, van ser quan encara a Espanya existia el nord més ric i el sud més pobre. Quan això ha deixat de ser així, aquests fluxos migratoris no s'han produït –massivament, eh? Per tant, aquest és un element molt important.

L'altre objectiu d'aquest debat, senyor conseller, senyors i senyores diputats, és que cal fer una prevenció activa d'aquells fenòmens polítics que estan sorgint a Europa i que són realment preocupants: el Front Nacional o altres homòlegs a Alemanya.

5342

Per tant, nosaltres volem debatre en aquest Parlament aquests temes i fer visible aquest fenomen, que no dic «problema» sinó «fenomen»; i insistiré en aquest tema. Però també hem de dir amb força que el fenomen de la immigració ens porta a valorar temes que tenim pendents o que hi hem de reflexionar. Què entenem per «identitat nacional»? Què entenem per «nació-estat»? Què entenem per «polítiques actives de cohesió social»? Què entenem pel concepte de «ciutadania»? Què entenem per una construcció d'Europa? Què entenem per la responsabilitat pública d'un govern?, etcètera, senyor conseller.

De moment, les estadístiques ens permeten parlar amb tranquil·litat, però no podem parar-nos ni adormir-nos, perquè això és un *continuum* que ha de donar fruit i dona fruits al llarg del temps. A l'Estat espanyol, el 2% de la població és estrangera; a Catalunya, el 3%, però a Girona, el 5%, i hi ha algunes ciutats i pobles de Catalunya que ja superen el 10 o el 15%, ciutats i pobles d'Osona, de l'Alt Empordà, del Maresme o del Baix Llobregat. Per tant, aquest és el debat: el debat de perspectives de present i de futur.

Estem d'acord que les polítiques d'immigració han de partir de tres eixos: l'eix de la cooperació al desenvolupament... Nosaltres pensem que la política de cooperació al desenvolupament –i aquest matí han parlat d'aquest tema, el diputat d'Iniciativa per Catalunya Ignasi Riera– és un tema fonamental. I pensem que la política en aquest sentit de tots els departaments ha estat tímida, excessivament tímida; li han passat per davant els ciutadans, les entitats i els ajuntaments en aquest país. Pensem que també han estat tímides les relacions amb els països que ens trameten més fluxos migratoris. I, per tant, ens sembla que en aquesta timidesa de no veure la Mediterrània com un tema comú, com un àmbit comú, i parlar molt més d'Europa que de la Mediterrània i, per tant, del Magreb, fonamentalment, o parlar poc de Senegal - Gàmbia, per generar una pedagogia social..., aquest és un tema molt important.

El segon gran debat, senyor conseller, és el control de fluxos. Fa dotze anys vàrem fer una llei d'estrangeria, molt criticada *a posteriori*, la va fer un govern socialista, i el mateix govern socialista, el 24 del IX del 96..., Iniciativa per Catalunya - Els Verds planteja en el Congrés dels Diputats, amb força, amb contundència, en una moció subsegüent a interpellacions, que l'hem de canviar. I busca el màxim consens possible. Vostè, senyor conseller, anuncia, en una roda de premsa a Girona, que Convergència i Unió presenta una llei que ha de canviar la Llei d'estrangeria al Congrés dels Diputats sense buscar el consens polític en aquest Parlament. Nosaltres hauríem preferit que així hagués sigut; ja sabem que és una llei estatal, però, en tot cas –vostès sempre ho diuen–, tot allò que passa a l'Estat també passa a Catalunya i té, evidentment, efectes importantíssims a Catalunya. Per tant, el PSOE ja ha anunciat que està preparant una nova llei d'estrangeria, que calen canvis de determinades polítiques o de lleis orgàniques sectorials. Al Congrés ho debatrem. I, per tant, la meua intervenció, fonamentalment, vol, diríem, aprofundir en les polítiques actives d'immigració.

Primer, vull parlar-li de rituals. Els rituals són molt importants, senyor conseller. A nosaltres ens va saber greu, vam veure amb tristesa que el senyor Pujol parlés de la immigració culpabilitzant-la en part –després va rectificar, i això diu molt a favor seu– respecte al fracàs d'un cert model educatiu. Aquest és un ritual, és un gest molt important per a Catalunya –i tinc aquí les declaracions d'agència del mateix president de la Generalitat. L'altre és la timidesa en el trencament..., o dir que un no pot governar, per tant, amb l'extrema dreta, amb un partit xenòfob, amb un partit que guanya perquè en Le Pen li dona els seus vots; aquesta timidesa del mateix president Pujol.

Per altra..., també trobem a faltar certs rituals, senyor conseller. Nosaltres vàrem estar en la commemoració –i diputats i diputades de tots els grups d'aquesta cambra– del trist accident de Capmany. Era penós com allà ni tan sols s'ha segat l'herba; està ple de vidres, encara, de l'accident de Capmany de fa un any. Això és un ritual, senyor conseller; un ritual que genera en aquest país, si ho fa el Govern, molta importància. Vostès que emplen la vida de rituals de catalanisme..., aquest també és un ritual necessari, senyor conseller, per fer visible allò que és visible.

Per tant, una política de gestos, de rituals, de visualització que la immigració no és un fenomen negatiu, sinó positiu. Enlloc s'ha pogut demostrar que la immigració augmenti l'atur –enlloc, senyor conseller. La gent ve a buscar feina –és obvi–, però troben feina. Quina feina troben? Vull parlar-li de treball.

Hi ha un estudi important del CIS que ens diu que el 50% dels immigrants no tenen contracte de treball, però –això sí– són mà d'obra barata, precària, mòbil, poc qualificada i que ens fan el favor d'estar en l'economia submergida: en el servei domèstic, en la construcció o en l'agricultura, i que hi han persones, empresaris, que els donen feina sense contractació; tampoc hem resolt el tema de la contractació. No es tracta ara de dir que val més aquesta feina que cap altra; aquest és un altre aspecte del qual haurem de parlar, i haurem de parlar com solucionem el tema, amb el tema de la nova llei d'estrangeria. Ho parlarem en el Congrés dels Diputats conjuntament.

L'altre tema: polítiques d'habitatge, senyor conseller. Quines polítiques d'habitatge fem que no facin els ajuntaments? Quina política d'habitatge té, general i específica, per a aquest tema? Han fet convenis amb ajuntaments; ho coneixem: el tema de Viladecans..., altres convenis, senyor conseller. Però aquí necessitem convèncer els que tenen..., que són propietaris, que també lloguin els immigrants. Vostè sap que no troben, a vegades, possibilitat d'accés a l'habitatge, perquè no hem fet la pedagogia suficient perquè la gent vulgui llogar habitatges a persones immigrants. I estem parlant de pedagogia social, que l'ha d'impulsar un govern. Aquest és l'altre gran debat, senyor conseller.

Tema sanitari. Més enllà del tema assistencial, què hem de dir? Que hem estat generosos, que ho hem fet bé perquè ens toca, senyor conseller? Hi trobem a faltar altres aspectes importantíssims: l'acollida a l'immigrant que ve i que no té papers, i al qual hem de donar

l'oportunitat, sense por a anar al metge, perquè pugui revisar la seva salut; com aprofundim en la medicina preventiva, que vénen de cultures molt diferents; com aprofundim en la formació dels professionals; com aprofundim en educació sanitària..., això també és responsabilitat del Govern. Si un entén la diversitat de la població, entén que ha de fer polítiques específiques de formació, de prevenció, d'educació sanitària, que, des del nostre punt de vista, han estat febles.

L'altra gran debat: justícia. Hem de dir amb contundència des de tots els àmbits: el 20% dels presos catalans o de les presons catalanes són immigrants, però no perquè la immigració generi delinqüència; perquè la seva situació socioeconòmica és precària. I això ho hem de dir, perquè, si no, estem potenciant el discurs de la immigració - delinqüència. I això no ho sentim a dir amb força, senyor conseller. Els catalans, si ens trobéssim de soca-rel en les mateixes condicions, tindríem el mateix percentatge. I això ho hem de dir, perquè, si no, reforcem conductes xenòfobes.

L'altre gran debat: els serveis socials. Sí, en general podríem acceptar que les polítiques d'acollida als immigrants a Catalunya les hem fet relativament bé, des del govern autonòmic, des dels ajuntaments, des de la ciutadania, des de les entitats. Ara bé, amb aquesta visió tan marginal del que són els serveis socials, amb poc pes polític, han impulsat poc polítiques transversals; polítiques transversals que tots els països les tenen en allò que en diem «polítiques de benestar o de serveis socials». Per tant, no culpabilitzem els immigrants. Culpabilitzem –i aquest és un altre tema i debat pendent– la visió de marginalitat dels serveis socials, i ara la immigració ens fa vessar el vas.

Polítiques per a joves, senyor conseller. Jo no he sabut veure diners, cap pressupost per intervenir en els joves ni de la segona generació, que comencen a estar poc integrats a la comunitat catalana. El mateix passa amb la promoció de la dona immigrant: 400.000 pessetes l'any 96. És que no són dones que necessiten promocionar la seva concepció de dona? No per a cuidadores, només: com a persones. Doncs que porten anys aquí i no parlen ni la llengua catalana, no coneixen bé ni els costums. I la planificació familiar? Només quan tenen fills?

L'altre gran debat, senyor conseller, és la seguretat ciutadana. Des del desplegament dels Mossos d'Esquadra hem pogut percebre, sobretot a Girona i a les comarques d'Osona –que, a més, tenen molta població o més població immigrant–, que a vegades l'excés de zel de la policia autonòmica genera inseguretat. Aquell dret que tenim tots a l'intimitat i a l'anonimat es veu, a vegades, tirat endarrere per un excés de zel...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica, però li prego que acabi.

La Sra. Geli i Fàbrega

Continuaré, senyor president; moltes gràcies.

El president

Per donar resposta a la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he dit en altres ocasions que aquest és un tema molt important i que se n'ha de parlar. Jo venia aquí –i hi vinc, i continuaré amb aquesta predisposició– a intentar, doncs, debatre punts de vista i opinions; però, amb tot el respecte personal, senyora diputada, amb tota la simpatia, també, personal, hi ha certes coses que són de difícil digestió.

Vostè ha dit, com de passada: «La Llei d'estrangeria la van fer els socialistes, i el reglament també». Però és que no és absolutament imprescindible modificar els aspectes impresentables de la Llei d'estrangeria per fer qualsevol política d'integració d'immigració? Jo vaig dir en aquest Parlament –i ho reitero ara– que algunes persones del seu grup polític van tenir una gran audàcia en anar a una manifestació contra la Llei d'estrangeria que havien promulgat vostès; una gran audàcia, s'ha de tenir per fer-ho.

I parlarem de les altres qüestions, és clar, perquè aquest és un debat molt important, però cal començar pel principi, perquè la Generalitat té les competències que té al respecte i no en té d'altres. Avui s'ha publicat un article en un diari nacional, signat per un portaveu de SOS Racisme, que diu: «Cada vegada més, hi ha un consens entre les forces socials i polítiques sobre la Llei d'estrangeria, malgrat la reforma del seu reglament de 1996, en el sentit que aquesta serveix només per marginar els immigrants. Funciona amb una mentalitat policíaca, basada en la convicció que si dificulta l'estada dels immigrants extracomunitaris tindrà efectes dissuasoris que ajudaran al control dels fluxos d'immigració. És una fallàcia:» –diu aquest portaveu– «la precarietat i la falta de drets i oportunitats només poden conduir a la marginació. Les polítiques de control de fluxos passen per altres vies i no estan renyides amb polítiques que atorguen permanència i drets equiparats entre extracomunitaris i immigrants comunitaris amb residència legal, així com que garanteixin els drets bàsics als immigrants irregulars...» Etcètera. No és una afirmació del conseller que parla; és quelcom d'un article que s'ha publicat avui que jo realment subscric, i que subscriu tot el Consell Assessor d'Immigració de la Generalitat.

També diu aquest article... Tot sigui dit de passada, perquè vostè esmenta molts ajuntaments, i hi ha ajuntaments i ajuntaments: jo aquí no entraré en cap crítica a cap d'ells, que ho podria fer, però així com una vegada vaig haver de dir-li que precisament el que vostè adduïa com una pràctica d'ajuntaments..., vostè en deia d'esquerres, els únics que no havien practicat aquell cobrament de l'atenció precoç en aquest cas eren els ajuntaments de Convergència i Unió, no els de vostè... No hi entraré, en això, però aquest mateix article diu: «La Diputació de Barcelona ofereix places de pràctiques per a la inserció laboral de joves. Primer requisit: tenir la nacionalitat espanyola o la d'un país de la Unió

5344

Europea. Això significa que un jove immigrant gambià, encara que hagi viscut aquí legalment almenys durant deu anys i hagi sigut escolaritzat en català no pot optar a aquestes places com els seus companys autòctons o comunitaris.» I això dóna la impressió personal que està mal fet perquè realment ens manca a tots –està mal fet, ho entenc, però ens manca a tots– una llei que realment ens resolgui aquesta situació.

L'any 93 la Generalitat va aprovar el seu Pla d'immigració, pla que com ha dit el meu company de govern va ser i és encara avui en dia referent, i el Consell Assessor ha treballat i treballa..., com que jo no en formo part puc dir que amb eficàcia. I aquí algun diputat alguna vegada s'ha referit a aspectes que destacaven aquest bon treballar. Però, és clar, a la que ens vàrem posar a fer polítiques concretes d'integració ens vàrem trobar amb l'escull de la Llei. Des d'aquell moment –i encara governava el Partit Socialista–, jo en moltes ocasions vaig demanar als ministres del seu partit, del PSC –al Govern dels socialistes hi havia molts ministres del PSC, però eren ministres del Govern–, que això s'havia de canviar. No es va fer, per les raons que sigui això no es va fer. I per això durant aquest temps s'han promogut seminaris, s'han promogut opinions, s'han promogut contactes de cara a aprovar un informe que servís de base a la redacció d'una llei d'integració de la immigració. I a Girona, aleshores, Càritas vostè sap que va organitzar aquell seminari en el qual nosaltres vam col·laborar; així se'n va demanar al respecte.

Jo he dit sempre que volia que aquell informe passés pel Parlament de la Generalitat, i així ho vaig exposar a aquest Consell Assessor, però restava clar que si passava com projecte de llei pel Parlament de Catalunya no arribàvem a temps i no s'hauria pogut aprovar aquesta llei en aquesta legislatura, i per tant, amb la conformitat de tots els membres del Consell Assessor, es va decidir que jo anés a Madrid, comparegués davant del Congrés dels Diputats i exposés els nostres punts de vista i posés a disposició de tots els grups polítics del Parlament espanyol aquest treball. Així ho vaig fer. Hi havia una representant –per cert, exministra– del Govern espanyol, que hi va assistir i pot donar fe d'aquesta qüestió. I després sé que ha sorgit a través dels contactes d'alguns grups una proposta que recull no fidelment, però recull alguns dels trets fonamentals de la nostra aportació, de l'aportació del Consell Assessor. I esperem tots que, com vostè ha dit bé, això es debati en el Congrés dels Diputats. Però aquests aspectes són molt importants, perquè sense això no podem fer res. Quan vostè parla de rituals, jo estic d'acord que són importants, però rituals és situar les coses en un camí correcte. Hi pot haver un ritual que s'hagi passat, però Déu n'hi do, Déu n'hi do els que s'han fet. Nosaltres estem vorejant sempre, en el PIRMI –per exemple en el PIRMI ara..., no pas aquesta tarda, he hagut d'intervenir en una qüestió–, estem vorejant la legalitat amb relació a persones que per manca d'una llei d'estrangeria correcta a vegades és molt difícil que puguin entrar en aquestes ajudes.

Vostè ha parlat de política d'habitatge... És que el temps es consumeix, deu minuts donen per poc per com és d'important aquest debat; suposo que això mereixeria

que un dia féssim una compareixença més àmplia... Però vostè parla... De política d'habitatge, se'n fa: jo vaig molt, o acompanyant el president o fent-ho jo mateix, a donar claus d'habitatges de promoció pública, i n'hi ha moltíssims que són ciutadans procedents de la immigració, els quals adquireixen..., per tant estan situats en una situació de bastant..., dintre la igualtat que podem donar, evidentment, han de tenir un permís de residència en regla –per cert, tot sigui dit de passada, el president no va rectificar aquella afirmació; el que va rectificar va ser el mitjà de comunicació que l'havia pres erròniament, diguem-ho així.

Per tant, aquest és el tema. I del tema de la Mediterrània, que vostè ha exposat, si algú n'ha parlat ha estat el Govern de la Generalitat, i en concret el seu president, a tort i a dret, a través de l'Institut Català de la Mediterrània, aquí i a Nàpols, no fa gaire –jo vaig tenir el gust de poder-hi ser–, i per tant aquest és un tema que des de Catalunya fem el que podem, però s'ha de convenir que hi ha certes competències que ens depassen.

Diu: «I les estadístiques ens donen tranquil·litat.» Miri, a mi no me'n dóna cap, de tranquil·litat, saber que només tenim el 2%, si aquest 2% no viu d'una forma correcta. Per tant, en tot cas ens donarà tranquil·litat de cara a uns determinats paràmetres, però sempre que hi hagi gent en aquest país que està tractada amb desigualtat, tractada injustament, d'una manera que no té resolts els seus aspectes –no em dóna temps de passar a totes les disfuncions i conseqüències que estem vivint a partir de la Llei d'estrangeria–, sempre que es parla d'això, sempre que es parla d'aquests temes, a mi em sembla que no ens podem quedar que només és un 2% o si és un 5%. És un tema que hem de resoldre, perquè darrere hi ha persones, hi ha persones. I per tant, la política de prevenció, evidentment, l'hem de fer, i jo crec que la fem.

Si hi ha alguna dada nova o alguna proposta nova a nosaltres ens agradaria rebre del seu Grup i d'altres grups de la cambra proposades en el Consell Assessor. Jo, de moment, el que li puc dir –perquè queden deu segons–, el que li puc dir és que el Consell Assessor, que és molt ampli –si vostè després vol..., suposo que ho coneix, però si vol veure la composició, amb molt de gust la hi passaré–, el Consell Assessor creu que es fa una bona feina. No ho dic jo. Per tant, aquesta és la realitat.

Jo veuré si puc completar alguna cosa que m'agradaria dir, després, en la rèplica...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

El conseller de Benestar Social

És el que deia, senyor president.

El president

Moltes gràcies. La senyora diputada Marina Geli, per al torn de rèplica, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor conseller, estem en el Parlament de Catalunya. Abans ja he dit que companys meus, que precisament entre ells hi ha en Joan Oliart, participen activament en aquesta nova Llei d'estrangeria que està fent el PSOE. I per tant el debat era a Catalunya, senyor conseller. La Llei d'estrangeria no ens resoldrà els temes d'integració, i si ho vol li posaria exemples d'altres col·lectius que no tenen problemes de legalitat i estan exclosos. Però vostè i jo tenim, el Partit Socialista i vostè tenim un problema important de concepció de la realitat, a mi em sembla. El que estem demanant és que treballi activament amb els inclosos, senyor conseller, no només amb els exclosos: amb els inclosos, perquè puguin deixar d'estar exclosos els que ho estan. I permeti'm que li posi alguns exemples.

El problema de l'educació no és tant el problema de repartiment de persones immigrants com que no baixin les matrícules en aquells centres on hi ha població immigrant, senyor conseller. Per tant, hem de fer dintre la comunitat educativa pedagogia social, perquè vegin que la immigració no és un fet negatiu. Això és el que li estem dient, senyor conseller.

O en cultura, senyor conseller, quants diners gastem en cultura per a polítiques actives, de fer entendre que la immigració és un fenomen positiu i no negatiu, que la diversitat cultural, el mestissatge, la multiculturalitat, interculturalitat, els acords i desacords són positius i no negatius? Quants diners? Quants programes? No estic parlant de donar espais perquè l'ètnia de Gàmbia o del Senegal pugui expressar-se; estic dient en la comunitat catalana, d'això que en diem «catalana» —en el sentit de pedigrí, eh? Això és el que li estem dient, senyor conseller. I o jo no m'explico bé, que és molt probable, o parlem llenguatges diferents, o tenim prioritats diferents.

I això exactament igual en la seguretat ciutadana. Els mossos d'esquadra tenen prioritat en la seguretat ciutadana en la prevenció del delictes i no prioritat a demanar papers, I sobretot que no ho facin davant de tota la comunitat, si només és demanar papers, perquè està induint a la criminalització de la immigració, senyor conseller. Això és del que estem parlant, d'això estem parlant, senyor conseller. I el mateix exemple que li posava abans de les presons. I ho hem de dir amb força, senyor conseller, i ho hem de dir tots, però qui té el govern té més responsabilitat.

Dos apunts, senyor conseller: conec perfectament el Pla interdepartamental i la composició del Consell Assessor. Nosaltres hi podem participar, en tot cas, a través dels ajuntaments, d'un representant que té la Federació de Municipis —un representant, senyor conseller—; no se'ns ha donat opció al Parlament de Catalunya de debatre aquest consens mínim necessari de polítiques actives, fonamentalment amb la població catalana «de pedigrí», senyor conseller. L'últim any ha vingut vostè a explicar aquest projecte, aquesta proposta del Govern a Madrid, a explicar el Pla interdepartamental? Com es fa l'avaluació? L'avaluació del Pla interdepartamental és la suma: el Departament d'Ensenyament fa una suma; el Departament de Cultura quasi no fa suma

perquè no deu fer gaire res en aquest tema; l'Institut Català de la Dona s'acaba en una línia... Això no són polítiques transversals, senyor conseller, això és la suma... Deu ser que aquest pla deu tenir poc pes polític, cap pressupost adjudicat, i l'avaluació és una altra cosa. Té algun conveni, el Pla interdepartamental, amb universitats, per fer recerca de les actituds de la població catalana envers la immigració? Quants diners invertim en antropologia, en els departaments d'antropologia o de psicologia social? Quantes vegades es veu amb els ajuntaments per parlar de polítiques integrals?

Les polítiques reals actives necessiten pactes institucionals, senyor conseller —vostè ho sap i ho compartim—, pactes institucionals i pactes amb la ciutadania, perquè hi ha molts elements emocionals que vostès reforcen potser negativament. I li estem parlant d'actuar en tota la població per positivitzar la immigració.

Em preocupa profundament la xifra que li he dit abans. En una escola a Girona de dues línies, senyor conseller, a Salt, hem aconseguit redistribuir la població immigrant. Però sap què ha passat? Que només s'hi han apuntat deu alumnes, senyor conseller, i d'aquests deu, set són immigrants. No és el problema dels set, és el problema que tots hem de reflexionar que no fem polítiques actives per a la població general, potser perquè tenim una idea equivocada del que és la nació, senyor conseller, i això ens ho fa reflexionar també la immigració.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, jo no sé si vostè té clar què és la nació, jo sí, i el meu Grup també. Aquest matí deia el president de la Generalitat: «La frase que és català tot aquell que viu i treballa i vol ser-ne, a Catalunya, i vol ser català, és meva», per tant, ho tenim molt clar des de fa molt temps, des de sempre. No sé si tothom ho pot dir, em sembla que no; quan es fan lleis d'estrangeria com s'han fet, segur que no.

Vostè diu: «Quants diners o programes es gasten per a integració?» Molts. No es poden fer programes específics, han de ser dintre del context. Nosaltres tots els programes que fem als barris, tots els convenis que fem amb els barris tracten aquest tema. Jo me n'he fet un tip de fer discursos i de fer conferències i de tractar en seminaris el tema de la integració, perquè això és absolutament important. I en un ajuntament socialista va ser el conseller que els parla que un dia li van dir que hi havia unes barraques d'immigrants que estaven en situació molt infrahumana, vaig fer parar el cotxe molt lluny, me'n vaig anar a peu, ho vaig conèixer, i després vaig anar a veure l'alcalde i li vaig dir: «Escolta, això ho hem d'arreglar.» No va ser el senyor alcalde, que ho va... Finalment ho hem resolt, però va ser a instàncies del conseller que els parla. Nosaltres això ho tenim molt clar i, per tant, de diners i programes, en gastem molts. Segons un..., és clar que, això, hi ha aspectes que

5346

poden ser..., perquè estan en aspectes generals, i en partides generals, però no menys de 9.000 milions de pessetes van a programes, a conceptes, a ajudes...

Però a nosaltres el que ens interessa, com abans deia el conseller d'Ensenyament —l'he sentit quan he arribat: «no es poden classificar els alumnes per ètnies»—, és el conjunt de la població, nosaltres anem a integrar els sis milions de ciutadans de Catalunya —ara que en són sis; quan arribin a ser set, o el nombre que sigui..., vol dir «a tots». Per tant, a Catalunya no es demana cap pedigrí —com es pot dir això?—, cap pedigrí —només faltaria!—, sinó que realment el que es cerca és servir tots els ciutadans que fan d'aquest el seu país, sigui quina sigui la seva procedència, o sigui quin sigui el seu pensament i la seva realitat.

Vostè diu: «No, és que la Llei..., ja ho he dit, estem a Catalunya...» Però, escolti, la Llei d'estrangeria, ens afecta o no ens afecta? Hi ha coses que no podem fer perquè la Llei d'estrangeria no ens permet fer —això és així— i, per tant, s'ha de rectificar la Llei d'estrangeria: la Llei d'estrangeria que vostès van fer —i perdonin, però és així—, i la Llei d'estrangeria que va en contra dels drets humans. I quan han volgut fer un reglament, l'any 96, per rectificar el disbarat anterior, han fet un reglament que no val jurídicament, perquè en alguns casos no compleix el que diu la Llei. Per tant, imagini's, imagini's jurídicament el concepte que això pot merèixer.

El Consell Assessor. Vostè diu: «Hi tenim poca presència». Home, això es pot resoldre. Facin una proposta, l'escoltarem amb molt... A nosaltres ens interessa que sigui tan plural com sigui possible. Per tant, això, això es pot solucionar, això es pot solucionar.

L'informe de política interdepartamental, amb el diputat senyor Riera l'hem fet unes quantes vegades. No digui que no l'hem fet; en tot cas, vostè no n'està informada. L'hem fet des d'aquesta tribuna unes quantes vegades. Ell ha tingut la gentilesa —a iniciativa d'ell, ho he de dir, no a iniciativa meua, a iniciativa d'ell—, ell, periòdicament, ha vingut fent una interpellació sobre aquesta temàtica i per tant això està al *Diari de Sessions*; per tant, jo demano que vostès se n'informin.

I quant a ajuntaments, en fem, de pactes institucionals, i en fem amb la ciutadania. Vegin vostès els convenis que se signen cada any amb totes les associacions de veïns o entitats de tota mena; sempre hi és aquest aspecte de la immigració, de la integració dels ciutadans. Nosaltres alguna vegada ens hem resistit a alguna petició de fer centres o centres cívics només per a una ètnia determinada o per a algú en concret, doncs, per a alguna part de la ciutadania. A Catalunya volem una població integrada. Per tant, és aquesta la realitat i d'això se n'ha parlat, d'això se n'ha de seguir parlant i no s'han de tenir actuacions com les que han portat a la Llei d'estrangeria actual ni com les que jo he llegit a la Diputació de Barcelona, o com altres que podria dir, que aquestes sí que no porten cap a la integració, aquestes porten cap a fer un país que no...

Per favor, li faria un prec: no parli més, si vostè ho creu oportú —és clar, vostè és lliure de parlar com vulgui—, que «això encara no és un perill, que només és un 2%». Sempre que hi hagi un ciutadà de Catalunya que reque-

reixi la nostra atenció a nosaltres ens és igual que sigui un 1% com que sigui el 20%. Em sembla que això és el que és progressista, i el contrari no ho és, és el contrari.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Geli i Fàbrega demana per parlar.*) Per què em demana la paraula, la senyora diputada?

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, perquè ha fet una cita, abans, inexacta respecte a acusar o posar en boca d'una organització, que és SOS Racisme, en un article que avui surt al diari. El senyor conseller, doncs, ha fet una cita jo crec que inexacta.

El president

Mig minut, mig minut per contradiccions.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor conseller, diu: «Però el projecte convergent és massa tímid, queda curt i no soluciona els problemes de fons. L'eufòria que dona una reforma parcial durarà poc, tal com va passar amb la Llei d'estrangeria del 96. En dos anys les insuficiències seran evidents i s'haurà de fer una nova reforma. No planteja ni com reduir el temps per obtenir la residència, ni aborda tan sols el dret a vot. No caiguem en un incrementalisme inútil; val més la pena aprofitar el consens polític actual per fer reformes a fons que falten.»

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller...

El conseller de Benestar Social

Jo no he fet cap cita incorrecta. En tot cas, això ve a continuació. No he llegit tot l'article; imagini's, hauria consumit els deu minuts. Però, de qualsevol manera, el projecte s'ha de discutir al Congrés dels Diputats. Facin vostès les aportacions que vulguin i nosaltres també les farem, i el Partit Popular i tothom les farà i, per tant, el legislador és el Govern de l'Estat. El que nosaltres hem fet, en tot cas, és quelcom que vostès no solament no han fet, sinó que no han volgut fer mai, a pesar d'haver-ho demanat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del transport públic a Catalunya

Passem a substanciar la següent interpellació: interpellació sobre la política del transport públic a Cata-

lunya, presentada pel Grup Popular. Té la paraula per exposar la interpellació la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, la nostra interpellació és conseqüència de moltes queixes rebudes per persones que dia a dia han de tramitar expedients en el Servei Territorial de Transports de Barcelona. Després d'un estudi acurat hem arribat a la conclusió que la Direcció General de Transports no és àgil, és feixuga i és incompetent a l'hora de tramitar i resoldre sobre tantes sollicituds com es presenten o són formulades pels interessats –empresaris i autònoms transportistes– i que gestionen a través de professionals o de les mateixes associacions del sector.

Voldria, honorable conseller, que en aquesta interpellació no hi vegi cap crítica demagògica; ben al contrari, amb aquesta interpellació volem donar-li a conèixer una situació de col·lapse que perjudica uns bons professionals i que s'ha fet insostenible. Crec, i n'estic segura, que vostè participarà en tot allò que millori la gestió de l'Administració cap a l'administrat, ja que el col·lapse o la mala gestió repercuteix negativament dins dels costos de l'administrat de forma directa i indirecta, com més endavant li demostraré.

La preparació i presentació d'un expedient és molt complexa per la quantitat de documents que s'hi adjunten. Li poso, senyor conseller, un exemple de màxima actualitat que pertany als visats de les targetes de transport d'enguany. Per no allargar-me poso a disposició de tots vostès el que vostès poden consultar i estic segura que coneixen, que és la documentació que cal presentar amb imprès original i fotocòpia o bé amb fotocòpia compulsada als Serveis Territorials. Com poden comprovar, no és fàcil i hem de ser conscients que les autoritzacions de transports caduquen cada dos anys.

El període de renovació que s'aplicava en els Serveis Territorials de Transports anys enrere era de quatre mesos per fer els tràmits, però era tal el volum de tramitacions que s'acumulaven que, per tal de descongestionar, es va adoptar una norma per al període dels visats, que és la següent: s'han de presentar els visats en funció del número de terminació del DNI o del NIF, amb coincidència amb el mes; per exemple, els acabats en 1 el mes de gener, els acabats en 2 el mes de febrer, i així successivament.

Anem a veure: si tant els visats com els expedients d'alta, de nova autorització, són complexos per a l'interessat que ho presenta, també ho són per a les persones del Servei Territorial de Transports que ho reben i tramiten, i és aquí on comença un calvari. Si l'expedient està complet i es tracta d'una alta d'autorització de transports, el Servei Territorial et facilita un paperet, que és una autorització prèvia per anar a Trànsit a matricular el vehicle adquirit o bé per transferenciar un vehicle. Trànsit val a dir que ho gestiona amb una gran rapidesa: entre un o dos dies. Una vegada tens matriculat el vehicle, cal aportar els documents de la matriculació per tal de completar l'expedient d'alta. Si tot és perfecte, Transports triga entre un i dos mesos per lliurar l'au-

torització a l'interessat. Aquesta és definitiva a Barcelona, no per sempre, sinó fins al seu visat.

Amb aquests dos mesos, senyor conseller, es perjudica l'interessat, que correspon ni més ni menys que a un transportista. A Catalunya en són vint-i-tres mil. Vostès han de facilitar els resguards provisionals immediatament, tal com preveu el Reial decret 1211/90, per tal de facilitar la documentació per desenvolupar el treball del transport. Un vehicle adquirit per desenvolupar l'activitat de transports de mercaderies el primer mes ja paga el corresponent *leasing*, i, per tant, les despeses són tan importants que el vehicle no pot romandre aturat i s'ha de treballar i es treballa, desenganyem-nos; es treballa. I ens hauríem de preguntar: com, si no tenen el provisional, i vostès tarden a Barcelona un o dos mesos per donar l'autorització? Doncs miri, circulen i transporten. I amb quin document, doncs? Doncs ben senzill: amb la còpia de presentació d'entrada del Registre d'autoritzacions de transport. No del Registre general: he dit del Registre d'autoritzacions de transport. Un document imprès tot en català. No senyor, no. Així no es pot anar, així no es pot circular. Vostè, senyor conseller, ha de facilitar el resguard provisional corresponent al transportista i al seu vehicle, tal com preveu el Reglament de transports d'àmbit nacional, en català i en castellà, com s'està portant a terme a Lleida i a Girona, i en d'altres comunitats autònomes. Com pot permetre que un transportista circuli amb una còpia de res per tot el territori espanyol imprès només en català? Sap què li comporta a un conductor o a un autònom transportista quan el para un agent de Trànsit? Fer riure. En aquests moments es guanya antipaties davant de l'agent denunciador, per les ambigüitats de vostès, senyor conseller, o de vostès, i *sin comentarios*. Els guàrdies de Trànsit, els Mossos d'Esquadra, els de Navarra, l'Ertzaintza del País Basc fan el seu treball d'inspecció a les carreteres i vetllen pel compliment de la normativa. Si ens aturen un vehicle nou, matriculat i gestionat al Servei Territorial de Transports de Barcelona, què pot passar? Doncs que ens el paralitzin i ens l'immobilitzin –no és el mateix «immobilitzar» que «paralitzar»–, i ens el multin, per no portar en lloc visible la tarja provisional, amb 250.000 pessetes i tres mesos de precinte. Mentre aquests vehicles circulin, tot això pot ser cada setmana, cada dia, depèn de la sort i de l'estat anímic, evidentment, de l'agent denunciador.

Quant val aquest perjudici, senyor conseller? Vostè me'l sabria quantificar? Senyor conseller, no creu que amb l'avenç tècnic i informàtic vostès han de poder lliurar els provisionals al moment o, com a màxim, en vint-i-quatre o quaranta-vuit hores? Si Lleida o Girona lliuren la targeta provisional al cap de vint-i-quatre hores, amb validesa de tres a sis mesos, per què no ho apliquen a Barcelona? No es comprèn.

A Catalunya, senyor conseller, els Mossos d'Esquadra són bons coneixedors del col·lapse del Servei Territorial de Barcelona, i quan es troben amb el desgavell de la circulació d'un vehicle de servei públic amb la còpia de presentació a què abans li he fet esment, per tal de no paralitzar el vehicle marquen en el seu ordinador si ja està gravat el número d'autorització que li correspondria al vehicle amb matrícula ics. Si el troba dins del

5348

mecanisme, multa, i multa de 250.000 pessetes, però no el paralitza; però si la persona del carrer Aragó –i vostè ja em comprèn– encara no ha introduït l'expedient dins l'ordinador, que això és el que més sovinteja, l'agent utilitza tots els elements i paralitza i immobilitza. Li recordo, doncs, que la normativa de transports diu que s'ha d'expedir el provisional; per tant, senyor conseller, si Lleida i Girona ho compleixen, faci-ho, faci complir la normativa també a Barcelona.

Fins ara, senyores i senyors diputats, he parlat de quan els expedients estan complets. Anem seguint el calvari i veurem què passa quan, per algun motiu, cal aportar més documents per completar uns expedients per tal de fer aclariment de dades d'escriptures de societats: accions, administradors, capacitació, etcètera. Perquè, amb la tardança amb què vostès actuen en el Servei Territorial per repassar l'expedient, sap què passa? Que ja ha caducat, per exemple, l'ITV del vehicle, o bé ja ha caducat, segons els criteris de vostès, el certificat d'Hisenda o bé el de Seguretat Social, o han anat entrant alguna multa a l'ordinador, multa que no els hauria correspost si haguessin tingut el provisional.

Vostès poden tardar el temps que els convingui per comunicar a l'interessat els documents nous, o els que han de renovar, que manquen en l'expedient. Llavors sí, llavors vostès utilitzen el criteri més rigorós, la Llei 30/1992, de procediment administratiu: l'interessat, llavors, només té deu dies per respondre i completar l'expedient; el dia onzè, vostès arxiven sense contemplacions, a Barcelona –que no a les altres tres províncies. Per quin motiu no s'utilitzen criteris més flexibles, com a Lleida, Girona i Tarragona? Segons l'article 92 de la Llei 30/1992, vostès disposen de tres mesos per arxivar l'expedient. Per quin motiu no s'aplica amb més agilitat l'article 49, d'ampliació de termini en cinc dies més? O amb quin criteri o llei s'emparen vostès per determinar que un certificat d'hisenda tingui una validesa d'un mes, com vostès li donen? Per què no quinze dies o quaranta-cinc? Per què és tan fatídic el dia onzè a Barcelona, si no ho és per a Lleida, Girona i Tarragona?

Sap vostè que tornar a obrir un expedient i sol·licitar el retorn de la documentació té un cost molt elevat per als transportistes, tant de gestió com de situació de fora de la llei? Si ha parlat abans de dos mesos, sense autorització, ara hauríem de parlar de cinc o de sis. A vostè, senyor conseller, què l'interessa? Que l'economia funcioni? Doncs el transport n'és una peça clau, perquè això vagi. O potser prefereix posar traves al sector i que paguin multes –que, encara que es recorrin, multes són–, que així la Generalitat tindrà diners per pagar els mossos d'esquadra? No s'entén. És el que pensen els transportistes.

El calvari continua: per a moltes empreses que són persones físiques i es converteixen en societats mercantils, donat que tots els canvis i tramitacions d'expedients s'acostumen a fer a finals d'any, o al mes de setembre, més que res pels efectes comptables..., vostès han de reconèixer que, entre la sol·licitud, el registre, el notari, la constitució de la societat, registre mercantil, etcètera, s'hi esmercen dos mesos; a més, si han de fer transferència de vehicles, cancel·lar reserves de domini, subrogacions a la nova entitat mercantil, això suposa un

moviment de quatre o cinc mesos, i si, a més a més, hi afegim que l'anterior titular, o d'altres que es fusionin, dins el tràmit de cessió de les autoritzacions a favor de la nova empresa, coincideix que l'empresa cedent, en la terminació del DNI té l'1, el 2 i el 3, li és impossible cedir les targetes, donat que a fi d'any es van donar de baixa de les seves obligacions fiscals. Tampoc no es poden rehabilitar, perquè són uns criteris...

El president

Senyora diputada, tindrà tom de rèplica, hauria d'acabar.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Si em permet, em falta... Molt breu.

El president

Vinga. Aquesta brevetat...

La Sra. Montserrat i Culleré

En la rèplica, li dono paraula que no hi esmerçaré el temps.

El president

Molt breu, molt breu. Mig minut.

La Sra. Montserrat i Culleré

Per tant, senyor conseller, incompreensible. En aquests casos, l'aplicació correcta, doncs, seria la rehabilitació, i la cessió a la societat, i etcètera.

Anem a veure, si l'autorització de la targeta de transports, senyor conseller, està vigent tot l'any, per què ha d'influir de manera taxativa el número final del DNI o del NIF? Per què vostès creen un greuge comparatiu entre el que comença amb 1, amb 2 o amb 3 o amb el que té el 9 o el 0? Vull dir, a qui correspon entendre això tan simple? A qui correspon introduir modificacions en els programes informàtics? Una norma, senyor conseller, ja em dirà si és per a tots igual, o per a uns sí i els altres no... Jo crec, senyor conseller, que vostès provoquen..., i vull creure, honorable conseller, que involuntàriament, però que vostès provoquen que els transportistes que compleixen amb tota la documentació que exigeix la normativa vigent, i que la posen vostès,...

El president

Ara sí que hauria d'acabar.

La Sra. Montserrat i Culleré

...vostès els converteixen en il·legals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per contestar, per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller, a qui

evidentment li donaré el mateix temps que he donat a la senyora diputada.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. De tota manera, no el necessitaré, jo, aquest temps.

El president

Moltes gràcies.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I fins i tot em penso que col·laboraré que tots plegats acabem més d'hora.

Sí, senyora diputada. Miri, jo li he de dir amb tota sinceritat que, potser com altres membres de la cambra, doncs, estic sorprès del contingut d'aquesta interpellació, perquè estava formulada..., diu: «Quins són els criteris de capteniment del Consell Executiu pel que fa a la política de transport públic a Catalunya?» I això que diu vostè és part de la política de transport públic a Catalunya, però m'ha d'admetre que això és part de la gestió administrativa que acompanya el desenvolupament de la política de transport públic a Catalunya, eh? I, per tant, jo li he de dir que..., en fi, que m'ha sorprès notablement, no?

M'ha sorprès des d'aquest punt de vista. De totes maneres, jo li he de dir que, com vostè es pot imaginar, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que té uns quants capteniments amb relació, per exemple, al transport públic, segurament, doncs, no ha de tenir de forma directa el capteniment de si el dia 1, 2, 3 del mes toca la lletra A del NIF, o si toca el 4, el 5 i el 6, perquè, lògicament, si jo em dediqué a aquestes coses, segurament en deixaria altres de més importants.

Del que vostè diu, hi han uns temes que poden tocar el motiu de la interpellació, i el fet que això sigui una interpellació –si no, seria una pregunta oral, o simplement potser una pregunta per escrit–, i jo li respondré els temes genèrics; els temes específics, jo li diré, com es pot imaginar, que en prenc nota i que, òbviament, doncs, pot comptar –vostè ho sap perfectament– que donarem totes les instruccions perquè això es pugui resoldre.

Des del punt de vista, diguem-ne, del capteniment per a la política de transport públic, i pel que fa al que diu vostè –que és el transport públic de mercaderies, bàsicament, encara que també pot afectar el transport públic de viatgers–, és a dir, el lliurament de les autoritzacions pertinents, jo li voldria dir que, òbviament, des del punt de vista de la política, és propòsit del Govern, ho ha estat sempre, i ho és i ho serà, ajudar aquest sector econòmic, igual com s'han ajudat tants altres sectors econòmics.

Vostè em pot dir: «Home, això, vostè ho diu, i és queda tan tranquil, no?» Home, jo crec que es pot dir, però és que, a més a més, el Departament, des de ja fa uns quants mesos –i, en aquest sentit, jo diria que alguna de les actuacions corresponen a l'etapa de l'anterior conseller–, ha pres una sèrie de mesures –les últimes ara, i ja les hi explicaré– per poder fer front a l'atenció al

públic pel que fa això que vostè em diu, però també al conjunt de serveis d'atenció al públic de competència del Departament en els serveis territorials de Barcelona.

M'explico. Miri, vostè sap perfectament que l'estructura del Departament feia que el nostre Departament estigués, des d'un punt de vista físic, molt repartit a tota la ciutat de Barcelona: teníem disset seus i, d'aquestes disset seus, hi havia a més a més direccions generals que estaven àmpliament repartides; en aquests moments, en aquests moments, nosaltres hem concentrat el Departament en cinc seus. Però hem fet una cosa... Vostè dirà: «Per què m'explica tot això?» Li ho explico per un motiu molt clar: perquè un dels objectius d'aquesta reestructuració administrativa del Departament –recentment aprovada, en la seva etapa ja final– comporta la creació de les delegacions territorials. O sigui, el Departament de Política Territorial, contràriament a altres departaments, fins ara, fins aquest Decret, no tenia delegacions territorials, sinó que funcionaven el cap de servei de Transports, el cap de servei d'Urbanisme, el cap de servei... El senyor Manuel Nadal, doncs, sap que a Girona hi ha el cap de servei d'Urbanisme, el cap de servei de Transports, el cap de servei de Carreteres, el cap de servei de Ports, etcètera, etcètera; no hi ha el delegat territorial del Departament de Política Territorial, com sí que hi ha el de Medi Ambient o d'altres departaments. Bé, aquesta reestructuració, nosaltres l'hem fet a partir d'ara, i la comencem a aplicar –i jo estic content pel que vostè diu, perquè diu: «Escolti'm, a Girona, a Lleida i a Tarragona, va bé»–, la comencem a aplicar per on vostè detecta els problemes, que és justament per Barcelona. I la comencem a aplicar, precisament i justament, per allà on vostè detecta problemes, que és en les oficines del carrer Aragó. Nosaltres, al carrer Aragó, ho especialitzem com els serveis territorials del Departament..., o no sé si en diem la «Delegació de Barcelona del Departament de Política Territorial», especialitzant-lo, de manera molt òbvia, en dos aspectes, importants..., després n'hi ha d'altres, hi han les altres direccions generals, les comeses d'altres direccions generals, però sobretot dues direccions generals: la d'Arquitectura, Habitatge i Actuacions Concertades i la de Transports i Ports, actualment.

Quin és el contingut d'aquesta reforma, o d'aquesta reestructuració? Doncs, miri, el contingut és, primer de tot, el nomenament d'un delegat territorial, que es farà les properes setmanes –per tant, hi ha una responsable polític, per dir-ho d'alguna manera; evidentment..., vostè ja sap que els delegats territorials han de ser funcionaris, però tenen un nomenament voluntari polític–, que és la persona que, per dir-ho d'alguna manera, representarà molt directament l'autoritat del Departament –i del conseller, per què no dir-ho?– i que és el que té com a comesa..., no fer la política de transports, en el sentit de decidir si el ferrocarril metropolità es perllongarà per la línia 1 o per la 2, o si es farà una nova línia, sinó que la seva comesa serà, específicament, la de l'agilització administrativa de tots aquells expedients que calgui tramitar en aquesta delegació.

És des d'aquest punt de vista que jo crec que aquesta mesura se suma a algunes que ja han estat implantades,

com és la creació d'una oficina específica d'atenció al públic, la disposició de part d'aquesta oficina com a oficina preparada molt especialment per atendre els gestors administratius –que, d'altra banda, com vostè segurament coneix perfectament, són els que porten bona part de la documentació– i, tot plegat, en aquest entorn d'un edifici preparat i concebut per atendre el públic i per donar-li el tracte més ràpid possible.

Li he de dir que, lògicament, aquesta reforma va també acompanyada d'un tema que vostè reclamava, que és una reforma dels procediments i dels processos, amb una aplicació d'uns sistemes informàtics que permetin això que a Girona, a Tarragona i a Lleida és senzill –perquè el nombre d'expedients són uns, i aquí són uns altres– i que, per tant, requereix uns sistemes que ara s'implementaran i que permetran donar la mateixa agilitat aquí que a la resta de demarcacions.

Bé, de totes maneres, dit això –que és el capteniment del Govern amb relació a la política, amb majúscules, de transport públic–, sí que em permetrà que li acoti un parell d'elements. Home, jo crec que..., vostè ja ha situat com..., que es donava aquest resguard, que és el que corren..., i que és un resguard simplement d'entrada i que està només en català... D'acord, és evident que, com que això és d'ús per a tot l'Estat, és absolutament indispensable que estigui en català i en castellà, però també li demanaria que..., em fa l'efecte que, un tema com aquest, que és un tema amb aquesta magnitud tan acotada, tampoc no ens ha de donar peu que ara tirem més llenya al foc als famosos debats de si el català, si el castellà... Jo crec que aquest és un tema molt instrumental, i que la seva voluntat no és més enllà que resolguem això perquè no creï problemes als nostres transportistes quan surten més enllà del Principat.

I, finalment, en aquest mateix ordre de coses que vostè deia, home, escolti'm, abans des de l'altra banda ens acusaven que recaptàvem poc, ara vostè ens acusa que posem massa multes, no? Jo crec que es posen aquelles multes que són necessàries, quan hi ha una infracció, que la nostra no és una voluntat en cap cas recaptatòria, des del punt de vista d'aquestes sancions, i que a més a més jo he donat unes especials instruccions que se sigui molt curós amb aquests expedients, perquè en definitiva de vegades..., no tant per les quantitats –que també per les quantitats–, sinó per tots els procediments, per com anguniegen els transportistes, etcètera, jo crec que han d'estar, jo diria, molt rigorosament seleccionades.

Estigui de totes maneres –i acabaré aquí– tranquil·la, senyora diputada, perquè el capteniment del Govern pel que fa al transport públic al nostre país fa que nosaltres siguem conscients de la importància que té, del que representa el sector econòmic, e, i, per tant, perquè ja ho pensem des de sempre, però perquè vostè, a més a més, ens facilita aquestes dades tan detallades –que jo, d'altra banda, li vull agrair–, doncs, pot estar segura que nosaltres intentarem de solucionar aquestes coses, però que van en línia amb la nova estructuració que el Departament ha fet i que permetrà, doncs, resoldre el volum d'expedients tan important que nosaltres tenim als serveis territorials de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la senyora diputada..., que veig que el fa des de l'escó. Endavant.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Amb la brevetat que li he promès.

Senyor conseller, vostè m'ha dit que li semblava que no era una part important, la nostra interpellació, perquè vostè venia preparat per a una interpellació més àmplia. Però sap què passa? Que sí que he tocat la part més important del transport: perquè el que jo li he acabat de comentar és el «ser o no ser» d'un transportista; si no fem funcionar això bé, no hi hauran transportistes, a Catalunya. Perquè se n'adoni, de la importància.

Vostè m'ha comentat el tema del català. Li he fet referència que una còpia era una còpia de res: és evident que les targetes de transport són en català i en castellà, però és que vostè permet funcionar amb una còpia de res, i aquesta còpia de res, com que no diu res, està en català, que és la nostra llengua de casa, però no la que, evidentment, s'hauria d'utilitzar tenint en compte que els transportistes són d'àmbit nacional.

Del tema de la recaptació de les multes, quan deia: «D'aquella banda se'm critica, i per part de vostè diu que recaptem massa», senyor conseller, jo no tinc cap ganes que vostè recapti diners per multes que ningú les ha d'aplicar i ningú les hauria de pagar, perquè, si els transportistes, evidentment, anessin ben documentats, tal com diu la normativa nacional i que vostè ha d'aplicar, de multa, cap; l'endemà o al moment, com a Lleida o a Girona, ja podrien funcionar.

Però jo li pregunto: un recurs per treure aquesta multa de 250.000 pessetes té un cost i val molts diners de gestionar, però vostè, senyor conseller, responsable del mínim que queda per 25.000 pessetes, aquesta multa de 250.000, que pensa pagar-la vostè, aquesta multa? Perquè, si no, si els papers no estan bé perquè el seu Departament no funciona i té un col·lapse, doncs, vostè mateix.

Quant a expedients que estan paralitzats, m'agradaria que em pogués dir quin nombre són, perquè són muntanyes sobre els seus taulells del carrer Aragó, d'expedients per solucionar. I, senyor conseller, això no és d'ara. Les sol·licituds de targetes de transports que varen entrar abans no acabés l'any 1997 per correu certificat..., fins ara hi ha molta gent que encara no ha rebut ni ha començat a rebre els seus oficis; d'altres, que sí. Jo crec, senyor conseller, que això ho diu tot.

Dir-li que al Grup Popular no ens ha satisfet. Jo entenc perfectament la seva resposta, l'accepto, però jo crec que l'aportació que pot fer el Grup Popular pot anar encaminada per tal de millorar... Per tant, senyor conseller, el Grup Popular presentarem una moció encaminada, evidentment, a poder millorar la gestió de la Direcció General de Transports, que fins ara no funciona –i vostè m'ha d'admetre que tinc raó–, no funciona suficientment bé.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, escolti'm, jo voldria precisar: jo no he tret la més mínima importància ni al sector ni a la importància que té, per a aquest sector i per a qualsevol altre sector de l'activitat econòmica, que estigui ben reglamentat. Entre altres coses, no fa gaires setmanes aprovàvem aquí una llei que renovava els procediments d'aprovació de les activitats, en la qual, com vostè sap perfectament, jo vaig tenir una paternitat molt destacada, no? Per tant, en sóc conscient i no li trec aquesta importància, la conec, i jo voldria que interpretés justament les meves paraules.

Una altra apreciació també en relació amb el que vostè diu: miri, segurament, algunes de les multes que es posen tenen relació o poden tenir relació amb aquests retards de lliurament de les targetes –algunes; jo diria més aviat poques–, però també és cert que aquestes són les que, quan es formulen recursos, es resolten favorablement. Ara, sí que és cert que, per desgràcia, com en tot, hi han unes quantes infraccions administratives, és a dir, hi han uns quants..., no transportistes, sinó senyors que van a cent seixanta per l'autopista, o senyors que se salten un semàfor en vermell, i que bona part de les sancions que nosaltres posem, doncs, són simplement perquè hi ha una infracció de determinats temes, i que les mateixes associacions professionals de transportistes ens demanen a nosaltres que siguem rigorosos en el compliment de la normativa, de la qual jo li voldria aclarir ben bé que, simplement, molt poc percentatge –que ara no l'hi puc dir de memòria– de les multes té a veure amb aquests retards administratius, i molt percentatge té a veure que es produeixen, per desgràcia, infraccions en la reglamentació.

I, finalment, escolti'm, jo ho sento molt, però jo no tinc ni la més petita idea en aquests moments de quants expedients tenim paralitzats. Si vostè m'hagués acotat més bé el sentit de la seva interpellació, jo l'hi hagués donat, i, en tot cas, doncs, l'hi podem donar. Jo diria que també la paraula «paralitzats» no és..., en cap cas s'ajusta a la realitat, sinó que jo li puc dir: «Miri, en aquest moment nosaltres tenim tants expedients en tràmit» –i «en tràmit» vol dir des que han entrat fins que es lliura la resolució definitiva.

Resumint tot plegat, si em permet, senyora diputada, miri, nosaltres tenim aquesta preocupació. Jo, en fi, no tinc el més mínim inconvenient que vostè, fent ús de la sobirania d'aquest Parlament, doncs, faci una moció, però el sentit d'aquesta moció serà, en tot cas, que la Direcció General de Transports i Ports, dintre del conjunt de totes les seves comeses –que jo penso que compleix molt positivament–, doncs, posi una atenció especial –i jo, vaja, ja li avanço que nosaltres estem absolutament d'acord amb això– perquè es tractin aquests temes amb la cura millor possible. I, com que hi hem estat posant durant tots aquests mesos aquests esforços de cara a reestructurar i preparar la casa, la seva moció

no solament serà benvinguda, sinó que tindrà, jo penso, un coixí prou positiu.

Moltes gràcies, senyora diputada, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla Delta

Substanciaré ara la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla Delta. Presentada pel Grup Socialista, per exposar la interpellació té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa uns anys, un ministre d'Obres Públiques va tenir l'ocurrència d'elaborar un Pla director d'infraestructures 1993-2007, que sembla que no ha existit, almenys aquests últims anys. Aquest Pla director d'infraestructures contemplava un seguit d'actuacions al conjunt de l'Estat espanyol, i, com que plantejava un conjunt d'infraestructures importants en l'àmbit del delta del Llobregat, resulta que aquest mateix ministre va tenir l'ocurrència de signar, el 16 d'abril de l'any 1994, un conveni de cooperació en infraestructures i medi ambient del delta del Llobregat entre l'Administració de l'Estat, la Generalitat, l'Ajuntament del Prat i la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Per tant, estem parlant d'un projecte que surt d'un Pla director d'infraestructures, i aquest és un projecte global, que és el que hem anomenat «Pla del Delta». Projecte global. I per això el Grup Socialista creu que en aquests moments aquest projecte global està fent aigües, la qual cosa no vol dir que sigui un *Titànic* –o un *Titanic* (l'orador ho pronuncia en anglès)– que s'enfonsi, sinó que, si no hi posem remei, s'enfonsarà, i quan diguem que ens sembla que aquest projecte del Pla Delta fa aigües ho diguem perquè aquesta concepció global d'infraestructures i medi ambient i de globalització d'infraestructures viàries, ferroviàries, depuradora, ampliació del port, etcètera, en aquests moments s'està transformant en un projecte d'elements separats, sense aquesta visió global d'una àrea, d'un territori, que està destinat a ser la porta sud d'Europa.

Per tant, s'està trencant la globalitat del projecte. Però, a més, ens dóna la impressió que fa aigües perquè, a més de perdre aquesta globalitat, el ministeri o els ministeris competents a nivell de l'Estat han perdut interès en aquests projectes –per a ells perifèrics–, per centrar-se, concentrar-se en les inversions que facin possible recuperar la centralitat de la capital de l'Estat espanyol. És aquell projecte del ministre Arias Salgado de dir: «Cal recuperar la inversió en el centre de l'Estat, en els dos-cents, tres-cents quilòmetres del voltant de Madrid.» Per tant, es perd globalitat, es guanya centralitat a nivell de l'Estat espanyol, i també es perd aquella visió que hi havia fa uns anys, que l'Estat espa-

nyol tenia dos grans pols econòmics, que era Barcelona i que era Madrid, i aquests dos grans pols econòmics s'havien de potenciar.

I aquest Pla pot fer aigües, si no hi posem remei, perquè es basava en un element fonamental, que era l'acord institucional, el consens entre administracions. Aquest Pla sorgeix d'una època, que és l'època olímpica, en què Catalunya i Barcelona van veure que hi havia un model de fer país, un model de fer política, que era el de la col·laboració i la cooperació, i que aquest model portava grans fruits al país. I llavors es torna a insistir: hem tingut una primera onada que són els Jocs Olímpics, intentem fer una segona onada que sigui aquest gran projecte de transformar l'àrea de Barcelona a través del Pla Delta, i fem-ho per acord institucional. I ens sembla que en aquests moments aquest acord institucional també està en perill. Per tant, està fent aigües; encara som a temps de recuperar-ho, i de recuperar aquest esperit –ho repeteixo– d'acord institucional respecte a objectius i prioritats en cada moment de desenvolupament d'aquest projecte global.

Jo voldria dir que aquesta idea d'acord institucional, resulta que fa pocs dies, en concret el 18 de març d'aquest any, l'ha tornat a recuperar el president Pujol. El president Pujol ens deia, a Barcelona Centre Logístic, aquesta data de 18 de març: «Portem perduts dos anys. No podem perdre el 98, perquè en portarem tres, de perduts, tres anys molt valuosos.» I deia: «Cal recuperar un acord institucional per tirar endavant les infraestructures de Catalunya, i molt concretament per recuperar aquestes infraestructures que es concentren en l'àrea del delta del Llobregat, que fan possible aquesta capitalitat del sud d'Europa per a Barcelona.» El Grup Socialista va contestar que estàvem disposats a aquest acord institucional, però sembla que és una política de paraules, que no es tradueix en voluntats d'acord ni d'intentar tirar endavant aquestes inversions que tots considerem necessàries.

I en aquests moments aquests projectes globals del Pla del Delta, doncs, estan en una situació d'indefinió que preocupa el conjunt dels ciutadans. Vostè, senyor conseller, ho deu conèixer tan bé com jo, o potser millor que jo: en el Pla del Delta hi ha un element fonamental, que és la clau que obre la porta al conjunt, que és el desviament del riu Llobregat. Doncs, el projecte del desviament del riu Llobregat, en aquests moments, està encallat. Segurament vostè em dirà que el mes de juny es produirà un fet consubstancial molt important que desencallarà aquest projecte. Però jo li dic que, encara que vostè em digui que el mes de juny això es desencalla, abans d'acabar l'any no hi haurà màquines en el desviament del delta del Llobregat –i en parlarem. I, si no hi ha desviament del delta del Llobregat, no hi ha depuradora. I, si no hi ha desviament i no hi ha depuradora, no hi ha ZAL ni ampliació del port. Per tant, aquesta peça cabdal, el desviament del Llobregat, necessita concreció per part de l'Administració o de les administracions implicades d'en quines dates es prendran els acords necessaris per procedir a la tramitació de tot allò que sigui necessari per poder començar a adjudicar les obres del desviament. Per tant, la pregunta, la petició concreta és que ens doni dates de comen-

çament d'aquestes obres en el desviament del Llobregat.

Junt amb aquesta porta que obre un conjunt d'altres infraestructures, hi ha tots els temes de vialitat i de transport, també, per carretera o transport ferroviari. I aquí també tenim incògnites, tenim incògnites importants. S'està fent l'autopista del Llobregat, fins a un punt, fins a Sant Feliu; però queda la segona fase, de Sant Feliu fins a baix. Quin és el procés d'aquesta segona fase? Amb quants carrils es farà pel marge esquerre? Com es farà l'entrada en aquesta segona fase cap al port i cap a la ZAL? Aquesta és una altra incògnita que demana resposta per part de la Conselleria de Política Territorial.

I junt amb això hi ha una altra incògnita, que ja ha sigut motiu de polèmica i de discussió, que és tot el tema de l'accés ferroviari a la ciutat de Barcelona i al port de Barcelona. Estem d'acord –i en aquests moments la discrepància és molt petita– que hi ha d'haver un accés d'amplària internacional al port de Barcelona, i que això s'ha de fer pel que anomenem «el canal del Llobregat». I sembla que estem d'acord que l'aeroport de Barcelona necessita una cessió del TGV. Però no estem encara d'acord, s'està estudiant..., i la meua petició seria: fins quan estudiarem i amb quina perspectiva s'estudia l'entrada del TGV a la ciutat de Barcelona i l'entrada de les mercaderies o la sortida de les mercaderies al port amb amplada internacional? Quan tindrem més o menys concreció sobre aquesta qüestió? I jo li voldria recordar, senyor conseller, que una estació a Sant Cugat i una estació a la Sagrera serveixen un ordre de 2 milions 300.000 habitants; una estació a l'aeroport i una estació a la Sagrera serveixen de l'ordre de tres milions d'habitants. Però aquest factor de servei a la gent és un factor que ha de ser determinant a l'hora de decidir quina és l'entrada del TGV i l'entrada o la sortida de mercaderies al port de Barcelona.

Tenim altres incògnites. Vostè ens va anunciar que ja hi havia acord sobre la tercera pista, però després d'aquest anunci que ja hi havia acord i que, a més, era exactament..., la Comissió Tècnica havia dit que la proposta bona era la que havia dit el Govern de la Generalitat, l'endemà surt l'alcalde del Prat i diu que no, i surt la Comissió Tècnica i ens diu que totes les opcions són possibles. Quan tindrem solució a la tercera pista de l'aeroport?

Però això no és suficient, perquè la tercera pista a l'aeroport és una peça important, però no la més important, o no la definitiva, d'un projecte de transformació de l'aeroport de Barcelona i de creació d'una ciutat aeroportuària. Per tant, tenim tot un conjunt d'actuacions que en aquests moments estan més o menys navegant, més o menys fent aigües, i que naveguen en la inconcreció, en la indefinió, sobretot perquè aquelles coses que poden desencallar, que és el tema del desviament del Llobregat, encara no tenen data concreta. I espero, senyor conseller, que avui ens pugui anunciar que aquests projectes, tan importants per a Barcelona i per a Catalunya, tenen ja una data de desencallament i d'inici.

Moltes gràcies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per contestar ara la interpellació té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, el senyor Nadal sap perfectament que quan, el 16 d'abril de 1994, la Generalitat –juntament amb altres administracions– va signar el conveni de cooperació en infraestructures i medi ambient al delta del Llobregat, ho va fer amb un objectiu bàsic, que era aconseguir que sobre el territori s'hi planegessin diferents actuacions i que aquest territori esdevingués el gran centre de transports del sud d'Europa, el gran centre d'integració multimodal i la gran plataforma logística de l'eix mediterrani.

El territori del delta del Llobregat, com vostè sap prou bé, és un territori excepcional per les seves característiques físiques i per la seva localització estratègica, i a més a més conté ja en aquests moments dos grans centres de transport, com a mínim: el port i l'aeroport. Jo crec que s'ha de destacar aquest fet excepcional d'un port i un aeroport potents, a tocar l'un de l'altre, que si són tractats conjuntament generen unes sinergies molt importants i que fa que tinguin un potencial de desenvolupament molt gran.

Amb tot, aquestes infraestructures puntuals del transport s'han de complementar amb una xarxa de comunicacions completa i eficaç, que permeti connectar-nos bé amb qualsevol punt d'Europa. Per això sap que nosaltres sempre hem defensat que és tan important que el ferrocarril arribi amb ample de via europeu fins a la plataforma del delta. És evident que existeixen possibilitats d'assolir aquest objectiu de ser el gran centre de transports del sud d'Europa, però també és cert que Barcelona no és l'únic centre logístic que pot tenir aquest paper i que tindrà altres competidors en el procés, i per això, per això, cal actuar amb aquesta celeritat a la qual vostè també feia referència, en boca del president de la Generalitat.

Totes aquestes actuacions que el conveni contemplava anaven en la línia d'assolir aquests objectius; el conveni especificava per a cada actuació qui eren els promotors, els responsables i el calendari bàsic. De totes maneres, cal tenir present que, en el territori del delta, subsisteixen una sèrie de valors mediambientals, i evidentment, aquests valors mediambientals havien de ser adequadament comptabilitzats amb les noves infraestructures. Tot això és el que contenia el conveni del delta: això no era un pla, sinó que era un conveni de dir què fa cadascú i com ho coordinem, això.

En aquest moment –i suposo que aquest és el sentit de la seva pregunta–, com està cada una de les infraestructures? Miri, comencem per les viàries. La pota sud està en construcció, com vostè sap, i, com vostè sap també, degut a una sèrie de desgràcies en la seva trami-

tació, ha estat molt més llarg del que tots hauríem desitjat, i molt més llarg del que en algun determinat moment es va comprometre que es faria dintre de l'any 92. Però, bé, sembla que estem ja en el final.

L'autovia del Baix Llobregat, o autovia del marge dret, compleix la seva programació i entrarà aquest any en funcionament. Vostè demana per la seva continuïtat. Doncs bé, la seva continuïtat en el port: està previst, està signat un conveni entre el Departament de Política Territorial i el Ministerio de Fomento que afegeix dos carrils més en cada sentit –vostè em demanava això– per al cinturó litoral fins a la Zona Franca i al port de Barcelona. Aquesta segona fase està previst de realitzar-la entre el 98 i el 2000 i suposa una inversió addicional de 7.500 milions de pessetes. Hi han altres actuacions, també, viàries, que ara no li comentaré.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Les actuacions mediambientals lligades al riu. En aquest moment vostè sap perfectament que estem concentrats en l'estudi d'impacte ambiental i, per tant, les mesures d'impacte ambiental que han d'acompanyar el desviament del riu Llobregat. Aquest no és un tema menor, aquest no és un tema que es pugui resoldre a la lleugera, ni és un tema en el qual les premses ens facin cap favor. No obstant tot això, jo li diré que aquest estudi, aquesta declaració d'impacte ambiental, quan es formuli –que jo espero que serà les properes setmanes–, serà una declaració de la qual tots, tots, podrem estar molt satisfets.

La magnitud i la qualitat dels estudis realitzats, la informació recaptada, les solucions aportades ens permeten de ser, jo diria, molt positius en relació amb aquest tema. Li diria també que, paral·lelament a això, i per guanyar temps, s'està procedint, com que ja sabem, gràcies a l'eficaç coordinació que hi ha amb el Ministeri de Medi Ambient, per on van les línies d'aquesta declaració, doncs, estem procedint ja a la redacció del projecte refós –que aquesta era una de les demandes que es feien, per exemple, des de l'Ajuntament del Prat, i que jo compartia plenament–, de manera que el mateix mes de maig tinguem nosaltres aquest projecte refós i que, tan bon punt es formuli per part del Ministerio de Medio Ambiente la declaració d'impacte ambiental, nosaltres puguem aportar ja el projecte adequat als mandats d'aquesta declaració i, per tant, que el tingui altra vegada el Ministeri de cara a la seva licitació. És obvi que aquest és un tema que en aquests moments està ja en la seva recta final, i en el qual s'ha avançat molt, per cert, aquests últims mesos.

Del tema de l'aeroport, jo voldria dir-li, precisar-li molt clarament que aquest és un tema que hi ha una compromís del Ministeri de treure el Pla director abans de l'estiu, i que aquest Pla director ha de cenyir-se a les recomanacions que li feia el grup de treball d'experts que, a proposta del Govern de la Generalitat, doncs, van formar dues persones del Ministeri, dues persones del Departament i dues persones..., una de l'Ajuntament de Barcelona i una de l'Ajuntament del Prat de Llobregat, en la recerca d'aquesta coordinació institucional.

Jo crec que, en aquesta proposta de Pla director que se'ns farà, es conté, jo diria, tot aquest marc de diàleg

5354

que s'ha fet. Avui mateix hi ha hagut una reunió, aquest dematí, de totes les parts, i avui mateix, aquesta tarda, l'alcalde del Prat està negociant amb el Ministeri de Foment la part dels temes que, des d'un punt de vista de l'Ajuntament del Prat, són condicionants de l'acord final. Per tant, s'està avançant en tota la línia i, ho repetixo, el calendari és també molt proper.

Infraestructures ferroviàries. Vostè sap perfectament, i no vull reiterar-ho, el calendari d'arribada de l'ample europeu, i que en aquests moments tenim a exposició pública –fins al dia 13 de maig– el tram fins a Martorell. Hi ha en aquests moments l'encàrrec del ministre de Foment a GIV d'estudiar fins a les últimes –vostè té raó, dient alguns dels elements que s'han de tenir en compte, com és la població servida, però també n'hi ha molts d'altres–, i GIV jo crec que també dintre d'aquests propers mesos tindrà aquest estudi llest, que ha de servir perquè les administracions puguem prendre la decisió amb relació a per on entra a Barcelona, en una primera etapa, perquè ja sap que, el marc final, tots compartim quin ha de ser.

I, finalment, voldria també parlar-li del port de Barcelona. És cert que el port de Barcelona no pot fer la seva gran ampliació fins que no tingui el desviament construït, però també és cert que en el mateix Pla director del port, que aquests dies s'està acabant de redactar, i que s'ha consultat ja per part de l'autoritat portuària amb el Ministeri de Foment, apareix una programació que contempla, en les seves primeres etapes d'aquests anys i dels propers, tota una sèrie d'obres que no tenen a veure encara amb l'ampliació entesa com la nova ocupació de terreny, més enllà de l'actual llit del Llobregat. I en aquest sentit s'està desenvolupant aquest Pla director, amb les seves determinacions, com ara la construcció del pont que permetrà anar al moll adossat sense haver de passar per la Barceloneta i, a la vegada, d'aquí a pocs dies jo crec que es farà pública per part de l'autoritat portuària la licitació de les obres de la nova bocana que, conjuntament amb el nou accés al moll adossat, conformen el nou marc del que en podríem dir el port vell, entès el port vell no només com el que coneixem com a Port Vell lúdic, comercial, recreatiu, sinó el port vell entès com el port d'abans de l'ampliació del desviament del Llobregat.

Tot això crec que està molt raonablement enfocat; jo el que li vull dir, de tota manera, senyor Nadal, és que en aquests temes no es pot ser mai gens ni mica triomfalista; cada decisió d'aquestes, com vostè sap, vol molta i molta feina, i vol molt de treball, molts d'acords, i això és el que el Departament de Política Territorial està realitzant; amb un convenciment, i és que s'està avançant. És a dir, si en algun moment determinat hi podia haver hagut alguna idea que les coses no anaven bé, en aquest moment la sensació és d'avanç. Òbviament, aquest avanç té uns moments puntuals determinats, i aquests són els que a tots ens en fan adonar, però, mentrestant, jo penso que la sensació és d'avanç, i que els treballs estan permetent pensar que en relació amb el Pla del Delta es podran complir els objectius.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, senyor conseller, a mi em satisfà que se sàpiga rectificar a temps determinades actuacions, perquè rectificar és de savis, i això pot comportar que en el futur les coses es facin millor, o tal com s'han de fer.

En aquest país, fa uns anys, segurament uns anys, a més, que el senyor Molins, que ara vol ser alcalde de Barcelona, va planificar el Pla territorial –va ser aprovat dos anys després que ell deixés la Conselleria–, es tenia una concepció de Catalunya en què es pensava que la conurbació de Barcelona era una anormalitat. Es parlava de macrocefàlia, de descongestionar, «hem d'aprimar», i en aquests moments jo crec que s'està canviant aquesta concepció d'anormalitat de la macrocefàlia barcelonina, per pensar que és un factor de competitivitat a nivell internacional, i que Barcelona necessita, per ser l'entrada d'Europa, o l'entrada d'Europa pel sud, unes dimensions d'unes infraestructures portuàries, aeroportuàries i unes infraestructures ferroviàries, o el que sigui, d'una determinada manera, d'una determinada dimensió, i això fa possible que Barcelona pugui competir amb les ciutats amb què hagi de competir. Jo crec que aquesta concepció s'està canviant, i allò que semblava abans que es deia «invertir a Barcelona és anar contra Catalunya», ara sembla que tots plegats estem dient el que ja dèiem abans nosaltres, que invertir a Barcelona pot ajudar al reequilibrament de Catalunya. Jo crec que s'està rectificant, en aquest sentit, i també s'està rectificant, com vostè deia, en el sentit que no podem ser triomfalistes en unes actuacions que són molt importants.

Jo voldria que aquesta sinceritat, aquest reconeixement que no podem ser triomfalistes es traduís, diguem-ne, en un treball cada vegada més per sota, però que es traduís a ser més efectiu. Per què? Perquè, respecte al desviament del Llobregat, senyor conseller, s'han de fer moltes coses, encara. Vostè ha dit: «Falta la declaració d'impacte, i s'està preparant el projecte refós», però és que hem de fer la modificació del Pla general, hem d'expropiar els terrenys... Hem de fer moltes coses, per fer el desviament del Llobregat. I això comporta temps, i és allò que deia el president Pujol, que, si no ho fem a temps, perdrem un altre any. I la meua preocupació és que també tornem a perdre l'any 98, i no és una preocupació meua o del Grup Socialista: el Reial Automòbil Club de Catalunya, la Cambra de Comerç, el Foment del Treball i el Cercle d'Economia estan preparant un informe sobre les inversions en infraestructures que s'estan fent a Catalunya, i les que estan pendents d'executar-se. Diu: «La idea, auspiciada des del RACC i la Cambra de Comerç, ha de servir per estirar les orelles a les administracions.» És a dir que aquesta preocupació que les coses van lentes no és una preocupació de la classe política, sinó que és una preocupació de la societat catalana i dels sectors econòmics, els sectors dinàmics que han de fer possible que aquestes inversi-

ons tinguin una repercussió positiva per a Catalunya i per als ciutadans.

Pel que fa referència a la depuradora del Prat, senyor conseller, se'ns anuncia que el Govern de l'Estat farà una societat, però aquests estatuts d'aquesta societat encara no estan ni a disposició de la gent que n'ha de formar part. La gent de l'àrea metropolitana no coneix quins són els estatuts d'aquesta societat. Per tant, estem endarrerits també en temes cabdals per a la depuradora del Prat. I així podríem tornar a desgranar tots aquells temes que ja hem comentat, i que vostè també ha comentat, que encara estan per decidir, com és l'accés del tren, com és la perllongació de l'autovia, i temes que vostè ja ha dit que desgraciadament no han anat prou bé, però temes que estan provocant greus distorsions als ciutadans. L'accés, en aquests moments, a l'aeroport de Barcelona, per manca de la pota sud, és un tema traumàtic; la gent perd hores i hores per accedir a l'aeroport de Barcelona.

Per tant, cal que aquest conjunt d'actuacions que estan en aquests moments paralitzades, i que no crec que la culpa de la paralització d'aquestes obres correspongui a una persona que va ser ministre fa uns anys, es comencin a desencallar i que tirin endavant al més aviat possible, perquè moltes de les qüestions que van fer possible el Pla del Delta del Llobregat les va endegar el senyor Borrell quan era ministre. I els estudis per fer la ciutat aeroportuària, i els estudis..., els encàrrecs que es van fer, els va fer el senyor Borrell. I els estudis per fer l'estació de la Sagrera els va fer el senyor Borrell. I la signatura del conveni la va fer el senyor Borrell, aquesta persona tan nefasta per a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, l'honorable senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé, senyor Nadal, no sé si fa una setmana vostè tenia aquest entusiasme «borrellià» que té avui, no? (*Rialles.*) En tot cas, sigui benvingut, no? (*Remor de veus.*) Escolti'm, miri, rectificar és de savis. Jo li proposo una primera rectificació. Una ja l'ha fet... —no hi ha ningú, ara hi ha la senyora Montserrat, no?—, una l'ha hagut de fer el Partit Popular, i Convergència i Unió, que és rectificar la Llei de ports, eh?, aquella famosa Llei Borrell que ens va centralitzar la gestió de tots els ports. Això ho hem hagut de rectificar el Partit Popular i Convergència i Unió. Bé, però en queda una altra, de pendent, sap?, que és l'aeroport. Aquests que vostè ha esmentat —el RACC, la Cambra de Comerç, Iberia, Air Europa, que és un senyor de Valladolid..., etcètera—, tota aquesta gent, van dir que era bo que l'aeroport es gestionés amb un model diferent de l'actual, entre altres coses un model dissenyat pel seu amic d'aquesta setmana, no? Home, seria bo que rectificués! A nosaltres ens agradaria molt que, amb aquest entusiasme que hi ha aquests dies, doncs, hi hagués un pronunciament de dir: «Escolti'm, miri, nosaltres proposarem, tirarem endavant una modificació,

traspasant la gestió dels aeroports al país.» A mi m'agradaria que hi fos, això, m'agradaria; en canvi, en el decàleg no hi veig aquestes coses, hi segueixo veient altres tendències distintes, no? Per tant, si algú ha de rectificar, si algú ha de rectificar, aquest té un nom i un cognom absolutament i totalment catalans, i seria molt bo que amb noms i cognoms tan rotundament catalans es produís una rectificació en favor d'una manera una mica més catalana de veure les coses, no? (*Remor de veus.*)

Bé, de totes maneres, escolti'm, com que això no ho posarem pas..., totes aquestes reflexions que fem no les posarem pas en la moció —suposo— subsegüent, jo el que sí que li diria és que, des d'un punt de vista de la concepció territorial que han tingut Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, és una concepció que sempre ha comptat amb l'empenta del cap i casal, de Barcelona, i que aquesta concepció territorial l'ha portat, entre moltes altres iniciatives, a fer unes inversions importantíssimes a l'àrea de Barcelona, a endegar el Pla territorial metropolità —no només de Barcelona, que avui dia ja se'ns fa difícil de considerar-la, ni de la Barcelona metropolitana estricta, reduïda, que ja tampoc defineix el fenomen del comportament urbà de Barcelona, sinó de la regió metropolitana, que és com jo penso que aquestes coses s'han de tirar endavant—, i que no negarà que el senyor Molins és un dels que té molt clarament la paternitat a tirar endavant aquesta actuació. En aquest sentit, jo penso que no només el senyor Molins no té res a rectificar, sinó que segurament tots hem de dir que el senyor Molins ja fa uns quants anys prenia decisions que ara la ciutat de Barcelona pot rebre com a especialment benvingudes.

Però, bé, vostè demostra una preocupació per un tema concret: els estatus de la societat que ha de gestionar la depuradora del Prat. Jo li vull anunciar que aquest és un dels temes que aquesta mateixa setmana —i comprendrà que aquesta és una setmana complicada per a la ministra del Medi Ambient— hi ha hagut contactes, hi ha hagut treballs per avançar en la definició i en l'aprovació d'aquesta societat per poder tirar endavant la construcció.

Vostè formula també una altra acotació, que jo també ho vull aclarir: els tràmits del desviament. Diu: «Alerta, que s'ha d'aprovar el Pla general metropolità!» Sàpiga que el Govern de la Generalitat ha efectuat tots els tràmits, i que els té només pendents d'un tema: l'endemà que es rebi l'aprovació del projecte, nosaltres convocarem la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, que és l'únic tràmit que queda per poder ja procedir a l'aprovació de la modificació del Pla general metropolità; amb l'aprovació del projecte i amb l'aprovació de la modificació del Pla general metropolità estarà, lògicament, l'administració actuant, habilitada per iniciar les expropiacions. Però diria: «I llavors s'hi posaran?» No, ja en aquests moments nosaltres hem iniciat ja els treballs per tenir preparat tot allò que conformen les expropiacions que faran falta, tant per a la depuradora com per al desviament del riu. Jo crec que tot això són una sèrie de dades que van en la línia del que li deia, i que sobretot ens permeten a tots, en aquests moments, ser..., amb un ambient de treball intens, però ser raonablement positius i raonablement optimistes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la distribució dels fons europeus entre les comunitats autònomes

Substanciarem la darrera i última interpellació d'aquest Ple, la interpellació sobre la distribució dels fons europeus entre les comunitats autònomes, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Josep Huguet, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Un informe del Parlament Europeu del 19 d'octubre de 1995 mostra una perplexitat quan diu que els fons estructurals haurien de contribuir a l'acostament de les regions, però que, en canvi, persisteixen diferències notables entre regions riques i pobres, malgrat les ajudes financeres.

Hi ha doncs un dubtós impacte, en el desenvolupament real dels territoris, d'aquests fons. Hi ha també problemes de cofinançament i gestió, d'aquests fons. Existeix, diu aquest informe, una infrautilització dels crèdits i els fons estructurals per part dels estats membres. En el cas de Catalunya, s'ha denunciat, per exemple, des de l'àmbit de la Unió de Pagesos, que, per manca de cofinançament, durant aquests darrers dos anys, per exemple, la Generalitat ha deixat de cofinançar per valor de 13.300 milions de pessetes i que la pèrdua del sector, en conjunt, ha estat de 22.550 milions de pessetes –que, en els temps que corren, de moneda única i de càstig a l'agricultura mediterrània, en benefici de l'agricultura centreeuropea, i de competència deslleial de les zones agrícoles espanyoles situades a l'objectiu 1, no és pas poc, el que s'ha deixat de rebre. Per tant, doncs, recursos que s'han deixat de tenir per aconseguir una reforma d'estructures familiars agràries de cara a fer-les competitives.

Per altra part, aquest informe citat constata també que les estructures estatals no han estat adaptades a les necessitats de la gestió d'un nombre creixent de programes: als retards en l'arrencada i en el tancament de les activitats s'hi afegeix també la dificultat dels serveis dels estats membres per seguir les accions finançades pels fons sobre el terreny, ja que tota llur activitat és absorbida per l'execució dels procediments i l'aportació de documentació. Per tant, doncs, elements que fan difícil avaluar l'eficiència d'aquests fons.

Evidentment, els retalls pressupostaris que imposa Maastricht també limiten les subvencions estatals i, per tant, els problemes del cofinançament es generalitzen. Diversos informes han assenyalat, per altra banda, la complexitat i la rigidesa dels principis de l'acció estructural, que s'ha anat introduint a la carta en la mesura de les diverses incorporacions de nous estats i no, per tant, com a fruit d'una reflexió i d'una estratègia estructural

da; s'han posat..., s'han anat variant els criteris en funció de les entrades dels nous estats.

Dit això com a primer element, passem a una altra qüestió, que és com s'utilitzen aquests fons. La multiplicitat d'iniciatives que es mouen entorn dels fons europeus no sempre permet utilitzar-los de forma eficient: molts estats o territoris prioritzen la utilització de fons com a substitut d'inversions del propi sector públic, i amb una mentalitat «desarrollista» passada de moda i que no té incidència real en el desenvolupament; en canvi, hi ha estats o territoris que, hàbilment, intel·ligentment, utilitzen aquests fons en sectors estratègics que realment creen desenvolupament –per exemple, en el sector de la recerca i el desenvolupament. I aquí hi ha dades que ens diuen que aquests fons, per exemple, l'Estat espanyol està a la cua de la utilització, pràcticament a la cua, del percentatge d'utilització d'aquests fons, tant objectiu 1 com objectiu 2, en recerca i desenvolupament, i van molt per davant, doncs, Itàlia, Gran Bretanya, Portugal, etcètera.

Això és un aspecte. Hi ha un altre aspecte: la utilització d'aquests fons com a element de competència deslleial. Es deia en aquest quadern..., en un quadern de la Comissió Europea dedicat a les regions de l'objectiu 1, es diu que les zones objectiu 1 a Espanya és el 59,4% de la població de l'Estat i 77% del territori, que aquests fons dedicats a l'objectiu 1 a l'Estat espanyol, evidentment, contribueixen a millorar molt l'oferta d'infraestructures en aquestes zones, de tal manera que molts cops es pot derivar la inversió pública que hauria de partir de les administracions habituals cap als recursos europeus, mentre que les administracions es dediquen a fer tasques de captació d'inversions productives que, molts cops, el que fan és captar aquestes inversions de zones com la catalana.

Fa poc vaig tenir ocasió de rebre una carta de l'alcalde de La Carolina, diputat del PP, oferint pràcticament unes condicions, al seu polígon industrial, doncs, bes-tials, unes condicions..., crèdits al 70% sense interessos, naus gratuïtes, terreny gratuït, lliure d'impostos municipals... Això s'ho poden permetre perquè reben cabals públics per altres vies, entre elles les vies europees. Per tant, una forma esbiaixada de fer utilitzar uns fons en contra de..., en aquest cas de Catalunya.

Per tant, no sé si hauríem de parlar –quan parlem dels fons com a element de solidaritat– de solidaritat, espoli o beneficència. Seria una qüestió a discutir. En qualsevol cas, senyor conseller, el que està clar és que, amb les previsions de futur que hi ha, que aquests fons vagin baixant, especialment a partir del 2006, quan entrin els països de l'Est i tot això se'n vaig cap a l'Est, cal començar-se a plantejar si el que ja sofrem ara, aquesta sobrepressió fiscal a canvi de res a dintre de l'Estat espanyol, vindrà incrementada per una sobrepressió de les comunitats acostumades a rebre fons europeus quan en deixaran de rebre. Perquè algunes comunitats d'aquestes s'han acostumat que els fons siguin una normalitat, no una qüestió provisional. I, en aquest context, és important assenyalat que diversos elements ens són totalment desfavorables: el tema de com es territorialitzen els fons europeus objectiu 1, el tema de com es reparteixen aquests fons, el tema del dèficit fis-

cal de Catalunya, també, amb relació a Europa. Intentaré, en l'estona que queda, avançar una mica, i, si no, en la rèplica podrem continuar encara més.

El tema de la territorialització. La tria de les regions objectiu 1 es basa a utilitzar les zones estadístiques NUTS 2, que, curiosament, en el cas de l'Estat espanyol, són de les més enormes del conjunt d'Europa; la majoria d'estats europeus han triat unes NUTS 2 de grandària reduïda. I, per altra banda, hi ha també un efecte pervers d'aquesta territorialització dintre de l'Estat espanyol, que és la diferència entre comunitats autònomes pluriprovincials i uniprovincials. El cas de Madrid és escandalós: la Comunitat Autònoma de Madrid, que, evidentment, les estadístiques li donen que està per sobre del 75%, i per tant no rep objectiu 1, en canvi, a vint quilòmetres de Madrid, que és exactament on comença la frontera amb Guadalajara, i a seixanta quilòmetres Guadalajara mateix, a setanta Toledo, estan rebent cabassos de fons estructurals europeus, cabassos, la zona més ben dotada de l'Estat espanyol, de fons europeus, per fer créixer una regió teòricament subdesenvolupada. O sigui que l'àrea metropolitana de Madrid en aquests moments rep subvencions de la Comunitat Europea per créixer, mentre que la territorialització perjudica clarament Catalunya, perquè, del conjunt de comarques de Catalunya, vint-i-una comarques, senyor conseller, vint-i-una, tenen un PIB a igualtat de paritat adquisitiva, inferior al 75%, i són perjudicades per estar empaquetades a l'estadística catalana. Aquestes comarques, amb una territorialització més afinada, que permetés que aquestes NUTS 2 fossin una agrupació comarcal, tindrien accés als fons de desenvolupament objectiu 1, i no hi han tingut accés. I no només això, sinó que llavors, quan es reparteixen fons a dintre de Catalunya, se solen concentrar a l'entorn de Barcelona. Per tant, doble perjudici: un per un model de territorialització negatiu, absolutament nefast, incomparable amb altres zones territorialitzades d'Europa, i a més a més perjudici dintre de Catalunya, per la mentalitat centralista amb què es distribueixen aquests fons dintre de Catalunya.

Per tant, doncs, preocupant, una qüestió que es dona per..., en fi, que no hi ha cap mena de crítica ni cap mena de visió, diguem-ne, alternativa, per part del Govern de la Generalitat a aquesta qüestió. El tema arriba fins al punt que països..., estats com Bèlgica, Àustria, França, es poden permetre el luxe de determinar que regions que estan per sobre del nivell de renda real nostre –no del poder adquisitiu, però sí la real–, rebin objectiu 1, i són regions minúscules, regions situades en zones de clar desenvolupament.

Per exemple, l'Hainaut, situat entre París i Brusselles, a França; a Bèlgica, l'Hainaut també belga; o la zona del Burgenland, a Àustria, a vint quilòmetres de Viena, zona metropolitana d'expansió de Viena, que rep objectiu 1; o el Flevoland, una zona situada a deu quilòmetres d'Amsterdam, que rep un objectiu 1. Escolti, això és una total injustícia. Zones que estadísticament apareixen com a situades per sota la mitjana catalana, zones que s'han delimitat especialment per poder fer que les estadístiques sortissin bé, reben objectiu 1, mentre Catalunya, sense sobirania, sense capacitat de determi-

nar el seu nivell de NUTS 2, està perdent possibilitats en tot el que serien les comarques interiors.

Com que s'està acabant el temps d'aquesta primera tongada, només jo li vull dir que el tema del repartiment de fons ens perjudica també, estem a la cua, pràcticament, de la recepció de fons per habitant a Espanya i també en relació amb comunitats autònomes europees de similars rendes que nosaltres, i això comporta també un dèficit fiscal elevat, que venia denunciat, precisament, en el seu estudi que van vostès encomanar, de la balança de pagaments, on es deia que aquesta situació situava Catalunya en una autèntica hipoteca per al seu futur, perquè pràcticament contribuïem en percentatge al mateix nivell que està contribuint Alemanya als fons europeus, a la solidaritat europea. Catalunya, que està per sota la mitjana –per sota la mitjana, ho repeteixo– de riquesa europea, contribueix en percentatge al mateix nivell que les grans potències econòmiques europees.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al tom de resposta, té la paraula el conseller d'Economia i Finances, honorable senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Huguet, bé, jo entenc que en el fons de la seva intervenció existeix un aspecte que jo comparteixo i que hem tingut ocasió de debatre en diferents ocasions i que, per altra part, vostè coneix perfectament que el Govern, en el seu conjunt, és un tema que en diferents ocasions l'explica i, a més a més, el denuncia. I és que, certament, estem en una posició de pertànyer a un estat que en termes de renda clarament està per sota dels índexs de la mateixa Unió Europea –això és així– i que, en canvi, nosaltres, dintre d'aquest Estat, som un país que –ho torno a dir: a l'interior de l'Estat– estem clarament per sobre de la mitjana de renda, no? I aquesta és una situació que ens col·loca en una posició complicada, des de molts punts de vista, però que no ens acabem d'inventar en aquest moment. Aquesta és la realitat, aquesta és la realitat que ens toca viure i amb la qual hem de conviure, i no només hem de conviure, sinó que, a més a més, hem de procurar que dintre d'aquesta convivència interior les coses ens vagin al millor possible.

Aquesta és una primera constatació. Per tant, jo comparteixo el fons de la seva preocupació, però entengui que no és una preocupació que la pugui resoldre només el Govern de Catalunya, sense més. Ens enfrontem, en aquest sentit, amb una realitat que és molt dura, que per altra part fa molt temps que existeix, i que en termes europeus també té les seves traduccions, i en aquest cas la traducció que té en termes europeus és aquesta situació que vostè té raó a definir com una situació d'una certa discriminació.

Dit això, també és veritat una altra cosa, i és que no s'entén gaire bé –comparteix també la seva opinió– que, si en termes de la Unió Europea Catalunya està...,

encara que no molt lluny, però just per sota de la mitjana del que és la renda europea, nosaltres, respecte a Brusselles, hàgim de ser contribuents nets a l'administració comunitària. Això tampoc s'entén.

Val a dir que en aquest sentit nosaltres hem fet veure aquesta situació de discriminació en molt diferents ocasions a la mateixa administració comunitària. Jo mateix, no fa ni una setmana, crec recordar, que al director general de Política Regional, el senyor Landaburu –que fa temps, a més, que és director general–, vaig tenir ocasió novament de fer-li veure aquesta situació de discriminació, que certament en termes europeus és una mica preocupant, perquè vol dir que Catalunya no té el mateix tracte que altres països, que altres territoris del conjunt de la Unió Europea, que pel fet d'estar més o menys amb nivells de renda similar al nostre però de pertànyer a estats que en el seu conjunt són més rics que no pas l'espanyol, tenen una situació de relació fiscal amb el que és l'administració comunitària sensiblement millor que aquella que té Catalunya. Per tant –ho torno a dir–, en el fons, en el fons comparteixo la seva preocupació.

Ara, també m'agradaria afegir una altra cosa, i és que quan s'analitza el que és el flux dels fons que arriben d'Europa, encara que sigui a través de Madrid –això no és la qüestió principal en aquest moment–, s'han de comptar tots els fons, no ens podem fixar només en uns quants, sinó que els hem de mirar tots en el seu conjunt. En aquest sentit, recordem que hi ha, per una part, el que són fons estructurals, és a dir, el Feder, el Fons Social Europeu, el FEOGA-orientació, l'IFOP, però al costat d'aquests fons estructurals i del FEOGA-garantia, i d'altres programes, com, per exemple, el Life, el Socrates, etcètera, al costat d'això hi ha una altra cosa, que són els fons de cohesió, on el conjunt de l'Estat rep una part molt substancial –molt substancial– del que és l'aportació comunitària.

I, en aquest sentit, respecte als fons de cohesió que hem de sumar als altres fons estructurals, la veritat és que la nostra situació, almenys des de fa uns tres o quatre anys, aproximadament, no és tan negativa com la que vostè intentava descriure en la seva intervenció.

És a dir, jo crec que hem de tenir en compte dues consideracions. Primer, nosaltres, evidentment, com a conjunt de país, no som objectiu 1, aquesta és una realitat. Vostè diu: «Home, si es canviessin els criteris de territorialització, doncs això podria ser diferent.» Bé, en tot cas, és que els criteris, que s'imposen en bona part també des de Brusselles –que en aquest cas, respecte a Espanya, és la configuració a nivell de comunitats autònomes–, són els que són. Nosaltres, lògicament, tenim aquesta situació, i en aquest sentit jo diria que afortunadament com a país no som objectiu 1, perquè si fóssim objectiu 1 com a país voldria dir que estaríem per sota del 75% del nivell de renda de la Unió Europea –això ho hem dit moltes vegades–, i estem al 95, 96, 97% i, per tant, clarament per sobre de moltes altres comunitats del conjunt de l'Estat.

Per tant –ho torno a dir–, nosaltres no som objectiu 1, l'objectiu 1 concentra un 68% dels recursos totals a nivell europeu i en el cas d'Espanya –i aquesta és una

estadística que hem de recordar–, en el cas d'Espanya aquest objectiu 1 representa un 83% de tots els ajuts que arriben al conjunt de l'Estat. Per tant, és evident que si nosaltres estem exclosos d'aquest objectiu 1, perquè per definició ho hem d'estar, com a conjunt de país ho hem d'estar –estem molt per sobre del límit del 75% i la gran part dels recursos europeus es concentren just en aquests territoris que estan per sota del 75%–, és evident que en termes absoluts i en termes relatius, fins i tot, la nostra participació en els fons que arriben d'Europa no pot ser altra que una participació relativament disminuïda. Això és així.

Ara bé, també és veritat una altra cosa, també és veritat una altra cosa, i és que en allò que queda lliure, més enllà de l'objectiu 1, en el qual no podem participar, encara que ho volguéssim, en allò que queda lliure la nostra participació ja no és tan dolenta; al revés, és una participació considerablement bona.

Per exemple, en l'objectiu 2, que és allà on nosaltres hi som –i aquí no ens ho pot discutir ningú–, en l'objectiu 2, en el període 94-99, nosaltres vàrem rebre un 47,6% dels fons que va distribuir el conjunt de l'Estat; pràcticament una de cada dues pessetes que es van distribuir de l'objectiu 2 va venir a Catalunya, pràcticament una de cada dues. Escolti, no és que ens correspongui menys, no estic dient que això sigui mèrit de ningú, però en tot cas és una realitat: pràcticament la meitat de l'objectiu 2 va venir a Catalunya.

I, en el cas dels fons de cohesió, que –ho torno a dir– jo crec que per fer una anàlisi correcta de la situació s'ha d'intentar, s'ha de procurar sumar, lògicament, aquests fons, jo li he de dir que, per exemple, en el període 93-96, que és un període liquidat, nosaltres vàrem tenir una participació en el conjunt dels fons de cohesió del 16,4% sobre, també, el conjunt de l'Estat, per tant, per entendre'ns, entre l'índex de la nostra població i l'índex de la nostra contribució a l'activitat econòmica general. No és un percentatge brillant –ja li ho admeto–, no és un percentatge que ens complaui definitivament, però de tota manera és més o menys per població el percentatge que ens podria pertocar.

Si vostè em digués que els fons de cohesió, fins i tot de cara al futur, han de servir també per intentar compensar en aquells territoris, dintre d'aquests estats que hem analitzat al començament –molt concretament l'espanyol–, on hi ha països molt concrets, en aquest cas Catalunya, que tenen una situació de discriminació en termes de balança fiscal evident, si els fons de cohesió haguessin de servir per compensar aquesta realitat jo li diria que hi estic d'acord, jo li diria que hi estic plenament d'acord; és a dir, un dels supòsits en què nosaltres treballem, un dels nostres objectius com a departament és precisament aquest, és que en el futur els fons de cohesió, en la mesura que segueixin arribant a l'Estat espanyol, puguin tenir una adscripció més notable en el que és Catalunya, més notable, en tot cas, del que han tingut fins ara, que lògicament –ho torno a dir– ha sigut una adscripció més o menys ajustada al nostre índex de població, però que, tenint en compte aquesta realitat fiscal que vostè descrivia, lògicament pot ser un mecanisme de compensació des d'aquesta òptica de la recepció de fons europeus en el seu conjunt.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo lamento una mica el to amb què habitualment, com a diputat d'Esquerra, trec aquests temes aquí, vostè em contesta; és a dir, la resignació, a vegades cofoisme, admissió, en alguns casos, de la coincidència en el fons, però cap impuls una mica profund pel canvi de la situació. És una situació que s'ha de legitimar la realitat que hi ha, o es legitima la realitat que hi ha i, per tant, doncs, l'autonomia que estem administrant està legitimant una situació que ens pot portar a autèntiques hipoteques, com diu el senyor Martí Parellada en el final, en l'epíleg de l'estudi que vostès li van encarregar. Jo no veig cap voluntat ferma de superar aquest autèntic coll d'ampolla, únic a Europa —es coneix com «el model català» per la universitat de París, aquesta situació—, cap voluntat política de canviar això. (*Remor de veus.*)

Senyor conseller, per continuar una mica amb algunes xifres, jo he sumat els fons, i els fons sumats, per exemple, del vuitè report sobre fons estructurals compromesos per al 94-96, Catalunya rep 91 ecus per habitant, per darrere de Valònia, que està en un nivell per càpita similar al nostre, l'Alvèrnia, els Abruços, la regió nord i nord-oest de Gran Bretanya i Escòcia, per exemple. Per al període 94-99, en conjunt, nombres arrodonits, extrets de l'Eurostat, Catalunya pot rebre 75.000 milions de pessetes, que corresponen, més o menys, a 73 ecus per càpita, mentre la regió del centre en rep 491, el nord-est de l'Estat 160 ecus per càpita, el sud, 328 per càpita, etcètera.

Per tant, doncs, una discriminació total pel que fa al repartiment de fons. És a dir, quan nosaltres comparem amb regions similars de capacitat de poder adquisitiu estem sempre, en general, per darrere, fins i tot dintre l'Estat espanyol: País Basc, dos punts per sota nostre en riquesa per càpita, rep 192 ecus per càpita; Navarra, zona foral, amb dos punts per sobre de la nostra riquesa, rep 178 ecus per càpita. I a França hi ha diverses regions que tenen un nivell similar al nostre que reben més fons europeus per habitant que nosaltres.

Per tant, doncs, això és la realitat. Si agafem gràfiques de tots els diversos blocs d'anys, 86-93, 94-99, 94-96, la cosa és aquesta: és a dir, Catalunya està per sota, a la cua, de la recepció de fons europeus de zones forals com Navarra, o de l'àrea metropolitana de Madrid —és a dir, Castilla - La Mancha i Castilla - León, això és l'àrea metropolitana de Madrid, el que circula a dos-cents quilòmetres de la capital, com la Vall d'Aran està a dos-cents quilòmetres de Barcelona—, i aquests senyors ho reben per una territorialització que han fet ells. I no és neutra, aquesta territorialització, i no em digui que això depèn d'Europa: depèn de cada estat, depèn de cada estat. I, per tant, vostès en aquest Estat hi han tingut alguna influència, almenys els últims cinc anys; alguna cosa podrien haver fet.

En un estudi dels fons estructurals europeus —també encarregat per la seva Conselleria— es diu..., es concre-

ten aquestes dificultats, es parla del problema que fins i tot zones com el Llenguadoc, que estan al mateix nivell que nosaltres, van rebre fons extraordinaris Feder, i uns fons de transició en el moment que van deixar de rebre'ls. És a dir que per totes bandes rebem clatellades. I com a mínim jo crec que vostès haurien de ser transparents de cara a la població, perquè la gent sabés a què s'ha d'atenir. Passa el mateix —en aquest estudi es diu— en les iniciatives Interreg i Retex, que també es distribueixen de manera que perjudiquen, concretament, doncs, el cas català. Aquí parlava, concretament, l'estudi de Laura Rey i d'altres, sobre l'Interreg en el període 89-93, destinat a la frontera hispanofrancesa: poc més d'un 1% del total de recursos d'aquesta iniciativa, i menys d'un 7% de la part assignada a les fronteres espanyoles. És a dir, marginació en tots els camps, pràcticament; només es podia salvar la cohesió, la part de fons de cohesió, com una cosa que més o menys ens va mitjanament bé —mitjanament bé.

Per tant, doncs, la cosa és greu, eh?, dèficit fiscal greu, aquest model català amb què es coneix el nostre cas a Europa: 0,8% del PIB destinat a dèficit fiscal amb Europa, similar o superior al que hi destina Alemanya. Això és el que hi ha, això és el que hi ha, senyor conseller, i em sembla que alguna sortida haurem de buscar per tal de canviar els criteris, per tal de fer que almenys la gent o la població de Catalunya sàpiga quina és la situació d'aquest repartiment de fons i que canviï aquest criteri que perjudica el cas de Catalunya d'una forma claríssima.

Em sembla que la nostra proposta —el dia de la Moció tindrem temps de parlar-ne— va adreçada precisament a això: a canviar els criteris de territorialització, a canviar els criteris de repartiment i a fer que Catalunya no sigui un cas conegut a Europa, precisament, com el cas del ric entre pobres, que és el més perjudicat de tots, perquè curiosament els pobres entre rics —les comarques deprimides de Catalunya— no reben ni un duro d'Europa, ni un duro, comparat amb el que reben altres zones de l'Estat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Bé, jo entenc que la meua intervenció no ha tingut aquest to de resignació que vostè denuncia. En tot cas, posats en aquest nivell de discussió, jo li diria que la seva té un to d'absoluta descripció d'una catàstrofe, que em sembla que està absolutament fora de lloc.

I està fora de lloc, senyor Huguet, per una raó evident, que, vaja, que em sembla que és absolutament, a més a més, de sentit comú. Vostè sap que el pressupost de la Unió Europea —el pressupost de la Unió Europea— equival a l'1,27% del producte interior brut dels estats membres. Ja em dirà vostè si amb un 1,27% de pressupost sobre el PIB dels estats membres es pot fer real-

5360

ment alguna cosa definitiva o no. Jo entenc que no. Vostè sap que el conjunt de les administracions de l'Estat, per exemple, totes sumades, arriben a administrar, pràcticament, entre el 45 i el 50% del producte interior brut de l'Estat; per tant, és evident que les administracions dels conjunts dels estats, siguin centrals, siguin autonòmiques, siguin el que siguin, siguin locals, el conjunt d'aquestes administracions tenen molta més capacitat de redistribució dintre dels mateixos estats, a Espanya i a tot arreu, que no pas allò del que puguin dependre dels fons europeus. Malament aniria a Catalunya, molt malament se li plantejaria el futur a Catalunya, si realment depenguéssim dels fons que ens puguin venir d'Europa, senyor Huguet! No ens en sortirem, si depenem d'Europa des d'aquest punt de vista.

Escolti'm, i una altra consideració, una altra consideració –vostè mateix ho deia amb molt encert en la seva intervenció inicial–: a l'Europa que ve i que volem, ens ve un afegit de països, alguns d'ells molt importants –com per exemple Polònia–, quant a població, molt importants, que s'emportaran una part molt significativa del que en aquest moment són els ajuts europeus. I nosaltres, els catalans, la resta de l'Estat i altres països que en aquests moments són altament receptors de fons europeus –com per exemple Portugal, o la mateixa Itàlia–, ens hem de començar a preparar per entendre que aquest calendari que vostè descrivia de l'any 2000 i escaig... –sigui el 2003, el 2004..., especialment el 2006–, més aviat el que ens succeirà és que haurem d'anar transferint recursos que en aquest moment estem rebent nosaltres cap a altres països que s'integraran en el conjunt de la Unió Europea.

Per tant, li prego que, quan fem aquestes descripcions pràcticament apocalíptiques, del que ens pot passar de cara al futur, centrem les qüestions en allò que realment pot ser substancial. I ho torno a dir: si hem de dependre d'una administració –encara que sigui l'Administració lluïda europea amb seu a Brusselles– que està administrant un 1,27% del que és el producte interior brut a nivell europeu, d'això, Catalunya, evidentment, senyor Huguet, no en pot dependre de cara al futur.

És evident que això no vol dir que hàgim de renunciar a res que ens correspongui en aquest moment. I en

aquest sentit jo ara li explicaré exactament els percentatges de participació en cada un dels objectius, perquè es vegi que, allà on tenim possibilitats d'obtenir diners, els obtenim; el Govern no es queda creuat de braços!

Objectiu 2 –li ho he dit abans–: 47,6% sobre el total de l'Estat. Objectiu 3, per al període 94-99, és a dir, en el moment en què estem: 27,7, clarament per sobre de la nostra contribució a l'activitat econòmica. Objectiu 4, també en el període 94-99: 27,7. Objectiu 5.a, període 94-99: 21,1%, per sobre de la nostra contribució econòmica en el conjunt de l'Estat. I objectiu 5.b, 94-99 –per tant, el mateix període–: 22,3% de participació.

Allà on podem obtenir recursos, senyor Huguet, els obtenim. Per tant, l'eficàcia del Govern, des d'aquest punt de vista, està provada. No ens hem quedat de braços fent un discurs de l'ampliació de la Unió Europea i amb un discurs de resignació. Hem obtingut aquests percentatges, que estan per sobre del que ens correspondria estrictament si ens jutgessin sigui per la població, sigui per la nostra contribució a l'activitat econòmica general.

El que passa –i això és el que li he intentat dir en la meua primera intervenció– és que allà on hi ha els recursos importants d'Europa, dintre d'aquest limitadíssim –limitadíssim– 1,27% del PIB europeu, dintre d'aquest petit paquet en termes europeus, això està en l'objectiu 1. I en l'objectiu 1, senyor Huguet, nosaltres no hi som, ni hi hem de ser, entre nosaltres; perquè, si hi fóssim, voldria dir, entre altres coses, que estaríem en la situació que vostè descriu d'altres territoris, però que tenen uns nivells de renda que jo crec que ningú en aquest moment pot ambicionar per al conjunt del poble català.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Havent exhaurit el capítol d'interpellacions, es suspèn la sessió, que es reprendrà demà a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i deu minuts.